AGATHE CHRISTIE_MIKS NAD EI KUTSUNUD EVANSIT?

I

Bobby Jones võttis asendi sisse ja togis hakatuseks kepiga paar korda palli. Sirutas siis golfikepi pikkamisi taha ja sooritas kiire löögi.

Kas pall lendas kuulekalt otsejoones?

Ei, seda see pall küll ei teinud. Ainult veidi riivata saanud, veeres ta loiult mööda maad ja lõpuks takerdus.

Polnud kirglikke pealtvaatajaid, kes võinuksid tormilist pahameelt avaldada. Ainuke tunnistaja ei ilmutanud vähimatki üllatust: tegemist polnud ju mõne Ameerika meistermängijaga, kes oli end niiviisi naeruvääristanud, vaid kõigest Walesi väikelinna March-bolti pastori neljanda pojaga.

Bobby ohkas sügavõnnetult. Ta oli meeldiv kahekümne kaheksane noormees. Et ta just ilus oleks olnud, seda ei võinud tema parimgi sõber väita, kuid sümpaatne oli ta igatahes: pruunid silmad koera siirast sõbralikkust kiirgamas.

„Mängin üha kehvemini," pomises ta löödult.

„Seda sellepärast, et pingutate üle," avaldas arvamust tema kaaslane dr. Thomas, kes hallidest juustest hoolimata oli rõõmsameelne ja nooruslik. Tema ei löönud kunagi mööda.

Nüüd püüdis Bobby palli kangelaslikult kinni.

„Teie auk," sõnas ta pidulikult.

Nad siirdusid järgmisele platsile. Doktori pall lendas nöörsirgelt, kuid mitte eriti kaugele.

Bobby ohkas, viibutas oma keppi, sulges silmad — lühidalt, tegi kõike seda, mida poleks pidanud tegema —, ja saatis palli teele. Rahulolevalt tõmbas ta hinge. Tema kõnekalt näolt kadus raskemeelsus, asendudes juubeldu-sega.

„Nüüd ma tean, kuidas alustada," seletas Bobby, mis üldse tegelikkusele ei vastanud.

Tulvil usku võttis ta uuesti asendi sisse. Taas tegi ta kõike seda, mida poleks p anud tegema, ja imet ei järgnenud. Pall tegi paremast nurgast minekut.

„Oleks see otselöök olnud..." avaldas dr. Thomas arvamust.

„Kui..." Bobby värises kibedusest. ,.Ohh, kas see polnud karjatus? Loodetavasti ei tabanud pall mõnda inimest."

Ta piilus pingsalt paremale. Et aga päike oli loojumas ja talle otse silma paistis, oli raske midagi märgata. Pealegi tõusis merelt raske udu. Kaljudeni oli kõigest mõnisada meetrit.

„ Jalgrada kulgeb piki kaljusid," jätkas Bobby Jones. ..Vaevalt pall nii kaugele lendas... Muide, mulle tundus, et kuulsin karjatust. Kas teie ka?"

Arst raputas pead.

Bobby hakkas oma palli otsima ning avastas selle viimaks leetpõõsas. Ta toksis palli paar korda kepiga, tõstis siis üles ja hüüdis oma kaaslasele, et ta siirdub järgmisele väljakule. Järgmine väljak paiknes üsna kaljude veerel ja tundus Bobbyle lausa koletislik. Nimelt tuli pall üle kuristiku lüüa. Vahemaa polnud küll kuigi suur, kuid sügaviku külgetõmbejõud mõjus võimsalt.

Nad läksid üle jalgraja, mis nüüd, vahetult piki kaljusid kulgedes, äkki järsult sisemaale pööras.

Dr. Thomas võttis kepi ja lennutas oma palli napilt teisele poole. Nüüd saabus Bobbyle kardetud hetk. Ta tõmbas sügavalt hinge ja lõi. Pall kadus pööreldes kuristikku.

„Neetud!" raevutses Bobby. „Iga kord juhtub see just minuga!"

Ta kummardus sügavusse vaatama. Kaugel all helkis meri, ent sugugi iga pall ei pruukinud tema põhja kaduda. Nõlv oli ainult üleval väga järsk, allpool laskus ta laugjalt merre. Bobby teadis paika, kust sai suhteliselt kergesti alla ronida. Pallipoisid tavatsesid seda üsna sageli teha, et mõne aja pärast hingeldades, kuid võidukalt kadunud palliga tagasi ilmuda.

Äkki Bobby komistas.

„Doktor, tulge siia! Mida te sellest arvate?"

Umbes kolmeteistkümne meetri sügavuses lebas tume, vanu äravisatud rõivatükke meenutav pundar.

Dr. Thomasel jäi hing kinni.

„Jumal hoidku, keegi on alla kukkunud! Peame sinna laskuma!"

Külg külje kõrval ronisid mehed kaljusid pidi alla, kusjuures väledam ja tugevam Bobby teist aitas. Lõpuks jõudsid nad õnnetu kompsu juurde. See oli neljakümnene mees, teadvuseta, kuid veel hingav.

Juba põlvitas dr. Thomas tema kõrvale, kompas liikmeid, katsus pulssi ja kergitas silmalaugusid. Siis heitis pilgu läbivaatust jälgiva Bobby otsa ning raputas kurvalt pead.

„Pole midagi parata. Selgroomurd. Varsti on

1

vaese mehega lõpp. Arvatavasti ei tundnud ta ümbrust. Kui udu tõusis, astus ta kohalt, kus rada järsult sisemaa suunas keerab, otse edasi — tühjusesse. Olen mitu korda linnavalitsust hoiatanud, et peaks laskma sinna käsipuu paigaldada. Küllap nüüd lõpuks seda tehakse." Ta tõusis kohmakalt. „Bobby, lähen kutsun inimesi, et kannatanu üles toimetada. Kuni ma tagasi jõuan, on juba pime. Kas te ei tahaks nii kauaks siia jääda?"

Noormees noogutas.

„Kas tema heaks ei saa enam midagi teha?"

„Ei. Pulss nõrgeneb väga kiiresti. Kahekümne minuti pärast on kõik möödas. Võimalik, et ta enne lõppu korraks meelemärkusele tuleb, kuid ma kahtlen selles. Siiski..."

„Hea küll. Jää tema juurde. Kui ta teadvusele peaks tulema... Kas ma saan tema valusid kuidagi leevendada?"

„Ta ei tunne valusid. Mitte vähimaidki." Dr. Thomas hakkas kiiresti tagasi üles ronima. Bobby jälgis teda, kuni ta kadus.

õudne lugu! Bobby istus kaljuastangule ja süütas sigareti. Juhtunu puudutas teda sügavalt — esimest korda tegi ta tutvust surmaga. Ta pahvis suitsupilvi õhtusesse õhku. Kui tobedalt on maailma asjad seatud! Uduvine ühel islusal õhtul, üks valesamm — ja elu on otsas. Mäherdune tugev, pealtnäha terve mees! Isegi läheneva surma kahvatus ei suutnud varjutada naha päikesepruuni. Kahtlemata mees, kes oli elanud vabas õhus — arvatavasti kusagil teispool ookeani...

Bobby silmitses teda põhjalikumalt. Kergelt lokkis kastanpruunid, meelekohtadel hallisegused juuksed. Terav nina, tugev, energiline lõug, pisut avatud huulte vahel säravalt valged hambad. Laiad õlad ja kitsad tugevad käed. Jalad kummaliselt risti. Bobby võpatas ja vaatas taas näkku. Huvitav nägu: lahke, kindlameelne, nõukas. Silmad on arvatavasti sinised, mõtles ta.

Sel hetkel avanesid silmad.

Jah, need olid tõesti sinised — sügav-puhtalt sinised. Neis polnud midagi ebakindlat või varjatut. Nad jälgisid ning näisid ühtaegu küsivat. Bobby tõusis ja astus mehe ligi. Too ütles selgel, kõlaval häälel:

„Miks nad ei kutsunud Evansit?"

Samal silmapilgul raputas teda värin, laud sulgusid, lõug vajus alla... Mees oli surnud.

2

Bobby põlvitas tema kõrvale. Polnud kahtlust: mees oli surnud. Selge teadvuse viimane hetk, too ootamatu küsimus, ning seejärel — lõpp.

Ebalevalt pistis Bobby Jones käe tundmatu taskusse ja tõmbas välja siidrätiku, mille ta liikumatule näole laotas. Enamat ei saanud ta teha.

Siis märkas ta, et koos rätikuga oli surnu taskust veel midagi välja pudenenud. See oli foto.

Pildil oli noor, suurte silmade ja meeli-köitvalt kauni näoga naine. Aupaklikult pani Bobby pildi tagasi taskusse ning istus doktori saabumist ootama.

Aeg veeres pikkamisi — nii vähemalt tundus noormehele. Pealekõike oli talle just äsja midagi meelde tulnud. Nimelt oli ta oma isale lubanud kella kuuesel õhtujumalatee-nistusel orelit mängida, ning nüüd näitasid osutid, et kuuest puudub kümme minutit. Isa oleks loomulikult asjast aru saanud, ent sellegipoolest olnuks parem, kui ta doktor Thomasega kiriklasse sõna oleks saatnud. Pastor William Jones oli ülimalt närvilise temperamendiga, iga tühise asja pärast ärrituv, ning iga ärritus kandus üle seedeelunditele ja põhjustas talumatuid valusid. Kuigi Bobby oma isa armetuks vanaks eesliks pidas, armastas ta teda sellest hoolimata õrnalt. Teiselt poolt pidas auväärt pastor oma neljandat poega armetuks nooreks eesliks, ning Bobbyst vähem leplikuna püüdis noormeest parandada.

„Vaene vanahärra!" mõtles Bobby. „Nüüd tormab ta edasi-tagasi ega tea, kas jumalateenistust alustada või mitte, ning vihastab, kuni tema tobe kõht valutama hakkab ja ta söögiisu kaob. Tal pole ju piisavalt oidu mõtlemaks, et minu tulemata jäämisel peavad tõsised põhjused olema. Üle viiekümnestel inimestel pole mõistust; tühiste asjade pärast surevad nad kurvastuse kätte. Ar- atavasti lonkas omal ajal nende kasvatus ja nüüd ei saa nad endast jagu. Vaene vana! Isegi kanapojal on rohkem mõistust."

Armastuse ja kibeduse segus mõtles ta oma isale ning elu kodus tundus talle suure ohvrina, mille ta isa veidratele ideedele oli toonud. Pastor Jones vastupidi kujutles, et ohverdaja on tema, tema, keda noor põlvkond ei mõista ega austa. Sellest ilmneb, kuidas « ühe- ja samateemalised vaated vägagi lahkneda võivad...

2

Kui kauaks doktor ometi ära jääb!

Bobby Jones tõusis ja hakkas tusasena jalalt teisele tammuma. Sel hetkel kuulis ta enda kohal sahinat ja vaatas üles, tulvil tänu, et *tema teeneid enam ei vajata.

Ent see polnud doktor, vaid lühikeste spordipükstega mees, keda Bobby ei tundnud.

„Mis on juhtunud?" hüüdis tulnukas alla. „Ega ometi õnnetus? Kas saan kuidagi aidata?"

Kiiresti saabunud pimeduse tõttu ei näinud Bobby võõrast kuigi hästi, kuid tolle hääl tundus sümpaatne.

„ Niisiis ei saa ma midagi teha?" küsis mees, kui Bobby oli asja lühidalt ära rääkinud.

„Kui te ehk nii kena oleksite... Mul nimelt on kella kuueks kohtumine kokku lepitud ning..."

Te ei tahaks sellest loobuda," jätkas võõras. ..Mõistan. Tulen alla ja jään vaese mehe seltsi. Ei saa ju igavesti kesta, kuni teie doktor abimeeskonnaga saabub."

„Kas tõesti? Te vahetate mu välja?" küsis Bobby Jones rõõmsalt. „Nimelt ootab mind isa, ta läheb kergesti endast välja... Hoidke rohkem paremale... nüüd vasakule... nii!"

Ta julgustas meest näpunäidetega ning lõpuks seisid mõlemad teineteise vastas kitsal platool. Võõral, kes võis olla vast kolmekümne viiene, oli üsna otsustusvõimetu nägu, mis näis igatsevat monoklit või väikesi vuntse.

„Bassington-ffrench on mu nimi," esitles ta end. „Ma pole siinne, tulin juhuslikult, majaostu pärast. Troostitu olukord, mis? Kas ta kukkus alla?"

Bobby noogutas.

„Uduga on rada väga ohtlik," seletas ta. „Aga nüüd pean ruttama. Veel kord tänu vastutulelikkuse eest. See on teist kohutavalt kena."

„Pole kõneväärt! Iga teine teeks sama. Ei saa ju vaest mehikest ihuüksi jätta."

Juba ronis Bobby Jones mägikitse osavusega mööda nõlva üles. Pärale jõudnult liipas ta veel korraks ja tormas minema. Et aega raita, hüppas ta üle kalmistumüüri, selle isemel et väravast siseneda — toiming, mida Dastor käärkambri aknast jälgis ja ülimalt mkka mõistis.

Osutid näitasid viis minutit kuus läbi, kuid Lirikukell kumises veel lüüa.

Seletused ja etteheited lükkusid jumalatee-listuse lõppu. Hingetult vajus Bobby istmele a otsekui iseendast hakkasid sõrmed Chopini „Leinamarssi” mängima. Selle peale tegi pastor oma pojale peapesu. Rohkem murest kui pahameelest, nagu ta rõhutas.

„Kui sa üht asja korralikult teha ei suuda, mu armas Bobby," ütles ta, „siis on parem, kui sa sellega üldse ei tegele. Tean, et sinul, niisamuti nagu. su noortel sõpradel puudub ettekujutuus ajast, aga TEDA, kes ta on üleval meie kohal, ei tohi me oodata lasta. Omal algatusel hakkasid sa orelit mängima, mina pole soovitanud ega sundinud. Kuid sina eelistad golfi..."

Bobby pidas mõistlikumaks isa katkestada, enne kui too liialt hoogu läheb.

„Mul on kahju, isa." Ta rääkis uljalt ja ladusalt, nagu tal kombeks oli. ..Seekord pole minu süü. Valvasin laipa."

„Kuidas?"

„ Jah. Valvasin üht õnnetut, kes oli üle kaljude astunud. Tead küll, seal seitsmeteistkümnenda väljaku juures. Merelt tõusis paks udu, mees läks ilmselt otsejoones ja prantsatas uperkuuti alla."

..Taeveane arm!" oli vaimulik kohkunud. ..Milline tragöödia! Kas ta sai otsekohe surma?"

„Ei. Ta oli teadvuseta. Suri, kui doktor Thomas oli lahkunud. Sa ju mõistad, isa, et ma kohe jalga lasta ei saanud. Juhuslikult möödus sealt keegi teine võõras, kellele ma siis esimese leinaja osa loovutasin."

Pastor Jones ohkas.

„Mu armas Bobby, kas tõesti ei liiguta miski sinu kahetsusväärselt kõva südant? See teeb mulle rohkem valu, kui sõnades väljendada suudan. Sa kohtasid surma — ootamatut surma, ning sa oled suuteline selle üle nalja heitma! Sinu põlvkonnale on kõik, absoluutselt kõik, ka pühim, ka ülevaim üksnes nali."

Noomitu silmitses oma kinganinasid. Mis aitanuksid sõnad, kui isa ei tajunud, kuivõrd juhtunu oli poega puudutanud? Kas pole just nali see, millega on kõige hõlpsam hingelist tasakaalu taastada...? „Mida oodatagi inimestelt, kellel aastaid üle

viiekümne? Nad on põikpäised ja veidrad. Usun, et see tuleb sõjast," mõtles Bobby, „sõda on nad tasakaalust täiesti välja viinud ning nad ei muutu enam kunagi normaalseks."

„Mul on kahju, isa," ütles ta, tundes, et seletada on võimatu.

Pastor silmitses oma võsukest murelikult. Poisil pole aimugi, kuivõrd tõsine on elu. Isegi tema vabandus kõlas lõbusapoolselt. Üheskoos läksid nad pastoraadi poole, tehes

3

pingutusi, et teineteise tarvis pehmendavaid põhjusi leida.

Pastor mõtles: ..Tahaksin teada, millal Bobby endale õige tegevuse leiab..."

Bobby mõtles: „Tahaksin teada, kui kauaks ma veel siia tolknema jään..."

Kõigest hoolimata olid mõlemad teineteisesse südamest kiindunud.

3

Järgmisel hommikul sõitis Bobby Londonisse kohtuma sõbraga, kes kavatses garaaži avada ja sealjuures kaasalöömist lootis.

Kui asi oli mõlemapoolseks rahulduseks joonde aetud, jõudis Bobby kaks päeva hiljem koju minnes hädavaevu kella 11.30sele rongile. Ta saabus Paddingtoni, kui jaamakell näitas 11.28, tormas kassaluugi juurde ja seejärel perroonile, kui rong parajasti liikuma hakkas, ning lipsas esimesse ettejäänud vagunisse, ilma et Oleks nördinud vagunisaatjale tähelepanu pööranud.

Tõmmanud ukse lahti, aitas ta end käte ja jalgadega sisse, ajas end s.irgu ja silmas sel hetkel kupee ainukest omanikku.

See oli esimese klassi vagun. Aknanurgas istus brünett noor daam, kes suitsetas sigaretti. Tal oli seljas punane seelik ja lühike roheline jakk ning peas säravsinine müts. Hoolimata teatud sarnasusest leierkastimehe ahviga, oli ta vaieldamatult võluv. Keset vabandustetulva Bobby vakatas.

„Pagan võtaks, see oled ju sina, Frankie! Me pole terve igaviku näinud!"

..Sellepärast võta kähku istet ja.hakka uudistega pihta."

Bobby irvitas.

„Minu pilet on teist värvi!"

„Pole viga. Maksan sõidurahavahe kinni."

„Mäherdune idee! Mu mehelik väärikus tõstab mässu mõtte juures, et daam minu eest maksab."

„Millekski muuks meid tänapäeval nähtavasti ei vajata," nokkis Frankie.

„Ei, vahe maksan kinni omast taskust," ütles Bobby kangelaslikult, kui ta sinises vormis konduktorit koridoris lähenemas nägi.

„Jäta see asi parem minu ajada."

Frankie naeratas hurmavalt konduktorile, kes tervituseks käe mütsinoka juurde tõstis ning valge pileti augustas.

..Mister Jones tuli minu juurde pisut juttu puhuma," sädistas Frankie. „Ega sellest midagi ole?"

„Ei, armuline preili. Härra ei jää kindlasti kauaks." Konduktor köhatas peenetundeliselt. „ Tulen siia vagunisse tagasi alles pärast Bristolit," lisas ta tähendusrikkalt.

„Mida kõike naeratusega saavutada võib!" arvas Bobby, kui ametnik oli lahkunud. Leedi Frances Derwent raputas pead.

„Ei usu, et asi on naeratuses. Pigem tänu isa harjumusele rongiga sõites igale konduktorile viis šillingit pihku pista."

„Kah võimalik. Muide, arvasin, et sul on Walesist lõplikult kõrini." Noor daam ohkas.

„Mu armas, sa ju tead, mäherdused on mõned isad. Sinna juurde maaelu üksluisus, mida haruharva külaliste abiga mitmekesistada õnnestub, kuna terve maailm räägib kokkuhoiust ja väidab, et ei saa endale reisikulusid lubada. Kas saab siis ühe tüdrukuga pahandada, kui ta mõnikord plehku paneb? Aga möödunud öö seltskonna peale mõeldes arvan, et isegi kodus maal poleks nii nigel olnud."

„Kas tõesti?"

„Jah. Kohtusime poole üheksa ja üheksa vahel Savoys, sõime ning seejärel läksime veidikeseks Marionetiklubisse. Nimelt liikus kuuldus, et politsei kavatseb seda sulgeda. Midagi säärast aga ei juhtunud. Oli surmigav. Sellepärast läksime edasi Areeni, ja seal oli veelgi nürimeelsem. Katsusime veel õnne ühes kohvikus ja ühes putkas, kus müüdi praetud kala. Ja siis, enne kukke ja koitu, tuli meil mõte külastada Angela onu, sest tahtsime näha, kuidas ta jahmatab. Aga kahjuks polnud ta jahmunud, vaid ainult pahur. See loomulikult rikkus meie nalja ära ja me tegime putket. Tõepoolest, magamata öö ei tasunud end ära."

„Seda ma usun," ütles Bobby Jones kade-dusvirvet maha surudes. Sest elu kõige julgematelgi hetkedel poleks ta söandanud unistada Marionetiklubi külastamisest.

Tema suhted Frankiega ulatusid varasesse noorusesse.

Lapsepõlves olid Bobby ja tema vennad lossilastega mänginud. Nüüd, täiskasvanuina kohtusid nad harva. Kui Frankie mõnikord juhtumisi kodus oli, tavatsesid Bobby ja tema vennad lossis tennist mängimas käia; Frankiel ja tema kahte venda ei kutsutud eales pastoraati. Küllap arvati, et see ei pakuks neile lõbu.

Püüdes Jonesidele näidata, et mingit vahel ei tehta, olid Derwentid ehk varjundi võr ra sõbralikumadki, kui see tingimata vajalik olnuks. Ning Jonesid pidasid kinni teatud

4

formaalsustest,nagu oleksid nad otsustanud mitte rohkem sõprust nõuda, kui neile pakuti. Tegelikult sidusid perekondi üksnes mõned kahvatud lapsepõlvemälestused. Ainult Bobby ja Frankie tundsid siirast rõõmu, kui saatus nad vahel kokku viis.

„Mul on kõigest villand," kurtis Frankie. „Kas sinul kah?"

Bobby mõtles järele.

„Ei," tunnistas ta.

„Kui vahva!... Aga kuule," jätkas neiu muutunud toonil, nagu oleks tal järsku midagi meelde tulnud. „Kuidas oli lugu mehega, kes kaljudelt alla kukkus?"

..Doktor Thomas ja mina leidsime ta. Kust sina sellest õnnetusest tead?" ..Siit. Loe!"

Frankie ulatas Bobbyle ajalehe. Too luges: „Marchboltis aset leidnud traagilise juhtumi ohver suudeti eile õhtul identifitseerida tänu fotole, mis kannatanu taskust leiti. Fotol on mrs. Leo Cayman. Mrs. Caymanile teatati juhtunust ning ta sõitis viivitamatult March-bolti, kus ta ohvris tundis ära oma venna Alex Pritchardi. Mr. Pritchard oli hiljuti, pärast kümneaastast äraolekut, Siiamist tagasi kodumaale pöördunud. Ta oli viibinud jalgsi-rännakul. Ametlik koolnuvaatlus on homme Marchboltis."

Bobby mõtted kandusid fotol kujutatud omapäraselt kauni nöo juurde.

..Arvan, et pean koolnuvaatlusel tunnistusi andma," arvas ta.

„Kui põnev! Ma tulen ka kuulama." „See pole üldsegi põnev, Frankie. Me leidsime ta, ja basta!"

„Kas ta oli surnud?"

„Ei. Ta suri veerand tundi hiljem. Olin üksi tema juures."

„Kui kohutav sulle!" hüüdis Frankie kohese mõistvusega, millest Bobby isal oli puudu jäänud.

„Õnneks ei tundnud ta valu..."

„Ei tundnud?"

„Kuid sellegipoolest... Nojah, ta näis kohutavalt elusana... Poleks eales uskunud, et ta selle uduraasu pärast kaljult alla võis veereda."

„Mõistan, Bobby. Kas sa tema õde oled näinud?"

„Ei. Olin ju kaks päeva Londonis. Üks mu sõber avas seal garaaži. Muide, ka sina peaksid teda tundma. Badger Beadson."

„Mina tunnen teda?"

„Kahtlemata. Sa ei ole ju ometi vana head Badgerit unustanud! Ta kõõritab." hrankie kortsutas mõtlikult kulmu.

Frankie kortsutas mõtlikult kulmu.

„Peale selle naerab ta jube narrilt. See kõlab umbes nagu: hau-hau-hau!" aitas Bobby teisel mälu värskendada.

Ent Frankie laup ei silenenud ikka veel.

„Kui me lapsed olime, kukkus ta kord poni seljast," jätkas Bobby. „Peadpidi mutta, ja meil tuli ta jalgupidi välja tirida."

„Oo, nüüd ma tean!" hõiskas Frankie äratundmisrõõmus. „Tollal ta ka kogeles."

„Kogeleb praegugi."

„Kas tal mitte polnud linnufarm, mis põhja kõrbes?"

„Täiesti õige."

„Ja seejärel astus ta ühe maakleri teenistusse ning löödi kuu aja pärast tänavale?" „Jah."

„Ja siis saatsid tema omaksed ta Austraaliasse, kust ta õige pea tagasi tuli?" „Ka see on tõsi."

„Bobby," ütles leedi Frances Derwent, „ma loodan, et sa tema uude ettevõttesse raha ei paigutanud."

„Mul pole raha, mida ma kusagil paigutada võiksin." „Jumal tänatud."

..Loomulikult püüdis Badger leida kedagi, kel oleks väike kapital. Aga see pole nii lihtne, nagu arvatakse."

„Kui ringi vaadata, võib mõelda, et inimestel pole üldse nuppu. Kuid selle järgi, mida sa mulle praegu räägid, paistab mõnel seda siiski pisut olevat."

Salvav vihje ärritas Bobbyt. „Võta teadmiseks, Frankie, et Badger on vahva semu."

„Seda on nad kõik!" „Kes?"

..Noh, need, kes Austraaliasse sõidavad ja sealt välgu kiirusel tagasi tulevad. Kuidas ta siis selle äri jaoks raha hankis?"

„Tädi pärandas talle garaaži kuue auto tarvis koos teisel korrusel paikneva kolme toaga, ja paar sugulast kraapisid sada naela kokku, et ta mõned pruugitud autod saaks osta. Sa isegi ei aima, mäherdusi pakkumisi pruugitud autodele tehakse!"

..Aiman küll. Nimelt ' olen ise kunagi pruugitud auto ostnud. Ärme sellest parem räägime, see oli sünge afäär... Muide, miks sa mereväkke ei jäänud?"

Bobby näole ilmus nördimuspuna.

„Silmad," urises ta.

..Ahjaa, need on sul alati soovida jätnud."

„Seda küll. Läbivaatusel õnnestus kuidagi
5
edasi pääseda. Aga siis tuli välismaateenistus — ere troopikavalgus kahjustab silmi. Nii pidingi lahkuma."
„Kohutav!" pomises Frankie aknast välja vaadates. Järgnes kõnekas paus.
„Kõigest hoolimata on see teotus!" pahvatas Bobby. „Nii kõlbmatud mu silmad tõepoolest ei ole. Oleksin väga hästi hakkama saanud."
„Jah, ega see viga välja küll ei paista." Frankie langetas oma sügavpruunid silmad. ..Sellepärast asun nüüd Badgeri juurde tööle."
Leedi Frances Derwent noogutas. Kelner avas ukse:
„ Esimene lantš."
Nad siirdusid restoranvagunisse. Kui lähenes aeg, millal konduktor pidi tagasi tulema, võttis Bobby Jones ette strateegilise taga-nemiskatse.
„Ärgem koormakem tema südametunnistust," seletas ta. Selle peale avaldas Frankie arvamust, et konduktoreil polegi südametunnistust.
Pisut enne poolt viit jõudsid nad Sile-hami, Marchbolti jaama.
„Auto ootab mind," ütles Frankie. ..Mõistagi sõidad sa kaasa."
„ Tänan. See säästab mind selle vastiku eseme tassimisest," vastas Bobby oma käsikohvrit põlastavalt müksates. ..Ikkagi kaks kilomeetrit."
„Kolm, mitte kaks," parandas Frankie.
„Kui minna mööda jalgrada, siis kaks."
„ Sedasama..."
„Jah, mööda sedasama, kust too hädavares alla kukkus."
„Aga mis siis, kui keegi ta alla tõukas?" poetas Frankie, ulatades oma autojuhile tualett-tarvete kotti.
„Tõukas? Oh ei. Milleks?"
„Siis oleks asi palju põnevam. Eks ju?"

4

Alex Pritchardi asja kohtulikul arutlusel andis kõigepealt tunnistusi dr. Thomas.
„Kui te õnnetuse ohvri leidsite, polnud ta veel surnud?" küsis koroner.
„Ei, ta hingas veel. Kuid ometi polnud mingit lootust..."
Siinkohal väljendus dr. Thomas nii teaduslikult, et uurija pidi vannutatud meestele appi tulema.
„Igapäevakeeles tähendab see, et mees oli selgroo murdnud?"
„Arvan, et tõenäoliselt astus mees kogemata — kahjuks pole meil vähimatki ettekujutust tema hingelisest seisundist — üle kalju veere ja kaotas tasakaalu. Merelt tõusis tavapärane õhtuudu, ning selles kohas pöörab rada sisemaale. Udu tõttu võis võõras ohtu mitte märgata, ning selle asemel, et ära pöörata, astus otsejoones edasi."
„Vägivallatunnuseid ei esinenud, doktor Thomas?"
„Võin üksnes öelda, et kõiki vigastusi võisid põhjustada kaljud, mida mööda mees viisteist või kaheksateist meetrit alla libises."
„Jääb veel enesetapuvõimalus."
„See on muidugi täiesti võimalik. Kas mees astus üle kaljuääre kogemata või kukutas end ise alla, seda ma ei oska öelda."
Järgmise tunnistajana kutsuti ette Robert Jones.

Bobby kirjeldas, kuidas ta oli doktoriga golfi mänginud, palli kaotanud ning siis justkui karjatust kuulnud, nii et ta sekundi vältel oli kartnud, et pall on kedagi tabanud.

„Kas leidsite palli üles?"

„Jah, see oli tükk maad jalgrajast eemal."

Seejärel kirjeldas ta mängu edasist käiku, kus tema teine pall oli kaljulõhesse veerenud. Ent see huvitas koroneri vähem kui karje.

„Mis karje see oli?" uuris ta. „Kas appihüüd?"

„Oh ei. Lihtsalt hüüe. Aga nagu öeldud, polnud ma asjas kindel."

„ Jahmumishüüe? Või üliatushüüe?"

„Jah, see sobib," kinnitas Bobby agaralt.

„Inimese karjatus, keda tabab ootamatult pall? Või kes astub tühjusse, kui arvab end jalgrajal olevat?"

„Jah."

Kui Bobby oli seletanud, kuidas mees umbes viis minutit pärast dr. Thomase lahkumist surnud oli, jäeti ta rahule. Nüüd tuli mrs. Leo Caymani kord.

Bobby suu jäi üllatusest pärani. Kus oli nägu fotolt, mis oli surnu taskus olnud? Fotograafid on kohutavad valetajad, mõtles Bobby pahaselt. Ilmselt oli pilt tehtud mõned head aastad tagasi, aga ikkagi näis arusaamatu, kuidas too hurmav, suurte silmadega iludus võis moonduda jultunud ilmega, värvitud juuste ja kitkutud kulmudega naiseks. Aeg on kohutav asi — see oli Bobby esimene mõte. Kuidas näiteks Frankie kahekümne aasta pärast välja näeb?... Pastoripoega valdas kerge õud.

6

Vahepeal andis tunnistusi Amelia Cayman, elukoht Leonhard Garden 17, Paddington.

Surnu olnud tema ainuke vend, Alexander Pritchard, keda ta viimati oli näinud päev enne tragöödiat; vend oli teatanud oma kavatsusest jalgsi läbi Walesi matkata.

„Kas tema vaimne seisund oli normaalne?" „Jah, Alex oli alati rõõmsameelne." „Teie teada ei rõhunud teda miski?" „Ei, ta tundis matkast heameelt."

„Ehk oli tal hiljuti olnud rahamuresid või muid raskusi?"

„Seda ei oska ma täpselt öelda," vastas mrs. Cayman. „Alex tuli hiljuti Siiamist. Oma kümneaastase eemaloleku vältel kirjutas ta harva, sest vihkas kirjakirjutamist. Ent ta kutsus mind Londonis teatrisse ja tegi mulle kingitusi. Ma ei usu, et tal polnud raha."

„Mis elukutse teie vennal oli, mrs. Cayman?" Daam näis kergelt kimbatuses olevat.

„ Mulle pole päris selge, millega ta tegelikult tegeles. Ta nimetas seda maavarade otsimiseks. Inglismaal viibis ta alati vaid põgusalt."

„Te ei usu,, et ta ise enda tappis?" „Mitte mingil juhul! See pidi õnnetusjuhtum olema."

„Kuidas seletate asjaolu, et teie vennal polnud kaasas ühtki pakki? Isegi mitte seljakotti?"

„Ta pidas seljakottigi koormavaks. Seepärast aitas ta end niiviisi, et laskis iga kahe päeva tagant paki postiga järele saata. Esimese, mis sisaldas öörõivaid ja sokke, saatis ta ise päev enne minekut teele; eksikombel adresseeris ta selle Denbigshire'i asemel Derbyshire'i, nii et see alles täna siia jõudis."

„Ahaa! See heidab valgust pisut kummalisele asjaolule."

Nüüd seletas mrs. Cayman, et fotograaf, kelle firmamärk oli pildil, oli talle juhtunust teatanud, mispeale tema ja ta abikaasa olid otsekohe Marchbolti sõitnud. Siin olevat ta õnnetusohvris oma venna ära tundnud.

Viimaseid sõnu öeldes hakkas ta nuuksuma. Kaastundlik koroner ütles paar lohutavat lauset ja laskis daamil minna, et vannutatud meestega aru pidada. Ülesanne, mis neid ootas, oli lihtne: miski ei osutanud Alex Pritchardi hingepiinale, mis oleks eeldanud enesetappu. Seepärast järgnes kohene otsus:

„ Oleme veendunud, et ohver sai surma õnnetu juhuse läbi, ning tahame lisada, et meie arvates peaks linnavalitsus õnnetuskohale tingimata tara või käsipuu paigaldama.”

Koroner noogutas heakskiitvalt. Sellega oli ametlik koolnuvaatlus lõppenud.

5

Kui Bobby Jones pool tundi hiljem pastoraati jõudis, taipas ta, et tema seos Alex Pritchardi surmaga pole veel katkenud. Ta nägi mr. ja mrs. Caymanit. Nad istusid tema isa töötoas, kes püüdis vapralt kombekohast vestlust üleval hoida.

„Aa, seal ongi Bobby!" hüüdis ta ilmse kergendusega, kui poeg tuppa astus.

Mr. Cayman tuli väljasirutatud käsi noormehele vastu. Suure laiaõlgse mehe külmad riukalikud silmad reetsid teeseldud südamlikkust.

Mis mrs. Caymanisse puutus, siis polnud tal oma noorusea pildiga midagi ühist. „Ei„ tolle pildi järgi oleks teda raske praegu ära tunda," mõtles Bobby.

„Tulime teie juurde," alustas mr. Cayman Bobby kätt tugevasse valusasse haardesse võttes, „sest mu vaese naise vend suri teie käte vahel. Te ju mõistate, et mu naine tahaks teada iga üksikasja oma venna viimsete hetkede kohta."

„Loomulikult," kinnitas Bobby, kes end väga ebamugavalt tundis. Ta naeratas närviliselt ning kuulis kohe oma isa ohkamas. See oli kristliku alistumise ohe.

„Vaene Alex," sosistas mrs. Cayman taskurätikuga oma silmi tupsutades. „Vaene, vaene Alex! Kui ta endast mõne soovi või teate jättis — palun, öelge mulle!"

„Suurima heameelega... Aga ta ei öelnud midagi."

„Midagi? Üldse mitte midagi?" Mrs. Cayman vaatas Bobbyle pettunult ja uskumatult otsa.

„Ei, mitte midagi," kinnitas Bobby.

„Nii oligi parem," sekkus nüüd mr. Cayman. „Minna teise ilma ise seda teadmata ja valusid tundmata. Niiviisi pead seda käsitama, armas Amelia."

Mrs. Cayman ohkas sügavalt.

„Tema viimne tervitus oleks mind niiväga lohutanud. Aga ma püüan leppida. Vaene Alex! Surra vaba taeva all, nagu ta kogu elu vabas looduses oli elanud..."

Bobbyle meenusid pronksikarva nägu ja sügavsinised silmad. Ilus mees, too Alex Pritchard, ilus isegi surmahinguses. Kummaline, et ta oli olnud mrs. Caymani vend ja niisama ebasümpaatse mr. Caymani naisevend! Ta väärinuks paremaid sugulasi.

7

„Igatahes oleme teile palju tänu võlgu," ütles mrs. Cayman.

„Oh, pole tänuväärt," vastas Bobby. „Arvan... nojah, ma ei saanud rohkemat teha..." Ta läks lootusetult sassi.

„Me ei unusta seda kunagi," kinnitas mrs. Caymani abikaasa.

Teist korda talus Bobby ära valusa käepigistuse ning seejärel tundis oma pihus mrs. Caymani naiselikku kätt.

„Mida te siin õieti teete, noormees?" päris mrs. Cayman joviaalselt, kui Bobby abielupaari uksest välja saatis. „Kas olete kodus puhkusel?"

„Suurema osa ajast veedan töökohta otsides," vastas kõnetatu. „Varem olin mereväes.

„Ajad on kehvad," kurtis mr. Cayman ja surus viimast korda Bobby kätt. „Soo-vin kõike head."

„Siiraim tänu," vastas Bobby Jones viisakalt.

Ta vaatas järele paarile, kes läks käsikäes mööda rohtunud rada värava poole. Kohutavas kaoses pekslesid igasugused mõtted läbi pea: foto... noor, suurte silmade ja lokkis juustega naisenägu... ning kümme või viisteist aastat hiljem mrs. Cayman... mingitud, kitkutud kulmudega... suured silmad rasvavoltidesse mattunud, nii et need peaaegu seasilmi meenutasid... hennaga värvitud juuksed. Ei mingeid jälgi noorusest ja süütusest. Hale vaadata! Võibolla oleks ta sarmikalt vananenud, kui poleks tolle robustse Caymaniga abiellunud. Bobby vangutas kurvalt pead.

„See on abielu puhul hirmsaim," arutles ta.

„Mida sa ütlesid?"

Küsimus tuli Frankielt, kelle saabumist noorhärra polnud märganudki.

„Mis abielust sa jampsid, Bobby?" „Oh, teen üldisi järeldusi." ,.Ja nimelt?"

„Abielu hävitavast toimest."

„Kes on hävitatud?"

Bobby seletas. Kuid seekord ta Frankielt mõistmist ei leidnud.

..Lollus!" märkis neiu. „Naine on täpipealt samasugune nagu fotol."

..Frankie, pildil oli ta hurmav."

„Tänu osavale retušile."

„Kui retušš on võimeline peletisest haldjat tegema, siis ma ütlen — müts maha."

„Sa oled pime, Bobby. Fotograaf pani kogu oma osavuse mängu, aga näolapp jäi ikkagi vastikuks."

„ Tõepoolest, sul on ogar maitse," ütles Bobby laitvalt. „Kus sa seda pilti üldse nägid?"

„Marchbolti õhtulehes."

„Meie väikelinnaleht avaldas ilmselt nigela repro."

„ Bobby, sa oled narruseni armunud!" hüüdis Frankie vihaselt. „Armunud tollesse võõbatud, ennast üleslöönud vanasse kitsesse — jah, just, ma ütlesin kitsesse! —, nagu seda on Cayman!"

„Mäherdused sõnad, Frankie! Pealegi pastoraadi aias, poolpühal pinnal!"

„Ära siis käitu nii naeruväärselt!"

Ometi hakkas Frankie viha lahtuma.

„Tead, mis on veelgi naeruväärsem? See, et me ühe tobeda naise pärast tülitseme! Tulin sind golfile kutsuma. Kuidas oleks?"

„Saab tehtud, šeff," vastas Bobby särades.

Suurimas üksmeeles asuti teele. Nüüd keerles vestlus ainult spordi ümber. Ent keset mängu hüüdis Bobby äkitselt: ..Pagana pihta!"

„Mis lahti on?"

..Mulle tuli midagi meelde, Frankie. Nood Caymanid käisid meil, et küsida, kes Alex Pritchard enne surma midagi ütles, ja mina eitasin. Nüüd meenus mulle, et ta siiski midagi ütles."

„On sul alles vilets mälu!"

„See polnud hüvastijätusõna ega ülesanne, arvatavasti sellepärast ma unustasingi. Ta ütles: „Miks nad ei kutsunud Evansit?"

„Surija kohta väga kummaline küsimus!" Frankie jäi kaugusesse vahtima. „Ometi — midagi tähtsat see ju polnud. Ära tee endale vaikimise pärast etteheiteid."

„Sa arvad, et on ülearune seda lauset Caymanitele tagantjärele teatavaks teha?"

„Mina ei hakkaks ennast vaevama. See pole kuigi oluline."

„Arvatavasti on sul õigus." Bobby suunas taas kogu tähelepanu mängule.

Ent õhtul üksi olles mõtles ta järele. Nii narr ja tarbetu, kui too lause ka polnud — ometi pole õige vaikida.

Ta võttis kirjapaberi ja kirjutas mr. Caymanile:

Väga austatud härra!

Mulle tuli praegu meelde, et Teie naisevend enne surma siiski*midagi ütles. Täpsed sõnad olid: miks nad ei kutsunud Evansit? Vabandage, et ma seda juba täna ennelõunal ei öelnud, aga tollal ma ei omistanud neile sõnadele tähtsust, ja ilmselt sellepärast olin nad täiesti unustanud.

Alandlikult ROBERT JONES

8

Kahe päeva pärast sai ta vastuse.

Armas mr. Jones!

Tänan südamest Teie kirja ja kohusetunde eest, mis ajendas Teid meile mu vaese naisevenna viimseid sõnu — nende tühisusest hoolimata — teatama. Mu naine lootis, et tema vend suri, huulil temale määratud sõnad. Hüvastijätt — Te mõistate mind? Sellest hoolimata veel kord südamlik tänu. Teie alandlik LEO CAYMAN

Nördinult viskas Bobby Jones kirja paberi-korvi.

6

Järgmisel hommikul sai ta hoopis teist laadi kirja. Selle oli paberile pannud Badger Beadson — käekirjaga, mis kallile gümnaasiumile, kus ta õppinud oli, põrmugi au ei teinud.

Armas vana sõber!

Kõik on kombes! Ostsin eile viis autot. Ohe Ausüni, kaks Morrist ja kaks Rover-sit. Praegu ei taha nad küll õieti sõita, aga küll me kahekesi nad piisavalt üles puti tarne... Pagan võtaks, auto on auto! Kes selle üürib, ei saa ometi rohkemat nõuda, kui et ta maanteelt kokkuvarisemata taas koju jõuab. Ma mõtlesin meie äri avada esmaspäeval kaheksa päeva pärast, ning arvestan sinuga. Sa ju ei jäta mind pigisse, eks?

Tädi Mary oli lihtsalt kullatükk! Kord lõin sisse tema naabri akna — vanapoiss, '#eš z%ma küššiäegä jämedad ümber käis —, ja see tegi tädile nii suurt rõõmu, et ta mulle iga aasta jõuludeks viis naela saatis. Ja nüüd läks see mängu!

Poiss, meil saab edu olema, surmtõsi! Auto on auto. Pintselda ta üle — enamikule lollpeadele käib küll. Mida nad taipavad mootorist ja käigukastist? Niisiis esmaspäeval kaheksa päeva pärast. Ära unusta.

Sinu ustav BADGER

Pärast selle lektüüri läbilugemist teatas Bobby oma isale, et ta nädala pärast ametisse asub. Töökoha kirjeldus ei vaimustanud pastorit põrmugi, sest ta tundis Badger Beadsonit ja teadis tema arvukaid nuriettevõtmisi. Sel põhjusel ei saa talle pahaks panna, et ta Bobbyle pika loengu pidas teemal, kuivõrd ebaotstarbekaks ta peab selles asjas käendust, kohustust või vastutust. Et aga Marchbolti auväärt pastoril äriasjades igasugune autoriteet puudus, siis kukkus tema nõuanne hämune välja.

Sama nädala kolmapäeval tõi postiljon Bobbyle kolmanda kirja, mille sisu noormeest tohutult hämmastas.

Talle pakuti töökohta Buenos Airese firmasse Henriques & Dallo, aastapalk tuhat naela.

Esmapilgul uskus Bobby end und nägevat. Tuhat naela aastas! Ta luges kirja teist korda läbi. Mainiti, et kohale sobivat pari-mini endine mereväelane ning et keegi -- nime ei nimetatud — olevat Bobbyt soovitanud. Tingimuseks aga olevat kohene otsus ning ärasõit Lõuna-Ameerikasse nädala jooksul.

„Pagana pihta!" ..Bobby!" noomis vaimulik. „Vabanda, isa, unustasin, et sa toas oled." „Mu armas poeg, tahaksin sulle meelsasti seletada..."

Bobby tundis, et seletust — enamasti venisid need lõputu pikaks — tuleb iga hinna eest takistada. Ta saavutas selle lihtsa lausega: „Keegi pakub mulle tuhat naela aastas."

Pastor Jones kõõksatas. Tema poeg aga mõtles rahulolevalt:

„Nii, nüüd olen talle pirni pannud!"

„Mu armas..." Järjekordne kõõks. „Kas sain sinust õigesti aru? Keegi pakub sulle tuhat naela aastas? Tuhat naela?"

„Ei pennigi vähem, isa."

„ Võimatu!"

Bobbyt see ilmne uskumatus ei riivanud. Tema enda hinnang oma rahalise väärtuse kohta ei erinenud pastori omast kuigivõrd.

„Nad peavad küll hullumeelsed olema," nõustus ta isaga.

„Kes need inimesed on?"

Vastuse asemel ulatas Bobby kirja. Isa kobistas oma näpitsprille otsida, pani need ette, silmitses umbusklikult kirja ja luges selle siis põhjalikult läbi.

„Ülimalt tähelepanuväärne," ütles ta viimaks. „ Ülimalt!"

..Hullumeelsus," kordas Bobby.

„Mu poeg, inglast tööle palgata tähendab teatavat garantiid. Inglane tõotab korrektsust, ausameelsust. Et meil kogu maailmes selline maine on, see on meie mereväe teene. Too Lõuna-Ameerika firma oskab hinnata noore mehe väärtust, kelle aususele ja usaldusväärsusele võib kindel olla."

9

„Isa, see kõik on ilus ja hea, aga — miks just mina?"

„Miks sina? Mida sa sellega mõtled?"

„Noh, Inglismaal on ju piisavalt inglasi. Mehi, kellel sealsete inimeste ja maade kohta põhjalikud teadmised, kellel on kõikvõimalikud head omadused. Miks pöördutakse just minu poole?"

..Arvatavasti soovitas sind su endine ülemus."

..Küllap nii ongi," arvas Bobby viivitamisi. „Kas tema või mõni teine, see on lõpuks ükstapuha, sest kohta ma niikuinii vastu võtta ei saa."

„Ei saa?"

„Ei. Olen juba seotud. Mul on Badgeriga kokku lepitud."

..Badgeriga? Mu armas poeg, jäta naljad. Asi on tõsine. Too lapsik leping, mille sa Badgeriga sõlmisid, on kehtetu."

„Ei ole, kuigi mul on pisut kahju nii hiilgavat pakkumist tagasi lükata," ütles Bobby ohates.

„Noor Beadson on ebakindel ja kergemeelne. Ta on oma sugulastele juba palju muret ja kulutusi põhjustanud."

„Tal pole õnne olnud, isa. Badger on nii kergeusklik."

„õnne! Õnne! Julgen kinnitada, et noorhärra pole eluaeg näpuotsagi liigutanud."

„Rumalus, isa. Ta tõusis kell viis hommikul, et noid vastikuid tibusid ja kanu sööta. Polnud tõesti tema süü, et nad jumal teab millise haiguse külge said."

„Ma pole seda garaaži- ja autolaenutus-projekti iial heaks kiitnud. Narrimäng! Sa pead sellest loobuma."

„Ma ei saa isa. Olen Badgerile lubanud ja ma ei saa vana semu, kes minu abiga arvestab, pigisse jätta."

Vaidlus jätkus täie hooga. Pastor ei suutnud poja lubadust tõsiselt võtta. Ta pidas teda kangekaelseks, kes oma ülekäte läinud kaaslase seltsis üksnes laiskust orjata ihkas. Bobby omalt poolt kinnitas üha, et ta ei võivat „vana head Badgerit pigisse jätta".

Pahaselt lahkus pastor viimaks toast, mispeale Bobby otsekohe sule haaras, et firma Henriques & Dallo pakkumine tagasi lükata. Sealjuures ohkis ta mitmes registris. Ta loobus šansist, mille sarnast enam iial ei tule...

Hiljem golfiväljakul pühendas ta asjasse leedi- Frances Derwenti. Neiu kuulas tähelepanelikult.

„Oleksid sa meelsasti Lõuna-Ameerikasse läinud?" küsis ta.

„Jah. Miks ka mitte?"

Frankie ohkas.

„Igatahes arvan, et sa toimisid õigesti," ütles ta.

„Kas Badgeri suhtes?"

„Jah."

„Ma ei saanud vaest hädavarest pigisse jätta, eks ju?"

„ Muidugi mitte. Ainult hoia, et vaene hädavares, nagu sa teda nimetad, sind ennast sisse ei vea."

„Loomulikult hoian silmad lahti. Aga millega ma lõpuks riskin? Mül pole ju midagi." „See peaks päris tore olema." „Miks?"

„Ei tea isegi. Kui järele mõelda, siis pole minulgi midagi. Tõsi küll, isa annab mulle piisavalt taskuraha, minu kasutada on igasugu majad ja lossid ja elegantsed tualetid ja kammerneitsid ja mõned vastikud perekonna-juveelid, sinnajuurde krediit arvukates ärides. Aga tegelikult on see kõik kokku perekond. Ja mitte mina."

„Kõigest hoolimata pole see minuga võrreldav."

„Ei ole tõesti."

Äkki valdas Bobbyt masendus. Vaikides siirduti järgmisele väljakule.

„Ma sõidan homme linna," ütles Frankie, kui tema kaaslane palli maha pani.

„Homme? Oh — ja mul oli plaanis sulle pikniku-ettepanek teha."

„Oleksin meeleldi vastu võtnud. Kuid isal on taas podagrahoog."

„Sel juhul peaksid koju jääma ja teda põetama."

„Ta ei talu poetamist, mu armas. Ainuke, keda ta näha tahab, on teine kammerteener, kellel on hobuse kannatus ja kes ei tõsta mässu, kui talle esemeid vastu pead loobitakse või teda neetud narriks sõimatakse. Millal sina Londonisse tuled?"

„ Esmaspäeval."

„Siis võime ju seal kohtuda."

„Ah... Sellel pole mõtet."

„Mis tähendab „pole mõtet"?"

„Ma mõtlen... Suurema osa ajast töötan mehaanikuna..."

„Jah. Kas see takistab sind vastu võtmast kutset kokteiliõhtule?" Bobby raputas pead.

„Kui soovid, lasen ainult õlut ja vorsti serveerida," julgustas Frankie.

„Saa ometi aru, sellel pole mõtet. Ma ei kuulu sinu ringkonda."

„Kinnitan sulle, et minu ringkond on väga mitmekesine."
10
ma mõtlen."
„Kui tahad, võid Badgeri kaasa võtta."
„Jäta Badger mängust välja, Frankie. Mis sul vaesele poisile ette heita on?"
„Tema kogelemist. Inimesed, kes kogelevad, panevad mindki kogelema."
„Frankie, sellel kõigel pole mõtet ja sa tead seda vägagi hästi. Siin, maal, siin sa oled üksi ja arvatavasti on minusuguse seltskond parem kui üldse mitte mingisugune. Sa oled minu vastu uskumatult kena ja ma olen selle eest tänulik. Aga mina... mina olen kõigest vaene töötu näljavares."
„Kui sa oma alaväärsuskomplekside kirjeldamisega valmis saad, siis ehk üritad edasi mängida."
„Ma igavene eesel!"
Kahjurõõmsalt jälgis Frankie, kuidas Bobby oma palli viis korda järjest mööda lõi.
„Sinu võit," ütles noormees palli tõstes.
„Ka mulle tundub nii. Tänaseks aitab! Mul on veel asjad pakkida."
„Seda ma usun."
Sõnatult sörkisid nad klubihoonesse.
„Adjöö, kallis," ütles Frankie kätt ulatades. „Kui tore, et siin olles oli mul au sinu seltskonnast osa saada! Kui mul midagi paremat ette ei tule, annan endast märku."
„Saa minust ometi aru..."
..Loodetavasti suvatsed parajal juhul küllakutse siiski vastu võtta. Pärlnööpe särgi tarvis leiad Woolworthi juurest, need olevat üsna odavad, nagu ma kuulnud olen."
„ Frankie..."
Bobby sõnad mattusid mootorimürinasse. Frankie istus juba roolis ja viipas.
..Neetud!" kiristas Bobby hambaid, Frankie oli käitunud pööraselt. Kuigi ka Bobby polnud sõnu eriti valinud, vastas öeldu ometi täpselt tõele. Või olnuks targem vaikida?...

Järgmised kolm päeva tundusid piinavalt pikad.
Pastoril valutas kurk, mis sundis teda sosinal rääkima, niipalju kui ta üldse rääkis. Igatahes piiras ta seda miinimumini ja talus oma neljanda poja juuresolekut silmnähtava kristliku kannatlikkusega.
Pühapäeval tundis Bobby, et kauem ta kodust äikeselist õhkkonda taluda ei suuda. Ta palus mrs. Robertsit, kes koos oma abikaasaga pastoraadi majapidamist juhtis, et too teeks talle võileivad. Pärast proviandi täiendamist pudeli õllega, mille ta ostis Marchbolti vürtspoest, läks matkaks lahti.
Ta tundis Frankiest seletamatut puudust. Neiu seltskonnas ununes vähemalt üle viiekümneste panetanud inimeste piiratus...
Bobby sirutas end sõnajalgadesse kasvanud künkal mõnusasti välja ja pidas aru, kas kõigepealt süüa ja siis magada, või vastupidi. Otsus langetus tema enda kaasabita: uni võttis märkamatult võimust.
Kui ta ärkas, oli kell pool neli. Noormees muigas mõeldes, kuidas isa säärasel viisil veedetud päeva tauniks. Korralik jalutus-retk, vähemalt kaksteist kilomeetrit, jah, see on terve, tugeva inimese vääriline! Paratamatult järgneks märkus: nüüd on lantš ausalt ära teenitud...

„Idiootlik!" pomises Bobby. „Miks oma lantši mõttetu tormamisega ära teenida? Kui mul tuleb tuju jalutama minna, siis on ju hästi! Kui mul aga tuju pole, siis on narr traavima pista."

Selle filosoofia peale hävitas ta oma teenimata lantši ning avas õllepudeli. Harjumatult kibe õlu, aga küllap seda värskendavam. Ta lennutas tühja pudeli kanarbikupuhmasse ja heitis taas pikali. Isegi jumalatel ei võinud parem olla! Maailm lebas tema jalge ees. Kui end kokku võtta, võiks veel täna maailma vallutada. Suurejoonelised ja julged plaanid jooksid läbi pea.

Äkki haaras teda väsimus, otsekui letargia. Ta magas meelemärkusetu tinarasket und.

7

Ulja kaarega juhtis Frankie oma suure rohelise „Bentley" vanamoelise maja ette, mille portaali kohal oli silt „St. Josephi haigla". Ta hüppas autost välja, võttis istmelt hiigelsuure liiliakimbu ning vajutas messingist kellanupule. Ukse avas õde.

„Kas tohin mister Jonesi külastada?" küsis Frankie.

Põetaja pilk haaras elegantset autot, liiliaid ja noort daami.

„Keda tohin teatada?"

„Leedi Frances Derwent."

Nimi avaldas mõju, arvatavasti tõusis põetaja silmis ka patsiendi maine. Ta juhatas varajase külastaja esimesel korrusel asuvasse haigetuppa.

„Tuhat ja tuline! Sina, Frankie..." oli Bobby üllatunud.

„Tere hommikust, vanapoiss! Tõin sulle kom bekalt lilli. Näevad väheke kalmistu moodi välja, aga polnud kuigivõrd valida."

„Oh, leedi Frances, te olete oivaline," oli õde vaimustatud. ..Panen nad kohe vette."

Kui õde oli väljunud, istus Frankie voodi kõrvale toolile.

..Bobby, mida see kõik tähendab?"

„Sul on täielik õigus nii küsida, mu armas. Olen siin majas sensatsiooniline juhtum. Kaheksa graani morfiumi! Kaheksa! Nad tahavad minust B. M. J-is kirjutada."

„Mida tähendab B. M. J.?" poetas Frankie vahele.

..British Medical Journal."

„A11 right. Võid edasi kelkida."

..Kelkida? Mu laps, kas sa ka tead, et juba pool graäni on saatuslik? Peaksin kuusteist korda surnud olema! Kaheksa graani on ikkagi kenake portsjon, eks ju? Siin haiglas pole niisugust juhtumit veel olnud. Kuigi on päästetud inimesi, kes on koguni kaksteist graani morfiumi neelanud."

„Kena sinust, et sa nende kogemusi rikastasid."

Sel hetkel tuli põetaja lillevaasiga.

„Õde, on ju tõsi? Niisugust juhtumit nagu minu oma pole teil veel olnud?"

„Tegelikult ei kuulu te üldse siia, mister Jones, vaid surnuaiale," vastas kõnetatu. „Aga öeldakse, et ainult head inimesed surevad noorelt." Ta kihistas oma nalja üle ja lahkus taas.

„Kas kuulsid!" võidutses haige. „Küll näed, minu kuulsus levib üle Inglismaa." Ta muudkui rääkis. Kadunud olid kõik alaväärsuskompleksid, mida ta nende viimasel kohtumisel oli ilmutanud.

„Aitab!" tõrjus Frankie, kui Bobby asus oma juhtumi üksikasju kirjeldama. ..Maoloputus ei huvita mind tõepoolest üldse. Sind kuulates võiks arvata, et enne pole iial kedagi mürgitatud. Kas see oli õlu?"

„Jah. Keegi oli leidnud mind magamas nagu surnu ning püüdnud äratada, aga tagajärjetult. Kohkunult ruttas ta abi kutsuma..."

„Ülejäänut ma tean," ütles Frankie tõtakalt.

„Alguses arvasid need lollpead, et olen seda nimme neelanud. Kui ma neile asjade käigu selgeks tegin, otsisid nad pudeli üles, ning selle põhja jäänud õllest piisas veel analüüsiks. Kuidas mürk pudelisse sattus, teab üksnes Jumal taevas. Kontroll vürts-poes, kust ma pudeli ostsin, osutas, et kõik ülejäänud pudelid olid laitmatud."

„ Järelikult sokutati mürk pudelisse ajal, kui sa magasid."

„Vist küll. Mulle meenub, et risti üle sulguri olnud pabeririba oli rebenenud."

„See tõestab, et mul oli õigus."

„Mis mõttes?"

„Et Alex Pritchard tõugati kaljudelt alla."

,.Aga..."

„Armas Bobby, mis võiks kedagi ajendada sind siit ilmast koristama? Sa pole pärija, kelle surmast mõni teine kasu saaks. Kättemaks?... Oled ehk mõne apteekritütre ära võrgutanud?"

„Niipalju kui mäletan — ei ole," vastas Bobby Jones väärikalt.

„Küll ma juba tean! Võrgutatakse nii paljusid, et üksikjuhtumeid ei mäletatagi."

„Sa paned mu häbist punastama, Frankie. Aga miks just nimelt apteekritütar?"

„Tema pääseb vabalt morfiumi juurde."

„Ah nii. Nojah, ühesõnaga, ma pole ühtki apteekritütart ära võrgutanud ning enda teada pole mul ühtki surmavaenlast."

„No näed! Järelikult peab see lähtuma Pritchardist. Mida politsei arvab?"

„Ütleb, et see on mõne hullumeelse tegu."

„Hullumeelsed ei uita mööda metsi ja põlde, morfium taskus. Ei, keegi tõukas Pritchar-di kaljudelt alla. Paar minutit hiljem ilmusid sina ootamatult platsi ning kurjategija arvab, et sa teda jälgisid."

„Siis oleksin ju ametlikul koolnuvaatlusel vastava tunnistuse andnud," jäi Bobby mõttesse. Frankie ei osanud selle väite paikapidavust kummutada.

„ Sellest hoolimata," jätkas ta veidi aja pärast kangekaelselt. „Sina olid esimene, kes sündmuspaigale jõudis."

„Koos doktor Thomasega," parandas Bobby. „Ja teda pole keegi mürgitada katsunud."

„Võibolla on seda juba proovitud ja katse on luhta läinud... Pea! Mind hämmastab üks asi."

„Mis nimelt?"

„Töökoht, mida sulle pakuti. Ma pole eales kuulnud välismaa firmast, kes tahaks tööle võtta tundmatuid erru lastud mereväeohvitsere. Sest siis polnud sa ju B. M. J-i tarvis veel küps! Ent jätkem naljad, Bobby. Minu meelest on kurjategija — või kurja-tegijad — arvamusel, et sa midagi nägid. Sellepärast püüdsid nad sinust esialgu sel teel vabaneda, et pakkusid töökohta teisel pool maakera, ning kui see läbi ei läinud, siis katsusid sind igaveseks teelt koristada."

„Kas abinõu pole liiga drastiline? Pealegi hulljulge ettevõtmine."

„Päh! Mõrvarile ei lähe see põrmugi korda! Kes on kord juba mõrvanud, sellel pole järgmisega enam raskusi. Iva on selles, kuidas teada saada, mida sa tema arvates näha võisid." Frankie tõusis. „Pean nüüd minema, Bobby. Kas tulen homme jälle?"

„Jaa, palun, palun! Talitaja jutt on nii tööstitult üksluine. Muide, sa naasid Londonist üsna kähku, Frankie."

„Niipea kui su äpardusest kuulsin, tõttasin koju. On põnev, kui sul on romantiliselt mürgitatud sõber."

„Morfium ja romantika?" torkas Bobby kahtlevalt.

„Homseni! Kas tohin sulle ühe suudluse kinkida?"

„Mul pole nakkushaigus."

„Noh, siis täidan oma kohustuse patsiendi vastu jäägitult." Ta suudles noormeest kergelt põsele.

Pisut hiljem tuli õde Bobby pärastlõuna-teega.

..Olen leedi Frances Derwenti sageli autoga sõitmas näinud, aga päris ligidalt nägin teda täna esimest korda," vadistas ta. „Esinduslik! Pealaest jalatallani aristokraat, kuid mitte raasugi kõrk. Eks ju?"

„Ei ole," vastas Bobby.

„Teate, mida ma äsja köögis ütlesin? Leedi Frances on täpipealt samasugune nagu teie ja mina. Jumala tõsi."

Patsient leidis, et see pole üldsegi tõsi, aga pidas oma arvamuse enda teada. Vaikimisest solvununa lahkus õde haigetoast.

Pikkamisi rüüpas Bobby oma teed. Siis kaalus ta Frankie hämmastava teooria võimalusi, heitis need lõpuks kõrvale ning otsis mõnd muud meelelahutust. Tema pilk langes lillevaasile. Kui kena Frankiest talle sületäis lilli tuua, aga poleks paha olnud, kui ta oleks oma andamit paari detektiivromaaniga täiendanud. Praegu polnud muud lektüüri kui ..Marchbolti Nädalaleht".

Haigutades lõi ta lehe lahti. Hetk hiljem helistas ta padja all olevat kella sellise ägedusega, et põetaja jalamaid sisse tõttas.

„Jumal hoidku, mister Jones, kas tunnete ennast halvasti?"

..Helistage lossi," hüüdis Bobby, „ja öelge, et leedi Frances peab mind jalamaid külastama."

„Aga, mister Jones," oli põetaja jahmunud. ..Sellist kutset on võimatu edastada."

..Võimatu? Kui ma sellest neetud voodist tõusta võiksin, siis alles näeksite! Teil on arstilt korraldus minu eest igati noontseda. Tehke kähku, õde!"

„Vaevalt leedi Frances lossis tagasi on."

..Lollus! Te ei tunne teda!"

„Igatahes pole ta veel jõudnud teed juua."

„Mu armas, kõik teie ettekäänded on alpus. Tehke mis kästud. Teatage leedi Francesele, et ta tuleks otsekohe, sest mul on talle midagi tähtsat öelda."

öde läks vastumeelselt. Sealjuures võttis ta endale vabaduse anda Bobby teatele teine värving.

Kui see leedi Francesele liiga palju tüli ei tee, paluvat mister Jones teda veel kord enda juurde tulla, sest tal olevat midagi öelda. Aga mõistagi ärgu leedi Frances end segada lasku.

Leedi vastas lühidalt ja selgelt, et ta hakkab minuti pärast sõitma.

„Võite kindlad olla," peksis põetaja oma kolleegidele keelt, „et ta on mister Jonesisse armunud."

Frankie põles uudishimust.

„Mida see ahastav hüüd tähendab?" küsis ta juba lävelt.

Bobby istus voodis. Tema põskedel õhetasid laigud. Ta vehkis ägedalt „ Marchbolti Nädalalehega".

„Frankie, kas see ongi pilt, mida sa vastikuks lõustaks nimetasid?"

Ta osutas hägusele reproduktsioonile ajalehes. Selle all oli seletus: „Pilt, mis leiti surnu taskust ja mille abil ta identifitseeriti — mrs. Amelia Cayman, ohvri õde."

„Muidugi. Ja miks sa selle pärast arust ära oled?"

„Miks?!" Bobby tasandas häält. ..Frankie, see pole see foto, mille ma Alex Pritchardi taskusse tagasi pistsin!"

Nad vaatasid teineteisele pikalt otsa.

„Järelikult..." alustas Frankie.

„Tal kas oli kaks pilti..."

„Mis pole tõenäoline..."

„Või siis..."

Paus.

„Kuidas oli tolle võõra nimi?" ..Bassington-ffrench," vastas Bobby Jones.

8

Polnud kuigi lihtne muutunud olukorraga kohaneda.

„Ainult tema võis see olla," ütles Bobby lõpuks sügavalt ohates. ..Ainult temal oli võimalus."

13

„Kui oletada, et Pritchardi taskus oli kaks pilti, siis mitte."

„Me ju leppisime kokku, et see on ebatõenäoline, mu armas. Kui olnuks kaks pilti, oleks mõlemaid kasutatud, et surnu isikut kindlaks teha."

„Seda saab hõlpsalt teada, kui politseist järele pärida. Esialgu oletagem, et Pritchardil oli kaasas ainult too pilt, mille sa kogemata tema taskust välja tõmbasid ja taas tagasi panid. Kui see pilt politsei saabudes puudus, siis ei saanud keegi peale Bassington-ffenchi teda ära vahetada. Mis inimene ta oli?"

Bobby kortsutas laupa.

„Ütleksin, et ebamäärane tüüp. Meeldiva häälega. Džentelmen ja puha. Ausalt öeldes ei pannud teda eriti tähele. Ta mainis, et olevat siia tulnud maja pärast, mida ta osta tahtvat."

„Seda saab kindlaks teha. Wheeles & Owen on Marchboltis ainukesed majamaaklerid."

Äkki läbis Frankiet värin.

„Bobby, oled sa sellele mõelnud: kui Pritchard tõesti alla tõugati, siis pidi tõukaja olema Bassington-ff rench."

„Jah. Ehkki kujutan mõrvarit teisiti ette... Ent me ei saa veel kindlad olla, et ta alla tõugati."

„Mina olen kindel."

„Seda sa oled kogu aeg olnud."

„Vale, mu poiss. Varem ma seda üksnes sisendasin endale, sest see tegi asja põnevamaks. Nüüd aga on see enam-vähem tõestatud. Kui tegu on mõrvaga, siis klapib kõik juurdekuuluv. Sinu ootamatu ilmumine tõmbas mõrvari plaanidele kriipsu peale. See, et sa foto leidsid, tõi kaasa vajaduse sind teise ilma saata."

„Pea, sinu teoorias on auk."

„Kuidas nii? Sina oled ainus, kes pilti nägi. Niipea kui Bassington-ffrench oli üksi laiba juurde jäänud, vahetas ta selle foto, mida sina nägid, teise vastu."

Bobby raputas pead.

„Ei, sinu seletus lonkab. Oletagem, et foto oli niivõrd tähtis, et mind tuli siit ilmast koristada. Kõlab küll absurdselt, kuid see võimalus jääb. Ilus! Siis aga pidanuks seda kohe tegema. Et ma Londonisse sõitsin ja et „Marchbolti Tetaja" või mõni muu ajaleht, kus pilt sees oli, mulle pihku ei sattunud, oli puhas juhus. Keegi ei võinud sellega arvestada. Hoopis suurem oli tõenäosus, et1 ma otsekohe teatan: see pole see foto, mida ma surnu taskus nägin. Miks nad minu eluküünla kustutamisega venitasid, kuni ametlik koolnuvaatlus läbi oli ja mis nii libedalt läks, kui mõrvar üldse soovida võis?"

„Hmm... Seda peab kaaluma," tunnistas Frankie.

„Edasi. Võiksin peaaegu vanduda, et Bassington-ffrench polnud seal, kui ma pildi tagasi surnu taskusse pistsin. Ta tuli mõni minut hiljem."

„Ta võis sind kogu aeg ülevalt jälgida."

„Vaevalt, Frankie. On ainult üks koht, kust on võimalik täpselt näha paika, kus Pritchard lamas. Mujal kõikjal ulatub kalju mõhnjalt ette ja mõni meeter allpool tõmbub tagasi, nii et allavaade on suletud. Pealegi kuulsin tema tulekut. Sammud kajasid vastu. Ta võis läheduses viibida, kuid mingil juhul ei saanud ta ülevalt piiluda."

„Niisiis arvad: ta ei tea, et sa pilti nägid?"

„Olen selles veendunud."

„Bobby, siis peab selle taga midagi muud olema. Midagi, mille nad alles pärast kohtuistungit avastasid. Aga miks na õieti ütlen nemad?"

„Miks mitte? Lõpuks paistavad ju Cayma-nid tema kaasosalised olevat. Tõenäoliselt bande. Mulle meeldivad banded."

„Sellega tõestad oma halba maitset," vastas Frankie. ..Üksipäini toime pandud mõrv on palju rohkem väärt."

„Kas tõesti?"

„Mida Pritchard enne surma ütles? Naljakas küsimus, mida sa tookord golfiväljakul mainisid?"

„„Miks nad ei kutsunud Evansit?""

„Ahjaa! Aga kui selles ongi asja tuum..."

„Naeruväärne, Frankie!"

„Tundub küll. Aga see võib siiski tähtis olla. Bobby, ma olen selles koguni kindel... Ah, olen ma alles lollpea! Sa ju ei öelnud Caymanitele toda lauset."

..Siiski," tunnistas Bobby ebalevalt. ..Kirju-tasin neile samal õhtul."

„Ja mis siis juhtus?"

„Leo Cayman kirjutas vastu, tänas väga viisakalt ning oli minuga päri, et lause oli tähtsusetu."

„Nii-nii. Ja kaks päeva hiljem said sa ahvatleva ettepaneku tööks Lõuna-Ameerikas?"

„Just nii."

„Mida sa siis veel tahad, pimeloom! Kõigepealt proovivad nad osavat malekäiku. See ei toimi. Siis jälgivad nad sinu käitumist ja tabavad soodsa võimaluse, et sinu õllepudelisse korralik annus morfiumi sokutada. "

14

„Siis on Caymanid vandenõu osalised?”

„Loomulikult."

„Nojah," juurdles Bobby, „kui sinu teooria õige on, peavad nad paratamatult ühes pundis olema. Siis toimunuks kõik järgmise skeemi järgi. Ohver X lükati kaljuservalt alla, arvatavasti tegi seda Bf. Mingil põhjusel on tähtis, et X tõetruult

identifitseeritaks, sellepärast pistetakse tema taskusse mrs. Caymani pilt ning kauni tundmatu oma varastatakse. Kes see noor daam küll olla võis, Frankie?"

„Suvatse jätkata!"

„Mrs. C ootab foto avaldamist, et siis esineda murest murtud õena ja identifit-seerida X kui kaugetelt randadelt koju tulnud vend."

„Sa ometi ei usu, et see mees tema vend oli?"

„Ei tule pähegi. Tead, see hämmastas mind kogu aeg: Caymanid erinesid surnud mehest täiesti."

„Ning siis, kui Caymanite meelest läheb kõik nagu nööri mööda, tuled sina ja pöö-rad asjad pea peale," muigas leedi Fran-ces rahulolevalt.

„„Miks nad ei kutsunud Evansit?"" kordas Bobby mõtlikult. ..Frankie, ära pane pahaks, aga see kõik on täiesti arusaamatu!"

„Muidugi. Sest sa ei tea. See on nagu ristsõnade koostamine. Kirjutad võtmesõna ja kujutled, et see on pööraselt lihtne ja et teised lahendavad selle üks-kaks-kolm. Ning siis märkad, et teistel need asjad sugugi nii hõlpsalt ei lähe. „Miks nad ei kutsunud Evansit?" — see küsimus pidi neile väga kaalukas olema ja nad ei kujutlenud, et see sinule üldse midagi ei tähenda."

..Lollide lollid!"

„Jah ja ei. Arvatavasti nad mõtlesid, et Pritchard ütles midagi veel, ning see võiks sulle parajal hetkel meelde tulla. ..Sellepärast peab ta kaduma!" oli nende deviis."

„Aga miks mitte lavastada teine õnnetusjuhtum?"

„See oleks tobe olnud, Bobby. Kaks õnnetust ühe nädala kestel! Võib-olla oleks haiste tud seost ja hakatud ka esimest põhjalikumalt uurima. Mina leian, et nende meetod on rafineeritud lihtsus."

..Raskesti kättesaadavast morfiumist hoolimata?"

„Oo, Bobby," kukkus Frankie juubeldama. „Sellel, kes seda tegi, pidi olema võimalus morfiumi hankida iga kell."

„Arst, õde või apteeker," pakkus patsient.

„Pean silmas illegaalselt hangitud uimasteid.

„Ei maksa liialt erinevaid kuritegusid ühte patta panna, Frankie."

Äkki puhkes Bobby naerma.

„Mis sind nii lõbustab?"

..Vingerpuss, mille ma neile mängisin. Milline pillamine — morfiumist piisanuks viie või kuue inimese tapmiseks, ja mina laman lustlikult ja reipalt oma voodis!" '

„Need on väikesed nükked, nagu elu vahel teha tavatseb."

„Targasti öeldud, noor daam. Ja mis me nüüd kõigepealt teeme?"

..Kõiksugu asju. Selgitame välja, kas surnu taskus oli üks foto, või oli neid kaks. Edasi uurime Bassington-ffrenchi ja tema majaostu."

„See on küll väljaspool igasugust kahtlust."

„Miks?"

„ Mõtle pisut, Frankie. Bassington-ffrench peab laitmatu olema. Tal peab oma siinviibimise kohta usutav põhjus olema. Mitte mingil juhul ei tohi ta lubada, et mainitaks „müstilist võõrast õnnetuspaiga lähedal". Ei, ma usun, tema õige nimi on tõesti Bassington-ffrench ja tal on ühiskondlik positsioon, mis kelleski umbusaldust ei ärata."

„Bobby, sinu järeldused võiksid kriminalistile au teha!" kiitis Frankie. „Sul on õigus, kindlasti pole mingit sidet Bassington-ffrenchi ja Alex Pritchardi vahel. Kui me vaid teaksime surnu tõelist nime..."

„Siis oleks teine lugu."

„ Järelikult oli tähtis, et laipa ära ei tuntaks — sellest ka Caymanite maskeerimismanööver. Nad võtsid enda peale suure riski."

„Sa unustad, et mrs. Cayman identiditseeris ta nii kiiresti, kui see inimvõimuses on. Kui mehe pildid oleksid hiljem ajalehtedesse sattunud — sa ju tead, kui hämused need enamasti on —, siis ehk oleks nii mõnigi siin või seal öelnud: kummaline, kui väga too Pritchard, kes Walesi rannikul surma sai, mister Ziga sarnaneb."

„Sellga pole midagi peale hakata," märkis leedi Frances nutikalt. ..Mister Z peab olema mees, kelle puudumist keegi ei märka. Ma mõtlen, tal polnud perekonda — naist või lähedasi sugulasi, kes otsekohe politseisse jookseksid ja kadumajäämisest ette kannaksid."

„Nüüd on minu kord sind kiita, Frankie."

„Me teeme oivalisi järeldusi. Kui see kõik vaid läbinisti valeks ei osutuks..."

„Ka mulle näib, et me pole asja kergemeelselt võtnud. Ent ka puht ebatõenäosus jääb püsima."

Frankie heitis ebatõenäosuse üheainsa käeviipega kõrvale.

15

„Bobby, meil on praegu kolm ründamis-võimalust," seletas ta. „Esimene on seotud sinu isikuga. Sinu elu kallale on nad kord juba kippunud, arvatavasti teevad nad seda uuesti. Seepärast tahaksin sind kasutada peibutisena."

„Ei, tänan, Frankie," tõrjus haige. ..Seekord pääsesin terve nahaga. Kes teab, kas mu nahk vastu peab, kui nad järgmisel korral mõne rängema relva haaravad. Peibutusmõte heida heaga kõrvale."

„Säärast vastust ma kartsin," ütles Frankie nukralt. „ Tänapäeva noormehed on tööstitult degenereerunud. Igatahes väidab seda isa. Ohtlikud seiklused neid ei võlu. Igavene häda."

„Häda jah," kinnitas Bobby. Kuid ta ütles seda vankumatu kindlusega. „Ja missugune on sinu teine sõjaplaan?"

„ Kasutada lähtepunktina lauset „Miks nad ei kutsunud Evansit?". Arvatavasti tuli ohver siia, et külastada kedagi Evansit. Kui me ta üles leiaksime..."

„Kui palju Evanseid võiks sinu arvates Marchboltis olla?" pistis Bobby vahele.

..Paarsada kindlasti. Peame igaühte eraldi küsitlema."

„Mida sa neilt küsida tahad?"

„Jah, see punkt on mäda."

„Ei, Frankie," arvas haige. „Enne 'peame rohkem teada saama, siis ehk võime seda liini pidi edasi minna, Ja number kolm?"

„Too Bassington-ffrench. Siinkohal on meil midagi käegakatsutavat. Bassington-ffrench pole mingi massinimi. Küsin isalt, tema teab kõiki noid krahvkonnanimesid ja nende harusid. Midagi peame ometi tegema."

„Loomulikult. Arvad, et lasen endale kaheksa graani morfiumi sisse pumbata, ilma et pärast sõrmegi liigutaksin?"

„Braavo, Bobby, sul on õige võitlusvaim."

„Ka häbistav maoloputus tahab tasategemist."

„Aitab!" keelas Frankie.

Kaeblikult vangutas patsient pead.

„Oh, Frankie, sinus pole tõesti ehtnaiselikku kaastunnet..."

Frankie ei kaotanud aega. Juba samal õhtul hakkas ta pinda sorteerima.

„Isa, kas sa tunned mõnda Bassington-ffrenchi?"

Lord Marchington, kes parajasti poliitika-artiklit luges, torises, et need sõgedad rahvuskonverentsid võtvat üksnes aega ja raha.

Frankie ootas, kuni kõnealune artikkel ja mõned teised peale selle loetud olid. „Bassington-ffrench," kordas ta siis. „Mis nendega lahti on?"

Frankie ei teadnud. Kuid ta teadis, et isale meeldib vaielda, ning seepärast püstitas ta kiiresti hüpoteesi.

„Perekond Yorkshire'ist, eks ju?"

„Rumalus. Hoopis Hampshire'ist. On olemas veel Shorpshire'i haru ja loomulikult ka Iiri oma. Kust sinu sõbrad on?"

„Ma täpselt ei tea," ütles Frankie, võttes meelsasti omaks sõpruse tundmatute inimestega-

„Sa ei tea? Kuidas seda mõista?"

„Oh, isa, tänapäeval hulguvad inimesed meelsasti paigast teise. Kuidas ma peaksin teadma, kus nad elavad?"

„Jah, hulguvad, see on tõsi. Minu noorusajal esitati paar vastavat küsimust ja kohe olid sugulussidemed selged. Tollal oli vastav teatmik."

„Kui mõttekas!" oli Frankie vaimustatud. „Tänapäeval pole sääraste genealoogilis-geograafiliste uuringute tarvis aega."

„Jah. Tänapäeval pole teil muuks aega, kui noid mürgiseid kokteile juua."

Lord Marchington tõi kuuldavale ägeda valu-karjatuse, kui ta oma podagrahaiget jalga liigutas — kättemaks vana portveini liigse tarvitamise eest.

„Kas nad on jõukad?"

..Bassington-ffrenchid? Ei oska öelda. Shorp-shire'i omad on usutavasti üsna palju raha kaotanud. Pärandusmaksud ja muu. Üks Hamp-shire'i omadest abiellus Ameerika miljonäri tütrega."

„Ah nii. Mingi Bassington-ffrench käis hiljuti siin. Tahtis endale maja osta."

..Nonoo? Mis ta Marchboltis majaga peale hakkab?"

„Seda tahaksin minagi teada," mõtles leedi Frances.

Järgmisel päeval jalutas ta maja- ja vara-vahendusbüroosse. Ta kinkis mr. Owerile, kes teda vastu võttis, võluva naeratuse, ning istus pakutud tugitooli.

..Millega oleme ära teeninud au, et meid külastate, leedi Frances? Millist teenust saame osutada? Ega te ometi lossi maha müüa taha? Hahahaa!" naeris mr. Owen oma nalja üle.

„Meelsasti, kui vaid tohiksin," vastas noor daam. „Ma ei hooli lossidest. Ent seekord tulin teise asja pärast. Arvan, et hiljuti

käis teie juures üks mu sõpru, mister Bassington-ffrench. Tegemist pidi olema majaostuga. "

„ Täiesti õige. Kaks väikest f-i, nagu mulle meenub."

„Jah."

„Ta tundis huvi mitme väiksema krundi vastu. Et ta aga pidi juba järgmisel päeval tagasi Londonisse sõitma, sai ta vaid väheseid asjaomaseid maju silmitseda. Kui mä temast õigesti aru sain, polnud tal asjaga kiiret. Pärast tema ärasõitu oleme saanud kaks uut sobivat objekti, millest ma talle teatasin. Kahjuks pole vastust tulnud."

„Kas kirjutasite talle Londonisse või... tema mõisasse?"

„Üks hetk, leedi Frances." Ta kutsus noorukese ametniku. ..Frank, palun mister Bassing-ton-ffrenchi aadress."

..Roger Bassington-ffrench, Esq. Merroway Court, Staverley, Hants," vuristas noormees innukalt.

„Oh, siis polnud ta minu tuttavaid," poetas Frankie. ..Arvatavasti mõni onupoeg. Mulle paistiski imelik, et ta siin käies mind üles ei otsinud."

„Täiesti mõistetav," noogutas mr. Owen.

„Kas ta käis siin kolmapäevasel päeval?"

„Täiesti õige, leedi Frances. Pisut enne poolt seitset. Pool seitse me paneme ukse kinni. Mul on see sellepärast meeles, et tollel päeval juhtus traagiline õnnetus. Mister Bassington-ffrench oli koguni politsei tulekuni laiba juures valvanud. Ta oli üsna löödud, kui siia tuli. Vapustav tragöödia, põhjustatud ainuüksi linnavalitsuse lohakusest. Noh, nad on kõvasti sarjata saanud. Tegelikult ime, et selles kohas pole rohkem õnnetusi olnud."

Frankie lahkus, jättes mr. Oweni üsna mõtlikku meeleollu. Nagu Bobby oli ennustanud, paistis mr. Bassington-ffrenchi tegevus kristallpuhas olevat. Ta kuulus Hampshire'i harusse, oli maaklerile oma õige aadressi andnud ning ühtlasi oma osa draamas maininud. Võimalik, et mr. Bassington-ffrench oli tõepoolest süütu.

„Ei," ütles Frankie pärast pikka kõhklust. „Mees, kes tahab endale krunti osta, oleks varem siia tulnud, või oleks järgmist päeva kasutanud ümbrusega tutvumiseks. Ükski normaalne inimene ei otsi õhtul kell pool seitse üles majamaaklerit, et järgmisel hommikul varavalges tagasi Londonisse sõita. Milleks siis üldse siia sõita? Miks mitte lihtsalt kirjutada?"

Järgmine käik oli politseisse.

Inpektor Williams oli vana tuttav, kes võis sellega kiidelda, et oli kord kinni nabinud Frankie ehetega põgenenud toatüdruku.

„Tere päevast, inspektor."

„Tere, leedi Frances. Loodetavasti pole jälle tegu vargusega?"

„Ei ole. Aga usun, et panen varsti ise toime pangaröövi, sest virelen kogu aeg rahapuuduses. Täna tulin teie juurde uudishimust, inspektor, öelge, palun, too mees, kes kaljult alla kukkus, tema nimi oli Pitchard või midagi seesugust..."

„Täiesti õige. Pritchard."

„Kas tal oli kaasas ainult üks foto? Keegi tahtis mulle selgeks teha, et neid olevat olnud kolm."

„Üks, leedi Frances. Ainult üks. Tema õe foto, kes ta hiljem ära tundis."

..Kuidas saab siis kolmest rääkida!"

„Oh, reporteritele meeldib asju üle paisutada. Mõned võtavad laest andmeid."

„Seda küll. Liiguvad õudsed kuuldused." Frankie vakatas viivuks ning laskis siis oma fantaasial lennata. „Kuulsin, et ta taskud olnud pungil bolševistlikku propagandamaterjali. Teine versioon kõlab, et tal olnud suur tuutu kokaiini, ning kolmas, et pakk võltsitud pangatähti. Kas siin miski klapib, inspektor?" küsis ta vagatsevalt.

„Ei. Taskud olid lausa tühjad. Monogrammita taskurätik, pisut peenraha, sigaretipakk ja paar paberraha — lahtiselt, mitte kotis. Pildita oleks tema isiku kindlakstegemine kõva pähkel olnud. Õnnelik kokkusattumus, peab nentima."

„Jah, tõesti," ütles Frankie, kuigi ta tänu oma isiklikele teadmistele pidas seda väidet täiesti ebaõigeks. ..Käisin eile mister Jonesi, meie pastori poega külastamas," vahetas ta teemat. ..Uskumatu lugu!"

„Jah, midagi seesugust pole siin veel juhtunud. Mürgitatakse kõigi poolt armastatud noorhärra! Ümbruskonnas luusib ringi igasugu kahtlasi tüüpe. Siiski pole ma seni kuulnud mõrvahimulisest hullust, kes oma haiglasi kirgi sel viisil rahuldaks."

„Kas on juba mingeid pidepunkte?" Frankie kummardus ettepoole. „ Inspektor, te ei aimagi, kui huvitav on seda kõike esmaallikast teada saada!"

Inspektor Williams läks rõõmust puhevile. Kaugeltki iga päev ei pakkunud mõnu lordi tütrega sõbralikult, vestelda.

„Sündmuspaiga lähedal olevat nähtud tumesinist limusiini „Talbot"," seletas ta vastu-

17

tulelikult. ..Tumesinine limusiin, number GG 82 82, mis sõitis St. Botolphi suunas."

„Ja teie arvamus?"

„GG 82 82 on Botolphi piiskopi auto number, leedi Frances."

Hetke mängis Frankie mõttega verejanulisest piiskopist, kes otsib oma ohvreid pastoripoegade hulgast. Ohates loobus ta sellest oletusest.

„Piiskoppi te ju ometi ei kahtlusta, inspektor?"

„ Oleme kindlaks teinud, et kõnealusel pärastlõunal ei lahkunud tema auto üldse garaažist."

„Järelikult kasutati valenumbrit?"

„Jah. Aga küll me selle varsti välja selgitame."

..Selles olen kindel," meelitas Frankie ning tõusis, et lahkuda.

Tagasi lossi jõudnud, tõi ta raamatukogu kirjutuslaualt Marchbolti aadressraamatu ja võttis oma tuppa kaasa. Seal hakkas ta usinalt lehitsema.

Tulemus oli masendav. Marchboltis oli 382 Evansit...

„Neetud!" Pärast seda ebadaamilikku väljendit hakkas Frankie tulevikuplaane kavandama.

10

Nädal hiljem saabus Bobby Jones Londonisse Badgeri garaaži. Frankielt oli ta saanud mitmeid mõistatuslikke teateid, mis olid kiiruga ja seetõttu arusaamatult paberile kritseldatud, nii et sisu tuli lausa mõistatada. Vähemalt nii palju Bobby taipas, et Frankie oli mingi plaani kavandanud ja et tema, Bobby, ei tohi midagi ette võtta enne, kui kuuleb Frankielt endalt täpsemalt. Bobbyl polnukski aega midagi ette võtta: õnnetu Badger oli järjekordselt pigis ning Bobby nägi ausameelselt vaeva, et sõpra päästa.

Tööpingest hoolimata oli ta kogu aeg valvel. Kaheksa graani morfiumi oli teinud ta söögi ja joogi suhtes umbusklikuks ning sundinud kaasas kandma oma armeerevolvrit.

Just siis, kui läbielatu hakkas talle luupainena paistma, peatus garaaži ukse ees Frankie ..Bentley". Õline ülder seljas, läks Bobby vastu. Frankie istus rooli taga, tema kõrval lösutas üpris tõsise ilmega noorhärra.

„Päevast, Bobby. Kuidas käsi käib? Kas tohin esitleda: George Arbuthnot. Ta on arst ja meil läheb teda vaja."

Bobby tervitas Frankie saatjat üsna jahedalt.

„Oled sa veendunud, et me arsti vajame?" uuris ta. „Sa näed vaime."

„Vajan teda oma plaani teokstegemisel," seletas Frankie. „Ons siin mõni nurgake, kus saaksime segamatult rääkida?"

Bobby vaatas kohmetult ringi.

„Minu... magamistuba ehk."

„ Oivaline!"

Frankie ja George Arbuthnot tulid autost välja ning ronisid Bobby kannul piki välistreppi pisikesse tuppa. Ainuke tool pii siinse elaniku rõivahunniku all.

„Istume voodile," soovitas noor daam ja võttis platsi. George Arbuthnot järgis tema eeskuju, mille peale voodi ägades protesteeris. ..Bobby, me vajame autot. Üks teie omadest kõlbab küll."

;,Kuidas, palun? Sa tahad meilt autot osta?"

„Jah."

„See on sinust tõesti kena, Frankie," vastas Bobby tulvil tänulikkust. „Aga sa ei peaks seda tegema. Ka sõprusel on piirid."

„Armas poisu, sa said minust valesti aru. Vajan tõepoolest autot."

„Aga „Bentley"?"

„„Bentley" ei kõlba."

„Sa oled hull, Frankie." ..Mitte üks tips. „Bentley" ei kõlba selleks, mida ma kavatsen."

„Ja mida sa siis kavatsed?"

„Auto lömmi sõita."

Bobby ohkas, pannes käed meelekohtadele. „Kas mina olen hull, või oled sina..."

Nüüd tegi George Arbuthnot esimest korda suu lahti. Tal oli sügav meloodiline hääl

„Ta arvab, et teda ootab ees autoõnnetus," sõnas ta.

„Kust ta seda teab?" küsis Bobby.

„Kulla poisu, kuula mind nüüd ära," võttis Frankie taas sõna. ..Olen Bassington-ffrenchi jälil."

„Vaata aga, vaata!"

„Ta elab Merroway Courtis, Hampshire'is, Staverley küla lähedal. Merroway Court kuulub meie Bassington-ffrenchi vennale ning ta elab seal oma venna ja tolle naise juures."

„Kelle naise juures?"

„Venna naise, loomulikult. Aga asi pole selles. Oluline on, kuidas sina või mina või meie mõlemad ennast sinna majja saaksime sokutada. Ma olen seal juba maastikuluurel käinud. Staverley on kõigest küla. Võõrad, kes seal oma telgid üles löövad, äratavad

18

Mitme miili taha tähelepanu. Järelikult see ei sobi. Sobib järgmine. Leedi Frances Derwent, kes juhib oma autot pigem hulljulgelt kui hästi, vuhiseb sellega vastu Merroway Courti müüri. Autost jääb järele plekihunnik, leedi Francese vigastused on tühised. Vapustus ja närvišokk. Aga transportida teda siiski ei tohi, ja nii kantakse ta majja."

„Kes seda ütleb?"

„George. Näed nüüd, kus meil teda vaja läheb. Me ei tohi riskida, et mõni võõras arst teatab, nagu poleks mul midagi viga. Või et mõni teenistusvarmas kodanik mu jõuetu keha üles korjab ja kohalikku haiglasse viib. Seega, pilt saab olema järgmine. George sõidab autoga — hea oleks, Bobby, kui sa müüksid meile veel ühe, — sealt juhtumisi mööda, peatub, kui ta mind ja mu auto riismeid näeb, tuleb välja ja võtab juhtimise enda kätte. „Kõik eemale!" hüüab ta. Loomulikult juhul, kui seal üldse kedagi on. Ja edasi: „Ma olen arst. Kandkem ta tollesse majja. Kuidas selle koha nimi on? Merroway Court? Hästi! Pean kannatanu põhjalikult läbi vaatama." Siis tassitakse mind Bassington-ffrenchide ohtrate kaastundeavalduste või kibeda vastuseisu saatel

esimesse ettejuhtuvasse vabasse ruumi. George vaatab mu läbi ja ütleb diagnoosi: „Õnnekombel on ta kergemalt pääsenud kui ma kartsin. Luud-kondid on terved, sellest hoolimata on karta ajuvapustust. Hädavajalik on kaks või kolm päeva täielikku rahu." Pärast neid arstlikke korraldusi sõidab George ära ning mul jääb üle end kodakondsete silmis võimalikult armastusväärsena näidata."

„Ja millal mina välja ilmun?"

„Ei ilmugi."

„Ma palun sind, Frankie..."

„Mu armas poisu, suvatse meenutada, et Bassington-ffrench tunneb sind. Mind ta aga ei tunne. Peale selle võidab minu isik tohutult selle läbi, et põlvnen aadlisoost. Poleks eales uskunud, et see kunagi kasuks võiks tulla. Jah, Bobby, ma pole mõni ringiluusiv noor naisolevus, kes end salapärasel eesmärgil kavatseb majja sokutada — ma olen lord Marchingtoni tütar ning seetõttu ülimalt auväärne isik. Ning George on tõepoolest arst, nii et ka selles punktis ei saa kahtlust olla."

„Siin pole midagi laita. Ainult...”

„Minu plaan on ära teeninud ülima tunnustuse," kiitles Frankie.

„Muidugi, muidugi. Aga kas mina pean päris tegevusetult istuma?"

Bobby Jones tundis, et talle on ülelohut tehtud — nagu koer, kellelt on kont ootamatult ära võetud. See kuritöö puudutas ju ennekõike teda!

„Tegevuseta istuma?" kordas Frankie. „Hoopiski mitte, mu armas! Sa kasvatad endale vurrud."

„Misasja?!"

„Just nimelt. Kui kaua see võtab?"

„Arvatavasti kaks või kolm kuud."

„Halastus! Nii kaua! Kas seda kuidagi kiirendada ei saa?"

„Ei saa. Miks ma ei võiks võltsvurre kasutada?"

„Sellepärast, et võltsituid kindlasti märgataks. Need kas nihkuvad paigast või kukuvad eest ära või haisevad liimi järele. Aga oota! Minu teada on viimasel ajal leitud meetod, millega juus juukse külge kinnitatakse. Niisugused vurrud peaksid päris ehtsad välja nägema. Mõne teatri parukameister peaks seda oskama. "

„Ta arvaks, et tahan seadusest mööda hiilida."

„Arvaku mida tahes."

„Ja kui mul on vurrud, mis siis edasi saab?"

„Siis kaunistad ennast autojuhilivreega ja tood „Bentley" Staverleysse."

Bobby nägu lõi särama.

„Minu kaalutlus on järgmine," hakkas Frankie seletama. ..Autojuhile ei pöörata kuigivõrd tähelepanu. Pealegi nägi Bassington-ffrench sind kõigest paari minuti vältel, ning probleem, kas tal õnnestub fotot õigel ajal ära vahetada, pidi teda rohkem hõivama kui sinu nägu. Talle polnud sa rohkemat kui golfi mängiv nolk. Ta ei istunud sinuga silmitsi ega usutlenud sind, nagu seda tegid Caymanid. Võin kihla vedada, et auto-juhilivree tõttu ei tunneks Bassington-ffrench sind ka vurrudeta ära. Aga vurrudega on asi muidugi kindlam. Noh, kuidas mu plaan sulle meeldib?"

„Oivaliselt, Frankie."

„See rõõmustab mind. Niisiis autoostu juurde... Oh õnnetust, usun, et George istus su voodi katki!"

„Pole viga," oli Bobby külalislahke. „See oligi üsna vilets."

Nad läksid taas trepist alla. Garaažis tervitas neid närvilise olekuga noormees, kes tõi kuuldavale ebamäärase „hau-hau-hau". Tema välimust kahjustas veidike asjaolu, et lõug oli kummaliselt taandunud ja silmad ilmutasid vastumeelsust ühte suunda vaadata.

„Badger, kas sa Frankiet mäletad?"

Badger muidugi ei mäletanud, kuid vastas armastusväärse „hau-hau-hauga".

..Viimati kui ma teid nägin, olite peadpidi mudas ja me pidime teid jalgupidi välja tirima," meenutas Frankie.

„Kas tõesti... Oo... See p-p-pidi W-w-walesis olema."

„Jah, see oli tõesti Walesis."

..Olen alati v-v-vilets r-r-ratsutaja olnud."

„Frankie tahaks autot osta," viis Bobby jutu äriteemale.

..Kahte autot," parandas Frankie. „Ka George'il on ühte vaja, sest tema enda oma on paranduses."

„Me võime talle üürida," tegi Bobby kangelasliku ettepaneku.

„V-v-vaadake meie v-v-varud üle," sekkus kompanjon.

Frankie laskis end jalamaid sarlakpunase ja õunrohelise läikest pimestada. „Nad näevad väga uljad ja elegantsed välja!" hüüdis ta meeldivalt üllatatuna.

„Välimus petab," ütles Bobby kuivalt, teenides sellega partneri etteheitva pilgu.

„Siin on ülimalt o-o-odav ..Chrysler"," soovitas Badger. Ent ausameelne Bobby heitis selle pakkumise kõrvale.

„Bagder, auto, mille Frankie ostab, peab suutma sõita vähemalt kuuekümne kilomeetri kaugusele. See „Standard" küll kah vaagub hinge, aga siiski arvan, et ta viib sind Staverleys-se, Frankie. „Too ..Essex" on sinu plaani jaoks liiga hea."

„Olgu, võtan „Standardi"."

Badger Beadson kutsus sõbra kõrvale. „M-m-mis sa h-h-hinnast arvad? Ma ei tahaks su sõbratari paljaks röövida. K-k-kümme naela?"

„Kümne naelaga olen täiesti nõus," sekkus Frankie. ..Maksan kohe ära."

„Esimest korda näen aristokraati, k-k-kes s-s-sularahas maksab," ütles Badger sügava aukartusega.

Bobby läks külalisi saatma. „Millal sinu õnnetus aset leiab, Frankie?" päris ta.

„Mida varem, seda parem. Arvatavasti homme pärastlõunal."

„Ole nii kena, Frankie, ja luba mul sellest osa võtta."

„Sa oled lihtsalt talumatu!" pahandas Frankie. ..Kuidas sa ennast tundmatuks teed?... Aga oota, mul tuli mõte! Suure nahkmütsi ja kaitseprillidega mootorrattur! Mis sina sellest arvad George?"

George Arbuthnot tegi teist korda suu lahti.

„All right," ütles ta. Tema hääl oli melanhoolne.

11

Raske õnnetuse osaliste kokkusaamise kohaks valiti. Staverleyst kahe kilomeetri kaugusel olev ristmik, kust Staverley tee Andoveri maanteelt ära keeras.

Kõik kolm jõudsid ilusasti pärale, kuigi Frankie ..Standard" iga künka juures ilmseid vanadusnõrkuse märke ilmutas. Kell oli üks.

„Meid ei tohi keegi 'segada," oli Frankie öelnud. ..Vaevalt keegi seda teed kasutab, kuid lantši ajal on kõige kindlam."

Nad sõitsid mööda kõrvalteed veel pool kilomeetrit, enne kui asja algataja võis neile näidata kohta, kus ta õnnetuse ohvriks pidi langema.

„Minu arvates on see parim paik," seletas ta. „Näete, tee viib nöörsirgelt mäest alla ning pöörab siis järsult tolle müüri suunas. Too ongi Merroway Courti pargi müür. Kui laseme auto suure kiirusega mäest alla, tormab ta vältimatult vastu müüri. Toimub kokkupõrge, mille tagajärjel arvatavasti nii müürist kui ka autost jäävad rusud."

„Seda arvan minagi," nõustus Bobby. „Aga üks meist peaks kindluse mõttes valvama, et keegi parasjagu vastassuunast ei tuleks."

„Hästi. George võib oma autoga sinna sõita ja ümber keerata, nagu tahaks ta mäest üles sõita. Kui ta taskurätikuga lehvitab, siis teame, et tee on vaba."

„Frankie, sa oled nii kahvatu," muretses Bobby. „Kas tunned ennast halvasti?"

..Olen õnnetusele vastavalt mingitud, mu armas. Või tahad sa, et mind tervisest õitsvana majja kantaks?"

„Naised on nii ettenägelikud," kiitis Bobby. „Sa näed välja nagu haige ahv."

„Ja sina oled mühakas," vastas lord Mar-chingtoni tütar. ..Lähen ja sean ennast nüüd valmis. Kui George taskurätikuga lehvitab ja mina enda omaga, lased auto veerema, Bobby."

„Saab tehtud. Seisan astmelaual ja roolin, kuni tempo hirmuäratavalt kiireks muutub. Siis hüppan maha."

„Vaata, et sa hüpates endale viga ei tee," hoiatas Frankie.

„Oh ei, olen ettevaatlik. Oleks hirmus, kui fiktiivse asemel ehtne õnnetus aset leiaks."

20

„Lase käia, George, sõida ära!”

George Arbuthnot noogutas, puges teise autosse ja sõitis pikkamisi mäest alla. Bobby ja Frankie vaatasid talle järele.

„Hoia, et sa mõne mõtlematusega hakkama ei saa," manitses Bobby äkitselt tärganud hirmu mõjul.

„Ära muretse. Ja veel. On vist parem, kui ma otse sinule ei kirjuta, saadan kirjad George'i või oma autojuhi kaudu."

„Kas George'ist saab tulevikus oma ala korüfee?"

„Miks mitte?"

„ Säärane sõnaahtrus ei meeldi ühelegi haigele."

„Arvatavasti saab ta sellest aja jooksul üle," ei jäänud Frankie võlgu. „Nii, nüüd on minulgi aeg minna. Lasen teatada, kui ma ..Bentleyd" vajan. Nägemiseni, Bobby.

..Nägemiseni, Frankie."

Nad vaatasid hetke teineteisele silma.

George oli oma auto juba ümber keeranud ja sõitis piki müürieendit tagasi. Sekundiks kadus Frankie, et siis taas nähtavale ilmuda, ja lehvitas oma valget taskurätikut. Teine taskurätik lehvis heki kohal. Bobby käivitas auto, astus astmelauale ja tõmbas pidurit. Vana loks hakkas liikuma. Kuid nõlv oli järsk ja kiirus aina kasvas. Lõpuks hüppas Bobby astmelaualt maha. Juhita auto tormas edasi ja tungis märkimisväärse jõuga vastu müüri.

Bobby nägi, kuidas Frankie õnnetuskohale jooksis ja end keset rusuhunnikut heitis. Edasi nägi ta, kuidas George'i auto nurga tagant välja roomas ja õnnetuspaigal peatus. Talle ei meeldinud põrmugi, et ta nüüd tagasi Londonisse pidi minema. Sellegipoolest istus ta kuulekalt oma mootorrattale.

Õnnetuspaigal kulgesid sündmused oma rada.

„Kas peaksin väheke püherdama, et tolmusemaks saada?" küsis leedi Frances Derwent.

„Ei teeks paha. Anna mulle oma kübar!"

George Arbuthnot võttis kübara ja lõi selle mõlki, samal ajal kui Frankie tõi kuuldavale karjatuse.

..Braavo, see oli vapustav," naeris George. „Nüüd lama rahulikult. Arvan, et kuulsin jalgrattakella."

Tõepoolest tuli peaaegu samal hetkel müürinurga tagant nähtavale umbes seitsmeteistkümnene nooruk, jalgratast vändates ja heatujuliselt vilet lastes. Keset meloodiat ta vakatas, hüppas rattalt maha ja nautis võlutult vaatepilti, mis tema silmale avanes.

„Ohoo!" hüüdis ta tunnustavalt. „Kas siin on õnnetus juhtunud?"

„Ei.” Vastas noor arst sarkastiliselt. „Daam sõitis nimme autoga vastu müüri."

Nooruk, kes seda lihtsat tõde loomulikult irooniana võttis, ütles:

„Paha lugu. Kas ta on surnud?"

„Veel ei ole. Ta tuleks kusagile paigutada, ja viivitamatult. Ma olen arst. Mis maavaldus see on?"

„Merroway Court. Kuulub mister Bassington-ffrenchile. Ta on rahukohtunik."

„Peame ta sinna toimetama," nõudis George. „Aidake mind."

Varmalt toetas noormees oma ratta müüri najale. Üheskoos tassiti Frankie piki jalakatega ääristatud teed üles vana kauni härrastemaja juurde.

Nende tulekut oli märgatud. Paraadtrepi alumisel astmel ootas ülemteener.

„Kas teil on mõnda vaba tuba, kus ma saaksin daami läbi vaadata? Tal oli autoõnnetus. "

Ülemteener ruttas kohkunult tagasi halli, noormehed oma kandamiga kannul. Vasakut kätt paiknevast salongist väljus punakate juuste ja sinakashallide silmadega pikka kasvu naine.

Ta taipas kohe olukorra tõsidust. „Meil on alumisel korrusel vaba magamistuba," ütles ta. ..Loomulikult saate selle oma käsutusse. Kas helistan arstile?"

„Pole vaja. Olen ise arst. Juhtusin õnnetus-kohast mööda sõitma."

„Kas tohin ees minna?" Naine juhatas nad mugavalt sisustatud tuppa, mille aknad avanesid aeda. „Kas vigastused on ohtlikud?"

„Seda ei oska ma esialgu öelda."

Mrs. Bassington-ffrench — tema see oli — sai vihjest aru ning lahkus, võttes kaasa jalgratturi, kes talle õnnetust kirjeldas, nagu oleks ise juures olnud.

Vahepeal vahetasid George ja Frankie sosinal muljeid.

„George, kullake, ega see vemp ometi su karjääri kahjusta?"

„Arvatavasti kahjustab,," vastas noor arst mornilt. „See tähendab — juhul, kui asi ilmsiks tuleb."

„Ära lase pead norgu, George. See ei tule iial ilmsiks."

George Arbuthnot võttis taskust kella ja arvas:

„Jään siia veel täpselt kolmeks minutiks, oletatava läbivaatuse tõttu."

21

„Mis autost saab?"

„Lepin mõne garaažiga kokku, et see ära pukseeritaks." „Kena."

„George vaatas taas kella.

„Aeg on läbi," sõnas ta märgatava kergendusega.

„Sa oled ingel, George. Ma tõesti ei tea, miks sa mulle selle teene osutasid."

„Ma ise ka ei tea. Minu poolt andestamatu kergemeelsus. Adjöö, armas patsient. Lõbutse hästi."

„Teab, mis kõigest sellest välja tuleb," kõhkles Frankie. Ta mõtles jahedale, isikupäratule, kerge ameerika aktsendiga häälele.

See, kellele niisugune hääl kuulus, ootas arsti elutoas.

„Asi on parem, kui oletasin," ütles noor arst. „Üsna kerge vapustus, mis on juba möödumas. Siiski pean vajalikuks, et daam vähemalt üheks päevaks täiesti rahulikult lamama jääks." Ta vaikis viivu. „Ta näib olevat leedi Frances Derwent."

„Oo, siis tunnen tema nõbusid, nimelt Draycotte."

„Kas teile teeb palju tüli, kui talle mõneks päevaks külalislahkust osutate?"

..Üldsegi mitte, doktor..."

..Arbuthnot. Auto lasen mõnel garaažil ära viia."

„Väga kena, kui te selle korraldate, doktor Arbuthnot. Homme helistan meie arstile, et ta haiget edasi raviks."

„Pole tarvis. Ta vajab rahu, üksnes rahu."

„ Siiski — ma ei tahaks midagi kahe silma vahele jätta. Ka tuleks teatada neiu omastele."

„Selle võtan enda peale. Mis arstisse puutub, siis... mulle tundub, et leedi hoiab Christian Science'i poole jasellepärast ei soovi arsti. Jäi mulje, et teadvusele tulles oli ta mulle läbivaatuse pärast pahane. Annan ausõna, pole midagi tõsist."

„Kui te tõesti arvate..." vastas mr. Bassington-ffrench üpris kõhklevalt.

„Arvan küll. Kas tohin nüüd lahkuda?... Oh taevas, olen ühe instrumendi haigetuppa unustanud!"

Ta sööstis tagasi Frankie voodi äärde.

„Sa oled Christian Science'i palavamaid poolehoidjaid," sosistas ta tõtakalt. „Ära seda unusta,Frankie."

„Miks ometi?"

„Polnud teist teed."

„Hästi, ma ei unusta."

12

„Olen maandunud keset vaenlaste leeri," mõtles Frankie. „Kõik muu sõltub minust endast." Koputus uksele katkestas mõttelõnga. Üle läve astus mrs. Bassington-ffrench.

Haige kergitas end patjadelt.

„Mul on nii kahju," ütles ta tuhmi, jõuetu häälega, „et ma rahurikkujana sisse olen tunginud."

„Te ei sega sugugi."

Taas kuulis Frankie kerget ameerikapärast läbininakõnet. Talle meenusid isa sõnad, et üks Hampshire'i Bassington-ffrenchidest olevat abiellunud rikka ameeriklannaga.

..Doktor Arbuthnot kinnitas, et kui te rahulikult lamate, olete juba paari päeva pärast jälle jalul. Tõesti õnn, et ta kohe pärast õnnetust mööda sõitma juhtus."

„Eks ole? Muidugi ei vajanud ma tegelikult tema abi, sest..."

„Mu armas, te ei tohi praegu rääkida. Saadan oma toatüdrukuga teile kõik vajaliku, ning siis heitke korralikult pikali."

„Väga kena teist."

Taas üksi jäädes tundis Frankie südamekri-peldust.

„Sümpaatne naine," mõtles ta. „Nii usaldav! Oleks ta vähem sümpaatne, oleks mul kergem teda petta. Aga mis parata."

Järgnes üsna nürimeelne pärastlõuna ja õhtu pimedas toas. Kaks korda käis majaperenaine isiklikult veendumas, et haige seisund pole halvemaks läinud. Kummalgi korral ei jäänud ta kauaks.

Järgmisel päeval palus Frankie ribakardinad üles tõmmata, ta päevavalgus tuppa võiks tulvata. Ka ilmutas ta soovi seltskonna järele. Varsti istuski mrs. Bassington-ffrench oma külalise voodi serval ja jäi sinna kauaks. Nad avastasid palju ühiseid

tuttavaid ning päeva lõppedes tundis Frankie, et temast ja Merroway Courti perenaisest on head sõbrad saanud.

Mitmel korral mainis mrs. Bassington-ffrench oma meest ja väikest poega Tommyt. Kahtlemata kuulus kogu tema armastus kodule, ent sellest hoolimata oli tema silmis märgata hirmu, otsekui varjutaks miski tema õnne.

Kolmandal päeval tõusis leedi Frances Derwent voodist ning tutvus ka majaperemehega. Too oli suurt kasvu, armastusväärne ja vastutulelik, kuid näis hajameelsena.

22

Arvatavasti veetis ta suurema osa ajast oma toas. Eraklikkusest hoolimata paistis ta oma naist jumaldavat.

Tommy oli blond lokkispäine seitsmeaastane rüblik, ema silmatera.

„Siin on nii kena," ütles Frankie ohates. Ta lebas aias lamamistoolil. „Ei tea, kas asi on põrutuses või milleski muus, igatahes tunnen kummalist vajadust rahu järele. Võiksin siin niiviisi päevast päeva lesida."

..Tehke seda," vastas Sylvia oma rahulikul, usalduslikul toonil. „ Mõtlen seda tõsiselt. Miks peaksite tagasi linnakärasse ruttama? Mul on hea meel, kui te minu kõrval olete. Olete nii lõbus ja huvitav. Teie siinolek turgutab mindki."

Niisiis vajab ta meelelahutust, oli järeldus, mille Frankie öeldust tegi.

„Mul on tunne, et meist on head sõbratarid saanud," lisas mrs. Bassington-ffrench ning Frankie tundis end oma ebasiiruses veelgi räbalamalt.

Ta oli juba loobumas, kavatses ära sõita. Kuid siis rääkis majaproua edasi:

„Ärge kartke, et siin liiga igav hakkab. Homme on mu mehevend taas kodus. Kindlasti meeldib ta teile. Roger meeldib kõigile."

„Kas ta elab pidevalt teie juures?"

„Vahetevahel. Ta on rahutu loomuga. Ise ta tavatseb ennast perekonna päevavargaks nimetada, teatavas mõttes on tal isegi õigus. Arvan, et ta pole eales korralikult töötanud. Vanades perekondades leidub sageli temataolisi võsusid. Harilikult on nad sarmikad. Roger on peale selle väga osavõtlik. Ma tõepoolest ei tea, mis ma temata oleksin peale hakanud, kui Tommy tänavu kevadel haige oli."

„Kas Tommy oli haige? Ta näib nii terve poiss olevat?"

„Ta kukkus kiigelt. Kiik oli vist pehkinud oksa külge kinnitatud, mis raskuse all murdus. Mu mehevend oli lausa endast väljas, sest ta oli parajasti kiigele hoogu andnud, kui õnnetus juhtus... Lastele ju meeldib kõrgele lennata. Esialgu arvasime, et Tommy selgroog on vigastatud. Aga lõpuks ta siiski tervenes, mingeid kahjustusi ei jäänud."

„Tublim ja tervem ei saa üks poiss ollagi," naeratas Frankie.

„Kui te vaid teaksite, kui õnnelik ma selle üle olen! See ei olnud esimene õnnetus, mis teda tabas. Möödunud talvel oleks ta äärepealt uppunud."

„Kas tõesti?" ütles Frankie jahmunult.

Ta ei mõelnud enam linna tagasipöördumisele, ka oli süütunne võõrusta ees kadunud.

Õnnetused... Kas õnnetused olid Rogeri eriala?

„Kui kutse tuleb siirast südamest, viibiksin tõesti veel siin," ütles ta Sylviale. „Muidugi, kui teie abikaasal selle vastu midagi pole."

„Henryl?" Mrs. Bassington-ffrenchi huuled tõmblesid kummaliselt. „Ei, Henryl pole selle vastu kindlasti midagi. Talle on kõik ükspuha. "

Frankie piidles majaprouat.

„Ta oleks ehk rohkematki öelnud, kui ta mind paremini tunneks," mõtles ta. „Usun et selles peres kummitab."

Teeajaks tuli ka Sylvia abikaasa nende seltsi. Frankie jälgis teda. Selle mehega polnud kõik korras. Välimuselt tavaline, joviaalne, sportlik maa-aadlik. Ent selline mees ei tohtinuks närviliselt tõmmeldes istuda, kord ähmastesse mõtisklustesse laskuda, milles ta end eksitada ei lasknud, samas aga kõigele, mis talle öeldi, kibedate, sarkastiliste sõnadega vastata. Muidugi ei näidanud ta end sellisest küljest kogu aeg. Hiljem, õhtusöögi ajal oli ta rõõmsatujuline, naljatas ja naeris, vestis pikantseid lugusid ja pildus vaimukusi. Isegi liialt, nagu Frankie leidis. See elevus oli niisama ebaloomulik nagu pärastlõunane käituminegi.

„Tal on kummalised silmad," mõtles Frankie. „Sisendavad hirmu."

Ometi ei pidanud ta meest kuidagiviisi kahtlaseks. See polnud ju tema, kes tollel õnnetul päeval oli Marchboltis olnud, vaid tema vend Roger. Frankie enda ja Bobby arvates oli too mees mõrvar. Frankie istuks ja lobiseks mõrvariga sellesama laua ääres!

Ajuti valdas teda hirm.

Ent lõpuks — kuidas võis too mees midagi aimata? Kuidas võis too tema siin-olekut oma edukalt teoks tehtud kuritööga seostada?

Roger Bassington-ffrench saabus järgmisel pärastlõunal. Frankie ei kohtunud temaga kohe, ta viibis oma toas — et puhata, nagu ta oli ettekäändeks toonud.

Kui ta aeda läks, kus tee serveeriti, ütles Sylvia naeratades:

„Siin meie invaliid ongi, Roger. Minu mehevend — leedi Frances Derwent."

Frankie silmitses meest. Kuigi ta taipas, mida Bobby oli mõelnud, avaldades arvamust, et Rogeril puuduvat üksnes monokkel ja lühikeseks kärbitud vurrud, kaldus ta rohkem

sügavsinistesse silmadesse süüvima.

„Mulle räägiti teie katsest pargimüüri lammutada," alustas Roger.

„Olen tõesti maailma viletsaim sõitja," vastas Frankkie. „Aga ma roolisin jubedat vana loksi. Mu enda auto on paranduses, ajutiseks kasutamiseks ostsin kaudseid teid pidi selle logu."

Sel hetkel tuli joostes Tommy ning sööstis rõõmukisaga lelle kaela.

„Kas tõid mulle raudtee? Sa ju lubasid. Sa lubasid kindlasti tuua!" hüüdis Tommy.

„Tommy, kes siis sedaviisi kerjab," manitses Sylvia poega.

„Jäta nüüd," tõrjus Roger. ..Lubasin tõesti. Väikemees, raudtee on täiesti olemas. Saad selle hiljem." Ning uuesti majaproua poole pöördudes:

„Kas Henry ei joogi koos meiega teed?"

„Arvan, et ei. Mulle paistab, et ta tunneb ennast halvasti." Sylvia Bassington-ffrench ohkas sügavalt. „Oh, Roger, olen nii rõõmus, et sa jälle tagasi oled!" hüüdis ta ägedalt.

Roger asetas käe hetkeks naise käsivarrele.

..Olen alati sinu kõrval, kui sa mind vajad, Sylvia."

Pärast teejoomist mängisid Roger ja Tommy uue raudteega. Frankie jälgis neid kahtlustest piinatuna.

Kindlasti polnud Roger mees, kes teisi kuristikku tõukab! See võluv noormees ei võinud külmavereliselt mõrva korda saata.

Aga... sel juhul olid nemad Bobbyga valejälgedel.

Ei, kindlasti polnud Roger Bassington-ffrench Pritchardit kaljudelt alla tõuganud. Ent kes seda siis tegi?

Et Pritchard oli alla tõugatud, selles oli Frankie kindel. Kes oli mõrvar? Ja kes oli Bobby õllesse morfiumi sokutanud?

Morfiumile mõeldes tuli Frankiel äkiline selgus Henry Bassington-ffrenchi tillukeste pupillidega silmade kohta.

Kas Sylvia mees tarvitas meelemürki?

13

Juba järgmisel päeval sai ta oma kahtlustele kinnitust ja nimelt Rogeri kaudu. Nad olid kahekesi tennist mänginud ning limpsisid nüüd mugavates korvtoolides istudes limonaadi.

Jutt libises kord ühele, kord teisele tähtsusetule teemale. Uha enam tunnetas Frankie kogu maailma läbirännanud mehe võlu. Perekonna päevavaras, mõtles ta, erineb väga soodsalt oma raskepärasest, tõsidusele kalduvast vennast. Jutus oli tekkinud paus, ning kui Roger taas rääkima hakkas, oli tema hääl hoopis teine.

..Leedi Frances," ütles ta, ..tunnen teid kõigest kakskümmend neli tundi, kuid tajun instinktiivselt, et olete naine, kellelt võin nõu küsida."

„Nõu?"

„Jah, mul pole kindlat seisukohta, mida peaksin edasi tegema."

Ta kõhkles. End ettepoole kallutades viibutas ta põlvede vahel reketit. Tema laubale ilmus sügav kurd.

„See puudutab mu venda, leedi Frances."

„Jaa?"

„Ta tarvitab morfiumi või mõnda muud meelemürki. Olen selles kindel."

„Mis sunnib teid niimoodi arvama?"

„Kõik. Tema välimus. Tema tavatud meeleolumuutused. Kas olete tema silmi jälginud? Pupillid on nagu nööpnõelapead."

„Jah, seda märkasin minagi."

„See peab olema morfium või midagi muud."

„Mis ajast ta meelemürki tarvitab?"

„Oletan, et umbes kuus kuud. Mulle meenub, et ta kurtis unetust. Arvatavasti siis see algaski."

„Ja kuidas ta mürki hangib?" päris Frankie.

„Kui ma ei eksi, siis saab ta seda postiga. Kas te pole märganud, kui ärritatud ja närviline ta on mõnikord teejoomise ajal?"

„Olen küll."

„Arvan, et see närvilisus tekib siis, kui tagavara on ammendatud ja ta ootab täiendust. Niipea kui kella kuue paiku saabub pärastlõunapost, läheb ta oma tuppa ja tuleb õhtusöögile täiesti muutunud meeleolus."

Frankie noogutas. Jah, talle meenus Henry ebaloomulik elevus.

„Kust saadetised tulevad?" küsis ta.

„Seda ma ei tea. Ükski korralik arst ei hakkaks talle mürki välja kirjutama. Aga kahtlemata leidub Londonis hankeallikaid — kui vastavat hinda maksta."

Äkki meenus Frankiele, et Bobby oli midagi meelemürgiga hangeldajate bandest rääkinud. Kummaline, et Frankie uuringud nii kiiresti sellisele jäljele sattusid!... Kummaline oli seegi, et tema tähelepanu juhtis sellele ei keegi muu kui peamine kahtlusalune. See asjaolu vabastas Roger Bassington-ffrenchi mõrvasüü-distusest.

24

Kõigest hoolimata jäi seletamatuks foto vahetus. Seega jääb tõestusmaterjal püsima, manitses Frankie ennast. Teisele kaalukausile võis panna ainult mehe isiksuse. Ning kas pole nii, et mõnikord on mõrvarid ülimalt hurmavad inimesed?

„Miks te mulle seda kõike räägite?" küsis ta kaaslaselt.

„Sest ma ei tea, kuidas Sylviaga käituda," vastas mees lihtsalt.

„Kas arvate, et ta ei aima?"

„Loomulikult ei aima. Kas pean tal silmad avama?"

„See on raske..."

„Kohutavalt raske..." katkestas Roger. „Selle-pärast palungi teilt nõu. Sylvia tunneb teie vastu suurt poolehoidu. Tavaliselt ta ümbritsetavatest inimestest ei hooli, aga teie hakkasite talle kohe meeldima. Mis ma pean tegema, leedi Frances? Teda valgustada tähendaks talle hiiglaslik murekoorem õlgadele panna."

„Aga võib-olla saaks ta teie venda mõjutada," arvas Frankie.

„Selles ma kahtlen. Morfiniste ei mõjusta miski, olgu mõjustaja kas või kõige armsam ja usaldusväärsem inimene. Kui Henry nõustuks ravikuuriga! Meie lähedal paikneb üks selline asutus, seda juhatab keegi doktor Nicholson."

„Võib-olla teie vend nõustub?"

„ Võib-olla. Peaasi on tabada õige hetk — hetk, mil teda ennast vaevavad hingepiinad. Usun, et Henry soostuks kergemini, kui ta arvab, et Sylvia midagi ei tea... Kui teda ähvardada, et Sylvia saab teada? Kui kuur, mis võiks toimuda närviravi nime all, edukaks osutub, ei pruugi mu vennanaine kibedat tõtt üldse teada saada. Nicholsoni ravila on siit umbes kolme kilomeetri kaugusel, küla teises otsas. Nicholson on kanadalane, minu meelest väga tubli mees. Pealegi meeldib ta Henryle... Tsst! Sylvia tuleb."

„Kas kulutasite tublisti energiat?" küsis mrs. Bassington-ffrench.

„Kolm mängu. Kusjuures mind võideti kolmel korral," vastas Frankie.

„ Sellest hoolimata mängite väga hästi," ütles Roger tunnustavalt.

„Mina olen kohutavalt loid tennisemängija," tunnistas Sylvia naeratades. ..Peaksime mõni päev Nicholsonid siia kutsuma. Moira on kirglik mängur... Mis on?" uuris ta imestunult, olles tabanud oma vestluskaaslasi pilke vahetamas.

„Ei midagi. Juhtumisi rääkisin äsja leedi Francesele Nicholsonidest."

„Nad on kanadalased, eks oie? küsis Frankie.

„Mees kindlasti. Naist pean küll inglannaks, aga võin eksida. Moira Nicholson on võluv, suurte igatsevate silmadega habras olend. Mõnikord arvan, et ta pole kuigi õnnelik, mis mind ei üllataks. Tema ümbrus on rusuv."

„Doktor Nicholsonil on midagi sanatooriumi-taolist, nagu ma kuulsin."

..Jah... Mõeldud närvihäiretega haigetele ja morfinistidele või mõne muu meelemürgi küüsi sattunutele. Ta saavutavat häid tulemusi. Arvatavasti mõjustab ta haigeid oma tahtejõuga?"

„Kas ta meeldib teile niisama hästi nagu tema naine?"

„Ei," vastas Sylvia. Hetke pärast lisas, ta rõhutatult: „Oo ei."

Hiljem näitas ta Frankiele kauni suuresilmse naise pilti, mis seisis klaveril.

„See on Moira Nicholson. Meeldiv, eks? Hiljuti tõid meie sõbrad lantšile kaasa ühe oma tuttava ja see oli Moira näost lausa hüpno-tiseeritud... Kutsun Nicholsonid homseks õhtusöögile. Tahaksin kuulda teie arvamust mehe kohta, Frankie."

„Mehe kohta?"

„Jah. Nagu öeldud, mulle ta ei meeldi. Ja siiski pole ta sugugi ebasümpaatne."

Miski Sylvia toonis jahmatas Frankiet. Ta silmitses teist uurivalt, aga mrs. Bassington-ffrench pööras selja, tõstes vaasist välja paar närbunud õit.

..Peaksin oma mõtted kirja panema," leidis Frankie, kui ta õhtutualetti tehes oma pakse tumedaid juukseid kammis. „Ka on viimane aeg paar eksperimenti läbi viia."

Kas Roger Bassinton-ffrench on tõepoolest lurjus, nagu arvavad tema ja Bobby?

Sellel, kes Bobbyt tappa tahtis, pidi olema morfiumi või lihtne võimalus seda hankida, Järelikult Roger? Kui tema vend saab morfiumi posti teel, poleks Rogeril kuigi raske üht pakki kõrvaldada ja enda huvides kasutada.

„Märkus," kritseldas Frankie paberilehele. „1. Tuleb selgitada, kus viibis Roger Bassinton-ffrench 16ndal, kui Bobby mürgitati. 2. Pean näitama surnu pilti ning jälgima, mis mõju see avaldab. Peale selle: kas Roger tunnistab, et viibis tookord Marchboltis."

Teise otsuse puhul läbis teda värin. Kas ta ei ava sellega oma kaarte? Teiselt poolt: tragöödia oli aset leidnud tema-kodukohas, nii et selle mainimine ei tohiks kahtlust äratada.

25

Ta käkerdas paberilehe kokku ja põletas ära.

„Teate mis," ütles ta hiljem õhtusöögil Rogerile, „ma ei saa lahti mõttest, et olen teiega varem kusagil kohtunud. Ja koguni hiljuti. Kas te polnud mitte leedi Shane'i aiapeol? Kuueteistkümnendal?"

„Võimatu," sekkus Sylvia. „Kuueteistkümnendal viibis Roger siin. Tean seda. täpselt, sest tol päeval oli meil lastepidu ning Roger mängis ennastohverdavalt lastega kaasa."

Sylvia kinkis mehevennale tänuliku naeratuse. Too naeratas vastu.

Vähemalt ühes punktis valitseb selgus, mõtles Frankie. Päeval, mil Bobby mürgitati, ei viibinud Roger Bassington-ffrench Walesis.

Teist punkti puudutas ta pisut hiljem, rääkides maaelust, selle üksluisusest, ja huvist, mida igasugune tavatu juhtum äratab.

„Möödunud kuul kukkus meil üks mees kaljudelt alla," lobises ta. „Juhtum erutas kõiki, justkui olnuks see mõni maailma vapustav sündmus. Uudishimust käisin isegi ametlikul koolnuvaatlusel, ent ausalt öeldes polnud see kuigi põnev."

„Kas see juhtus Marchboltis?" küsis Sylvia.

Frankie noogutas. „Derwentide loss on Marchboltist kõigest seitsme kilomeetri kaugusel," lisas ta selgituseks.

„Roger, too oli ilmselt sinu mees!" hüüdis Sylvia, mispeale Frankie oma lauanaabrile hästiteeseldud üllatusega otsa vaatas.

„Olin nimelt seal, kui see juhtus," seletas Roger, Jäin koguni laiba juurde, kuni politsei saabus."

„Oo, ma arvasin, et tema juures oli Marchbolti pastori üks poegi."

„Ta pidi ära minema — orelit mängima või midagi seesugust. Ma vahetasin ta välja."

„Kui väike on maailm...! Kuulsin küll kellestki võõrast, kes olevat õnnetuspaigas viibinud, aga tema nime ma ei tea. Niisiis olite see teie!"

„Võib-olla nägite mind Marchboltis," poetas Roger.

„Vaevalt. Sel ajal kui õnnetus aset leidis, nautisin ma suurlinnamelu. Jõudsin Londonist tagasi alles paari päeva pärast. Või ehk viibisite koolnuvaatlusel?"

„Ei, sõitsin Marchboltist ära järgmisel hommikul pärast tragöödiat."

„Rogeril oli mõte sinna maja osta," lausus Sylvia. Tema mees lisas:

„Uskumatult pentsik mõte."

„Mitte sugugi," vaidles Roger naerdes vastu.

„Sa tead ju täpselt, et paari nädala pärast valdaks sind rännukihk ning sa teeksid sealt minekut."

„Ükskord tuleb minulgi paikseks hakata, armas Sylvia."

„Siis hakka paikseks pigem meie lähedal ja mitte mõnes Walesi urkas."

Roger Bassington-ffrench naeris taas, et seejärel küsimusega Frankie poole pöörduda.

„Kas õnnetusega kaasnes huvitavaid asjaolusid? Enesetapp või midagi taolist?"

„Ei. Pesuehtne õnnetusjuhtum. Ta olevat viibinud jalgsimatkal, nagu sugulased tunnistasid. Kurb lugu, sest mees oli olnud täie tervise juures ning võinuks veel aastakümneid elada. Kas nägite ajalehes tema pilti?"

„Ei mäleta," vastas Sylvia.

„Mul on üleval ajaleht. Lähen, toon."

Frankie oli hasarti sattunud. Ta jooksis üles oma tuppa ja oli kohe tagasi ajalehega, mille ta perenaisele ulatas. Roger astus lähemale ja vaatas üle Sylvia õla.

„Kas te ei leia, et ta näeb hea välja?" küsis Frankie plikalikult.

„ Jah," nõustus Sylvia. ..Roger, tead, kellega ta sarnaneb? Tolle Alan Carstairsiga, kelle Rivingtonid lantšile kaasa tõid."

„Siin pildil ta pisut sarnaneb. Aga tegelikult polnud mingit sarnasust."

..Ajalehepildid pole iial tõesed," arvas Sylvia Frankiele lehte tagasi andes. Sellega oli Marchbolti õnnetusjuhtumi teema ammendatud.

Nõutult läks Frankie magama. Katse polnud Rogeri ja tema kodakondsete seas mingit kohmetust või segadust tekitanud ning ka majaost paistis üldteada olevat.

Ainuke tasuv tulemus oli nimi. Alan Carstairs.

14

Järgmisel hommikul sondeeris Frankie Sylvia juures taas pinda.

..Kuidas oli mehe nimi, keda te eile mainisite? Alan Carstairs?... Võin kihla vedada, et see nimi on mulle kusagil kõrvu kostnud."

„Väga võimalik. Carstairs on loodusteadlane, maadeuurija ja jahimees. Mina tunnen teda üksnes põgusalt. Meie sõbrad võtsid ta meie poole kaasa. Esinduslik mees, päikesepruun, sinised silmad pronksja näoga pikantses vastuolus. Arvan, et ta on sünnilt kanadalane. Möödunud aastal käis ta Aafrikas koos John Savage'iga, miljonäriga, "kes end hiljem vähktõve-hirmust tappis. Carstairs tunneb peale Aafrika ka Lõuna-Ameerikat ja Austraaliat — ühesõnaga, meie planeedi iga nurka."

26

„Seega seiklushuviline mees,” arvas Fankie.

„Kummaline, et ta sarnaneb Marchbolti surnuga."

„Küllap on meist igaühel oma teisik, " ütles Sylvia Bassinton-ffrench.

Edasised märkused Alan Carstairisi kohta hoidis Frankie targu endale. Isegi kuulsa uurija vastu ei tohi liialt palju huvi ilmutada.

Ent tema süda hüppas rõõmust, ta tundis, et teeb edusamme. Kahtlemata oli Marchbolti surnu Alan Carstairs. Pärit Kanadast, polnud tal Inglismaal lähedasi sugulasi, ning tema kadumine jäänuks pikka aega märkamata. Mehe puudumist, kes hulgub kord Lõuna-Aafrikas, kord Lõuna-Ameerikas, ei märgata niipea.

Järgmine ülesanne oli hankida Alan Carstair-si kohta rohkem teateid. Tema seos Bas-sington-ffrenchidega oli puht juhuslik, üksnes sellel rajanev, et sõbrad ta Merroway Courti olid toonud. Sõprade nimi oli Ri-vington, Frankie jättis selle meelde.

Mõistagi tuli uurimisel ääretult ettevaatlik olla. ..Mulle ei paku mingit lõbu mürgitatud saada," ütles Frankie endale. „Vaene Bobby on asja ees, teist taga..."

Frankie mõtted tegid järsu hüppe. Evans! Kes oli Evans?

Mõne bande liige, kes meelemürgiga äritseb, arvas Frankie pärast pikemat juurdlemist. Võib-olla oli mõni Carstairsi sõpradest ohvriks langenud ning Carstairs oli tulnud Inglismaale asja uurima. Evans võis olla mustast ärist loobunud ning kombeka kodanikuna elada Walesis, kuhu Garstairs teda otsima tuli, et Evansi kunagise kaasosalise nime teada saada. Keegi oli talle sinna järgnenud ja ta tapnud.

Keegi? Kes oli too keegi? Kas Roger Bassington-ff rench?...

Ebatõenäoline. Pigem arvas Frankie bandesse kuuluvaiks Caymaneid.

Aga foto? Leiduks ometi mingisugune seletus foto kohta!

Õhtuks oodati dineele dr. Nicholsoni ja tema naist.

Kui nende auto treppi sõitis, oli Frankie oma toas. Mootorimürinat kuuldes vaatas ta aknast välja.

Parajasti väljus tumesinisest „Talbot'ist" pikka kasvu mees.

Mõtlikult taganes Frankie akna juurest.

Carstairs oli olnud kanadalane. Ka dr. Nicholson oli kanadalane. Ning dr. Nicholsonil oli tumesinine „Talbot". Arvatavasti oli absurdne sellele midagi üles ehitada, aga siiski...

Kümme minutit hiljem õppis ta dr. Nichol-sonis tundma meest, kelle kogu olek reetis tohutut energiat. Ta rääkis vähe ja aeglaselt, aga oskas igale sõnale tähendusrikka varjundi anda. Paksude prilliklaaside taga särasid targad, uurivad silmad.

Tema naine oli 27aastane habras olend, nägus — ei, lausa ilus. Ta näis pisut närviline ning rääkis tõtakalt, et seda varjata.

„Kuulsin, et teil oli õnnetus, leedi Frances," lausus dr. Nicholson, kui ta laua ääres Frankie kõrval istet võttis.

Frankie rääkis juhtunust, ise imestades, miks see talle teatavat vaeva maksis. Ta tundis ennast sunnitult. Näis, nagu kaitseks ta ennast süüdistuse vastu, mida keegi polnud kunagi esitanud. Miks? Miski ei reetnud, et arstil olnuks põhjust autoõnnetust kahtluse alla seada.

„Olete hästi toibunud," leidis dr. Nicholson, kui Frankie oli asjakäigu ära seletanud.

„Võtan seda alles kui paranemise algust," sekkus Sylvia. „Sest ma ei taha teda niipea minema lasta."

Dr. Nicholson pöördus majaproua poole. „Jah," ütles ta tõsiselt. ..Peate teda siin hoidma nii kaua kui võimalik."

Frankie istus Henry Bassington-ffrenchi ja arsti vahel. Henry oli eriti sünges meeleolus. Käed tõmblesid. Ta ei söönud peaaegu üldse ega võtnud ka vestlusest osa. Seetõttu oli Moira, kes istus tema teisel käel, täienisti sõltuv Rogerist.

Nüüd rääkis dr. Nicholson maaelust.

„Kas teate, misasi on kultuur, leedi Frances?" küsis ta ootamatult.

„Kas mõtlete raamatuid — eruditsiooni?" oli Frankie segaduses.

„Ei, mõtlen idusid ja võrseid. Teatavasti idanevad seemned erilises seerumis. Samamoodi on maaga. Seal on aeg ja ruum ja lõputu jõudeaeg — järelikult on olemas kohased arengutingimused." „Hea ja kurja areng?"

„See sõltub kultiveeritavate idude loomusest, leedi Frances."

„Tobe jutt," mõtles Frankie. „Kuid miskipärast tunnen kerget õudust..."

..Olen selleks valmis, et minus kõiksugu tumedad omadused arenevad," ütles ta nipsakalt.

„Oh ei, leedi Frances. Minu arvates jääte alati seaduse ja korra piiresse."

Kas Frankie eksis? Või oli sõnal seadus tõesti eriline rõhk?

Äkki hüüdis mrs. Nicholson üle laua: „Mu mehele meeldib viimasel ajal iseloomusid tõlgendada!"

„Sul on õigus, Moira," noogutas arst sõbralikult. Pöördus siis taas Frankie poole. „Kuulsin teie õnnetusest, ning miski selle juures hämmastas mind."

„Kas tõesti!?" hüüatas Frankie, süda meeletult vasardamas.

„Mu kolleeg, kes teid siia majja toimetas, peab küll absoluutne veidrik olema. Ei keerata ju ometi enne õnnetusohvrile appi ruttamist oma autot ringi."

„Ma ei mõista teid, doktor Nicholson."

..Loomulikult mitte. Te olite ju teadvuseta. Aga noor Reevers, jalgrattur, tuli Staverleyst, ja teel ei möödunud temast ükski auto. Sellegipoolsest: kui ta ümber nurga pöörab ja õnnetuskohale jõuab, näeb ta, et arsti auto seisab suunaga Londoni poole. Kas taipate, mis on peapunkt, leedi Frances? Kuna doktor ei tulnud Staverleyst, pidi ta mäest alla sõitma. Sel juhul aga pidanuks tema autonina olema suunatud Staverley poole. Aga nii see ei olnud. Järelikult pidi ta auto ümber pöörama."

„Kui ta Staverleyst mitte juba enne noort Reeversit ei lahkunud," pistis Frankie.

„Siis oleks tema auto pidanud seisma seal juba siis, kui te alla kihutasite. Kas ta seisis?" Targad silmad paksude prilliklaaside taga uurisid Frankiet.

„Ma ei mäleta."

..Jaspers, sa küsitled nagu detektiiv," noomis mrs. Nicholson. „Ja teed seda täiesti põhjusetult."

„Pisiasjad pakuvad mulle huvi," kaitses end doktor. Ta hakkas vestlema majaprouaga.

„Milleks see ülekuulamine?" arutles Frankie endamisi. „„Pisiasjad pakuvad mulle huvi." Kas selle taga pole midagi enamat?"

Talle meenus sinine „Talbot" ja ühtlasi asjaolu, et ka Carstairs oli olnud kanadalane. Ning talle tundus, et dr. Nicholson on sünge ja koletu mees.

Pärast dineed vältis ta arsti seltskonda, liitudes leebe mr. Nicholsoniga, kelle melanhoolsed silmad peaaegu kogu aeg abikaasat jälgisid. Kas armastusest või hirmust...? Dr. Nicholson pühendus täienisti majaprouale.

Kell pool üksteist andis ta oma naisele märku, et aeg on lahkuda.

„Noh, mida te meie doktorist arvate?" küsis Roger Bassington-ffrench, kui sinine „Talbot" oli ära sõitnud. „Energiline isiksus, eks ole?"

„ Minuga on nagu Sylviaga," vastas Frankie. „Ta ei meeldi mulle. Naine on hoopis meeldivam."

„Nägus olend, kuid üpris piiratud," avaldas Roger oma arvamust. „Ta kas jumaldab oma meest või pelgab nagu hiir kassi."

„Kõigest hoolimata ei saa salata, et doktorist kiirgab tohutut jõudu," sekkus Sylvia. „Arvan, et ta on koguni lootusetuid morfiumitõbiseid terveks ravinud."

Ootamatult virgus Henry Bassington-ffrench apaatiast.

„Muidugi!" hüüdis ta ägedalt. „Aga kas sa ka tead, mis tema asutuse müüride taga toimub? On sul aimu noist põrgupiinadest? Inimesel, kes on mõne narkootikumiga harjunud, keelavad nad selle tarvitamise üleöö, kuni too ilmaolekust hulluks läheb ja peaga vastu seina tormab. Selline on sinu jõulise doktori brutaalne meetod. Ta valmistab inimestele põrgupiinu, ajab nad hulluks!"

Kõneleja värises kogu kehast. Äkki pööras ta ümber ja tormas toast välja.

„Mis Henryga lahti on?" küsis Sylvia kohkunult. „Miks ta niiviisi endast välja läks?"

Roger ja Frankie ei söandanud teineteisele otsa vaadata.

„Ta ei meeldinud mulle kogu õhtu jooksul," arvas Frankie lõpuks. „Võib-olla on tal migreen."

„Oh Frankie, olen juba pikka aega tema pärast mures. Miks ta küll ratsutamise maha jättis... Muide, doktor Nicholson kutsus Tommy homseks külla. Ega see mulle eriti meeldi, et väikemees läheb majja, kus kõik nood kummalised haiged elavad."

„Küllap doktor selle eest hoolitseb, et Tommy nendega kokku ei puutuks," vastas Roger. „Ta näib lapsi väga armastavat."

„Seda küll. Arvatavasti kannatab ta selle pärast, et tal endal lapsi pole. Küllap Moira samuti. Ta näib nii nukker ja õrn ja nõrguke."

„Ta sarnaneb madonnaga," ütles Frankie.

„Jah, tõesti. See on parim iseloomustus."

„Kui doktor Nicholson nii suur lastesõber on, siis oli ta kindlasti Tommy peol kuueteistkümnendal ?"

„Ei, Frankie," vastas Sylvia. „Ta oli tookord päev või paar siit ära. Mingi konverents Londonis."

„Ah nii..."

Sellel õhtul enne magamaheitmist kirjutas leedi Frances Derwent Marchbolti pastori neljandale pojale kirja.

28

Armas Bobby

Arvan, et sul on aeg siia tulla. Tegin korralduse, et Sulle loovutataks „Beniley", niipea kui Sa seda nõuad. Muretse endale autojuhilivree. Tumeroheline kalev, see on meie autojuhtide värv. Sa tellid livree isa arvel Harrodi juurest. Ei tee paha pisiasjadeski korrektne olla. Kuidas on lood vurrudega? Need peavad ilmtingimata olema.

Kui siia jõuad, anna mulle võimalikult silmatorkavalt üle kiri isalt. Teata, et auto sõidab taas laitmatult. Siinses garaažis - on ruumi vaid kahele autole, ning kuna seal seisavad perekonna-„Daimler" ja Rogeri kaheistmeline, siis on ruum õnnekombel täis ja Sa garažeerid „Bentley" Staverleys. Kasuta oma viibimist külas, et kõiksugu kohalikke teateid hankida, eriti sanatooriumiomaniku dr. Nicholsoni kohta. Ta tundub mulle kahtlane. Tal on tumesinine „Talbot". löndal, kui Sinu õlu ohtliku lisandi sai, ei viibinud ta kodus. Pealekõike ilmutab ta elavat huvi minu autoõnnetuse vastu.

Arvan, et olen surnu isiku kindlaks teinud!

Nägemiseni, mu armas kaasdetektiiv. Tervitan südamest.

Sinu Frankie, edukas õnnetuseohver P.S. Viin kirja isiklikult posti.

Bobbyl — ta oli George Arbuthnotilt telefoni teel teada saanud, et Frankie on programmi kohaselt Merroway Courti toimetatud — tõusis meeleolu kohe mitme kraadi võrra. Silmapilk tõmbas ta kombinesooni seljast, teatas juubeldades Badgerile oma kohesest ärasõidust ja oli juba minekuvalmis, kui talle meenus isa kiri, mis oli tulnud sama postiga. Ta avas selle erilise vaimustuseta.

Kohusetundlikult teatas vaimulikuhärra Mar-chbolti uudistest, kirjeldas hädasid organistiga ja avaldas pahameelt ühe leerilapse ebakristliku meelelaadi üle. Mainitud oli ka uut üheköitelist lauluraamatut. Edasi lootis pastor Jones, et Bobby end mehiselt garaažitööle pühendab ja ikka õiget rada käib...

Siis aga oli lisatud veel üks teade:

„Muide, keegi käis meil ja tahtis teada Sinu Londoni-aadressi. Mind ennast polnud parajasti kodus. Oma nime ei olevat ta öelnud. Mrs. Robertsi kirjelduse

kohaselt oli see pikka kasvu, pisut vimmas näpitsprillidega härra. Ta kahetsenud väga, et Sind ei kohanud, ning avaldanud lootust Sind Londonis näha."

Pikk vimmas näpitsprillidega mees?

Bobby arutas mõttes läbi kõik tuttavad. Kirjeldus ei tahtnud ühegagi kokku sobida.

Järsku tärkas hinges kahtlus. Oli too mees uue mõrvakatse kuulutaja? Katsusid ehk saladuslikud vaenlased talle jälle jälile saada?... Ta istus logisevale voodile. Nood — kes nad eales ka polnud — olid alles nüüd avastanud, et ta ei ela enam Marchboltis, ning pahaaimamatult mrs. Robertsilt uue aadressi hankinud. Järelikult oli garaaž valve all, ning kui ta nüüd lahkub, siis järgnevad nad talle. See tuli ilmtingimata nurjata.

„Badger, tule korraks siia!" hüüdis Bobby Jones.

„Kohe."

Järgnevad viis minutit möödusid pingsas vaimutöös. Kümne minuti möödudes suutis Badger saadud näpunäiteid sõna-sõnalt korrata.

Seejärel istus Bobby 1902. aastast pärit kaheistmelise „ Fiati" rooli ja sõitis uljalt garaažist välja. Ta parkis ..Fiati" St. James'i skvääril ja sammus nöörsirgelt oma klubisse. Seal võttis ta mõned telefonikõned. Nende tulemusena väljastati talle hiljem mõned pakid. Kella poole nelja paiku läks tumerohelist livreed kandev autojuht St. James'i skväärile ning suundus kiiresti suure „Bent-ley" juurde, mis teda juba pool tundi oli oodanud. Valvur andis talle vaba voli, sest härra, kes ennist oli ..Bentleyst" väljunud, oli kergelt kokutades maininud, et tema autojuht tuleb autole üsna varsti järele. Vana „Fiat" aga ootas asjata omanikku...

Bobby istus rõõmsalt rooli. Ta kihutas põhja, mitte lõuna suunas, nagu arvata võinuks. Ehk oli ettevaatus ülearune. Jah, Bobby oli koguni päris kindel, et teda ei jälitata. Tüki aja pärast pööras ta maanteelt vasakule ja sõitis suure ringiga Hampshire'i.

Teejoomine oli parajasti lõppenud, kui ..Bentley" ülesmäge Merroway Courti ette jõudis, roolis korrektne autojuht.

..Halloo!" hüüdis Frankie. „Mu auto on kohal!"

Rogeri ja Sylvia saatel läks ta välisuksele.

„Kas auto on korras, Hawkins?"

Autojuht puudutas mütsinokka.

„Jah, leedi, põhjalikult remonditud." Ta võttis taskust ümbriku. ..Armuliselt härralt, leedi."

Frankie võttis kirja.

„Hawkins, auto paigutate Staverleys „Ka-

luri Kapa" garaaži. Kui teda vajan, helistan teile sinna."

„Väga hea, leedi."

Bobby pööras auto ringi ja sõitis taas väravast välja.

..Kahju, et meil kohta pole," kahetses Sylvia Bassington-ffrench. „Teil on oivaline auto."

..Korralik kiirus," täiendas Roger vennanaise sõnu.

„Seda küll."

Frankie tundis suurt rahulolu, sest Rogeri nägu polnud ilmutanud vähimatki äratundmise märki. Ka tema ise poleks Bobbyt juhuslikul kohtumisel ära tundnud. Väikesed vurrud koos tegelikule Bobbyle täiesti võõra, jäiga väärikusega — seda kõike täiendamas autojuhi-livree. Isegi hääle oli Bobby uue ametiga kohandanud,

ning leedi Frances leidis, et Marchbolti pastori neljas poeg on palju andekam näitleja kui arvata võis.

Vahepeal võttis Bobby Jones alias Edward Hawkins, härrasrahva autojuht, „Kaluri Kapas" toa. Kahjuks ei olnud ta kuigivõrd kursis autojuhi käitumisega eraelus; siiski arvas ta, et teatud ninakus ei tohiks kurjast olla. Ta üritas end kõrgema olevusena tunda ja vastavalt sellele tegutseda. Kahtlemata mõjus julgustavalt kõrtsi naissoost abitööjõu imetlev hoiak. Peagi sai ta aru, et Frankie ja autoõnnetus on Staverleys peateemaks. Armulikult suvatses Bobby ära kuulata peremehe Thomas Askew' täpsemad teated.

„Noor Reevers nägi seda kõike oma silmaga pealt," seletas Thomas Askew. Bobby õnnistas mõttes poisi kaasasündinud valelikkust, sest õnnetusjuhtum oli nüüd tunnistaja kaudu usaldusväärsust võitnud.

„Reevers oli mõelnud, et nüüd on tema viimne tunnike tulnud," jätkas peremees. „Auto kihutas otse tema peale, siis aga kohtas Reeversi asemel müüri. Lihtsalt ime, et noor daam surma ei saanud!"

„Tal on alati õnne olnud, mister Askew. Aga kinnitan teile: kui armuline preili mind kõrvale tõrjub ja ise rooli taha istub, olen alati valmis halvimaks."

Mõned juuresolevad kõrtsilised vangutasid elutargalt pead ja ütlesid end olevat kohe oletanud, et noor daam on kergemeelne autojuht.

„Teil on siin väga õdus, mister Askew," arvas Bobby sõbralik-üleolevalt.

Thomas Askew võttis komplimendi tänuga vastu.

„Kas Merroway Court on siin ümbruskonnas ainuke suurem valdus?"

„Küla teises otsas on veel üks mõis, mister Hawkins. See pole õieti perekonnavaldus, seisis aastaid koguni tühjalt, kuni too ameerika doktor ta enda kätte võttis."

„Ameerika doktor?"

„Jah. Nimi on Nicholson. Teate, seal juhtub kummalisi asju. Ähkimine ja õhkimine ja karjed on südantlõhestavad."

„Miks siis politsei ei sekku?"

„Väljastpoolt paistab kõik laitmatu. Närvihaiged — saate aru?" Siinkohal pistis peremees pea liitrilisse kannu, rüüpas mehise sõõmu, ning sealt taas nähtavale ilmudes vangutas kahtlevalt pead.

„Kui vaid teaks, mis säärastes asutustes juhtub," tõstis Bobbygi kannu suule.

„Jah," sekkus innukalt virtin, „seda ütlen minagi. Mis seal toimub? Miks tegi ühel ööl vaene noor öösärgi väel putket ning miks doktor ja kaks põetajat teda taga ajasid? „Oh, ärge laske mind jälle tagasi viia!" karjus õnnetu. See lõikus südamesse, mister Hawkins. Aga nad viisid ta ikkagi tagasi. Nicholson seletas, et tüdruk kannatavat jälitamismaania all, kujutlevat, et kogu maailm ajab teda taga. Teab, kas see ka õige on?..."

Nüüd avaldasid teisedki oma arvamust. Kõik olid skeptilised sääraste närviravilate suhtes üldse ja dr. Nicholsoni oma suhtes eriti. Viimaks läks koosolek laiali. Bobby avaldas soovi võtta ette väikest jalutuskäiku.

Ta seadis sammud sinnapoole, kus pidi paiknema närviravila. Täna õhtul kuuldu paistis tähelepanu väärivat. Igatahes suhtus külarahvas igasse uustulnukasse eelarvamusega, liiati kui võõras oli teisest rahvusest. Ent lugu põgenenud ja taas vangistatud tüdrukust ei andnud asu. Kui too mõis oli tõepoolest säärane koht, kus inimesi vastu nende tahtmist kinni hoiti? Teatud arv ehtsaid närvihaigusjuhtumeid võis ettekääne olla...

Peagi leidis Bobby end kõrgesse müüri raiutud võretatud raudvärava eest. Ettevaatlikult katsus ta linki. Kinni!

Miks ka mitte...? Enamik pargiväravaid lukustatakse ööseks ebasoovitavate sissetungijate eest.

Siiski ei hajutanud see .kaalutlus ebamugavustunnet. Bobby piidles kõrget siledat müüri, milles polnud ainsatki ülesronimist kergendavat lõhet või mügarat, ning sammus piki müüri edasi. Äkki silmas ta väikest jalg-väravat. Erilise lootuseta proovis ta õnne. Ennäe! Värav polnudki lukus.

„Sind on kahe silma vahele jäetud,” muheles Bobby.

Ta lipsas sisse ja pani värava enda järel kinni. Kitsas rada kulges läbi tiheda põõ-sastiku, käänles ja väänles, tegi veel kord järsu pöörde ja suubus ootamatult maja lähedale lagendikule, öö oli selge, ja enne kui Bobby arugi sai, seisis ta täiskuuvalguses. Samal hetkel ilmus majanurga tagant naisekuju. Ta liikus väga ettevaatlikult ja — nagu Bobbyle näis — tagaaetava looma väledu-sega. Järsku naine peatus, seisis hetke tikksirgelt, siis vaarus, nagu oleks ta kukkumas.

Bobby tormas naise juurde ja püüdis ta kinni. Naise huuled värisesid. Eales polnud Bobby näinud inimnäol säärast kohutavat hirmu.

„Ma... kardan," pomises tundmatu. ..Kardan kohutavalt." „Miks ometi?"

Noor naine raputas pead ja kordas: „Ma kardan."

Äkki näis ta mingit heli tajuvat. Ta rebis end lahti, kuulatas...

„Minge ära!" sundis ta. ..Ruttu! Ruttu!" „Tahaksin teid aidata."

„Kas tõesti?" Naine silmitses Bobbyt, justkui tahaks tema hingepõhja vaadata. „Mind ei saa keegi aidata," kõlas tröostitult.

..Siiski. Mina saan. öelge, mis teid nii hirmutab?"

„Mitte praegu. Oh, ruttu — nad tulevad! Te saate mind aidata vaid sellega, et praegu kohe ära lähete. Palun, palun!"

Bobby kuuletus. Olles sosistanud „elan ..Kaluri Kapas," jooksis ta piki kitsast rada tagasi. Viimane, mida ta naisest nägi, oli kiirustama manitsev viibe.

Järsku kuulis ta samme. Keegi tuli värava poolt vastu. Kõhklemata lipsas Bobby põõsastesse. Ta polnud eksinud. Sealtpoolt tuli keegi mees, sammus päris lähedalt mööda, kuid pimeduse tõttu Bobby tema nägu ei näinud.

Paari minuti pärast lahkus Bobby peidupaigast. Ta tundis, et täna öösel ei suudaks ta enam midagi ette võtta.

Pea käis ringi. Too ärahirmutatud naine oli originaal fotost, mida ta oli näinud õnnetuse ohvriks langenud Alex Pritchardi taskus...

15

„Kalastaja Kapas" elav sakste autojuht laskis hommikueinel hea maitsta, kui talle teatati, et teda palutakse telefonile. Kiiresti loputas Bobby singi ja munad kohviga alla ning läks aparaadi juurde, mis paiknes väikeses pimedas koridoris.

„Halloo!" kuulis ta Frankie häält.

„Halloo, Frankie!" vastas Bobby ettevaatamatult.

„Siin leedi Frances Derwent," ütles naisehääl jahedalt. „Kas Hawkins kuuleb?" „Jah, leedi."

„Vajan autot sõiduks Londonisse. Kell kümme."

Teises otsas pani Frankie toru ära ja pöördus Roger Bassington-ffrenchi poole.

„Pean Londonisse sõitma. Ja seda ainult isa põikpäisuse tõttu."

„Tulete ju õhtuks tagasi?"

„Muidugi."

„Kaalusin, kas mitte paluda, et te mind kaasa võtaksite."

Frankie kõhkles — sekundi murdosa, — enne kui vastas:

„Suurima heameelega."

„Pärast põhjalikku järelemõtlemist leidsin siiski, et on parem, kui ma täna Merroway Courtist ei lahku," jätkas Roger. „Mulle näib, et Henry on kummalisem kui muidu, sellepärast ei tahaks ma Sylviat temaga üksi jätta. Kas sõidate ilma autojuhita?"

„Ei. Hawkins saadab mind, sest mul on Londonis ühtlasi paar asjaajamist. On mugavam, kui ta on mul käepärast."

„Kahtlemata."

Enamat Roger ei öelnud. Kui auto ette sõitis, saatis ta Frankiet alumise trepiast-meni.

„Kas tulete ikka tõesti tagasi?" küsis ta Frankie kätt oma käte vahel hoides. Frankie naeratas: „ Loomulikult."

„Hoidke end õnnetuste eest." „Kui see teile muret teeb, lasen Hawkinsil juhtida."

Kärmelt istus Frankie Bobby Jonesi kõrvale, kes korrektselt käega oma mütsinokka puudutas. Auto võttis paigast ning Roger Bassington-ffrench vaatas järele, kuni see silmist kadus.

„ Bobby, pead sa võimalikuks, et Roger võiks minusse armuda?" küsis Frankie. „Kas ta on juba armunud?" ..Kust mina tean..."

31

„ Arvan, et sümptomid on sulle teada," vastas Bobby. Aga see kõlas üsna haja-meelselt, nii et Frankie heitis talle kiire uuriva pilgu.

„Poisu, kas midagi on juhtunud?"

„Jah, Frankie. Avastasin foto originaali."

„Mis?! Kas sa räägid pildist, mis oli Pritchardi taskus ja mis sealt salapäraselt kadus?"

„Jah."

„Bobby!!! Ka mul on üht-teist teatada, kuigi sinu avastusele mul võrdset vastu panna pole. Kus sa teda kohtasid?"

„Doktor Nicholsoni sanatooriumis."

..Räägi!"

Bobby kirjeldas möödunud öö sündmusi.

„Siis oleme õigetel jälgedel," leidis Frankie, kes oli hinge kinni pidades kuulanud. „ Ja doktor Nicholson on loosse segatud. Bobby, mul on selle mehe ees hirm."

..Kirjelda mulle teda."

„Suur. Ja ma ütleksin, et tal on hüpnootiline jõud. Tema targad silmad jälgivad sind nii, et sul on tunne, nagu vaataksid nad sinust läbi otsekui klaasist."

„Millal sa temaga tutvusid?"

„Ta oli õhtusöögile kutsutud. Ja ta rääkis kahtlase põhjalikkusega minu autoõnnetusest ja kõigest sellega kaasnevast. Bobby, ma hakkan temas haistma meelemürgibande peameest. See niinimetatud raviasutus on arvatavasti sildiks, mis võimaldab tal teatud morfiumi-, oopiumi- ja muu seesuguse tagavara soetada. Meelemürgihaigete ravimise ettekäändel varustab ta neid tegelikult mürgiga."

„Kõlab üsna veenvalt."

„Kõlab veelgi veenvamalt, kui räägin sulle Henry Bassington-ffrenchist."

Nüüd oli Bobby kord kuulaja olla.

„Kas tema naine aimab midagi?" uuris ta, kui Frankie oli kirjeldanud Merroway Courti omaniku iseärasusi, meeleolusid ja vihapuhan-guid.

„Võib-olla. Aga võib-olla ka mitte." „On ta tark naine?"

„ Selle üle pole ma veel mõelnud, Bobby. Ei, tark ta küll ei ole. Aga teatud mõttes kogenud. Igatahes avameelne, lihtne, meeldiv naine."

„Ja meie Bassington-ff rench?"

„Oo Bobby, see on täbar punkt," ütles Frankie mõtlikult. ..Vahetevahel tundub mulle, et oleme seda meest täiesti valesti hinnanud.'

„Ära räägi rumalusi!" noomis Bobby. ..Valesti hinnanud! Mitte keegi peale tema ei saanud fotot ära vahetada."

„Muidugi. Aga rohkemat meil talle ette heita pole."

„Sellest piisab, mu laps."

„Jah, muidugi. Aga mis ma parata saan — ikka jälle on mul tunne, et ta on süütu ja et tal pole selle looga mingit pistmist."

„Väga huvitav!" pilkas Bobby. „Kas sa ennist mitte ei öelnud, et ta on sinusse armunud? Või ehk sina temasse?"

Frankie punastas juuksejuurteni.

„Ära ole narr, Bobby. Ma ometi tohin kaaluda, kas tema käitumine pole seletatav mõne päris süütu asjaoluga."

„Ei ole. Eelkõige enam mitte nüüd, kus me fotol kujutatud naise siinsamas naabruses avastasime. Kui me vaid teaksime, kes mõrvatu tegelikult oli..."

„Ma tean seda," katkestas Frankie. ..Keegi Alan Carstairs." Ja taas hakkas ta rääkima.

Härraste sohver muheles rahulolevalt.

„Tüdruk, asi edeneb! Meie käsutuses oleva materjali põhjal võime veel rohkem järeldusi teha." Ta vaikis viivu. „Tead, mis on oluline... Kas too Carstairs läks koos Riving-tonidega Staverleysse juhuslikult või ettekavatsetult."

„Viimane tähendaks, et ta oli juba Nicholsoni ja tema bande jälil," arvas Frankie.

„Või lihtsalt naise jälil, kelle fotot ta taskus kandis."

„Aga kui ta naise Staverleyst leidis, miks ta siis Walesi läks?"

Bobby sügas kukalt, nii et autojuhimüts maha libises.

„Neetud!" urises ta. „On veel kõiksugu asju, mida me ei tea."

„Evans," tuletas Frankie meelde. „Selle isiku kohta ei tea me mitte kui midagi. Olen kindel, et Evans on seotud Walesiga."

Nad istusid sõnatult teineteise kõrval. Äkki köitis Frankie tähelepanu ümbrus.

„Mu armas, oleme juba Putney Hiilis. Kuhu me läheme ja mida ette võtame?"

„See on sinu otsustada," vastas Bobby alias Edward Hawkins. „Ma ei tea ju isegi seda, miks me üldse Londonisse sõidame."

„Sõidu võtsin ette ainult selleks, et sinuga rääkida. Või arvad, et pidanuksin oma sohvri vestluseks Staverley aasadele jalutama kutsuma? Ka isa pseudokirja kasutasin ainult ettekäändena, et Londonisse sõita. Viimasel minutil ähvardas oht, et Roger Bassington-ffrench tuleb kaasa."

..Taevas hoidku!"

„Ega seegi halb oleks olnud. Oleksime ta

kusagil maha pannud ja ise Derwentide õilsa suguvõsa linnamajja põgenenud. Seda teeme ka praegu. Sest sinu garaaž võib valve all olla."

Peagi oldi kohal. Frankie helistas, ta lasti sisse. Paari minuti pärast ilmus ta tagasi uksele ja viipas Bobbyle, et toogi siseneks. Nad läksid esimese korruse suurde salongi.

„Tõsta üks varbkardin üles," käsutas Frankie ning eemaldas katted kahelt tugitoolilt. „Nii. Nüüd võta istet. Unustasin öelda, et sinu mürgitamise päeval viibis

Bassington-ffrench Staverleys, Nicholson aga mitte. Mingi konverents Londonis. Ja tal on tumesinine „Tal-bot"."

„ Ja tal on piisavalt morfiumi, et sind ja mind ja veel mõningaid kaasinimesi ära mürgitada," arvas Bobby. „Kui nii võtta, siis pole see ju mingi tõestus, kuid sobib oivaliselt."

Frankie ei vastanud. Ta läks laua juurde ja tõi telefoniraamatu.

„Mida sa kavatsed?" küsis Bobby.

„Otsida nime Rivington." Frankie väledad sõrmed olid juba raamatut lehitsemas. „A. Rivington ja pojad, ehitusmeister; B.A.C. Rivington, hambaarst; dr. Rivington, Shooters Hill. Ebatõenäoline, Bobby. Miss Florence Rivington; kolonel H. Rivington — see tuleks juba kõne alla —, Tite Street, Chealsea. Edasi: M. R. Rivington, Onslow Square. Kah võimalik. Ning lõpuks veel William Rivington Hampsteadis. Mulle paistavad kõige tõenäolisemad Onslow Square ja Tite Street. Peame Rivingtone viivitamata külastama."

„Öige mõte. Aga mis me põhjuseks toome? Mõtle ruttu paar ilusat valet välja, sina oskad seda paremini kui mina."

Frankie ei mõtelnud kaua.

„Oled sa võimline advokaadifirma noorima osanikuna esinema?" uuris ta.

„See on vähemalt kavaleriroll," vastas Bobby Jones. „Olin juba valmis halvimaks. Aga eriti see siiski ei sobi."

„Miks?"

„Kullake, advokaadid ei käi kunagi klientidel külas. Nad kirjutavad pikki kirju ja saadavad need sulle postiga, või kirjutavad, et paluda sind oma büroosse."

„See firma, kus sina töötad, nendest tavadest lihtsalt ei hooli," seletas Frankie. „Oota pisut."

Tagasi tulles oli tal visiitkaart näpu vahel.

„Võta, Bobby. Sa oled firma Spragge-Jenkinson & Spragge nooremosanik."

„Kas sa mõtlesid selle firma välja?"

„Hoidku taevas! Need on isa advokaadid. Noort Spragget pole olemas. Ainuke Spragge on vana nagu Metuusala ja mulle täiesti kuulekas. Kui midagi peaks viltu minema, ajan asja raskusteta joonde. Spragge on suur snoob. Ta jumaldab lorde ja hertsogeid, kuigi ta nende pealt vähe teenib."

„Ja rõivad? Kas pean Badgerile helistama, et ta mulle ülikonna ja kaabu tooks?"

Leedi Frances silmitses särama löödud parketti.

„Armas Bobby, Jumal näeb, et ma ei taha sinu ülikondi laita," alustas ta kõhklevalt. „Või sulle vaesust nina alla hõõruda või midagi seesugust... Kas sa tõesti arvad, et üks Londoni eduka firma advokaat kannaks sinu Marchbolti rätsepa tehtud ülikondi? Laename parem isa garderoobist, te olete enam-vähem ühte kasvu."

Pool tundi hiljem seisis Bobby, seljas laitmatult, istuv kuub ja jalas triibulised püksid, Marchingtoni lordi peegli ees.

„Pole viga," märkis ta Frankie poole pöördudes.

„Täitsa kombes. Vuntsid pead siiski alles jätma, kuigi minu tutvusringkonna advokaadid sibavad ringi enamasti siledaks raseeritult."

..Loomulikult jäävad vuntsid alles," seletas Bobby energiliselt. „See on ometi kunstiteos, mida paugupealt jälle taastada ei saa... Mis sa arvad, Frankie, kas su isa on nii lahke ja laenab mulle ka kaabu?"

16

„ Aga mis siis saab, kui mister M. R. Rivington Onslow Square'il õnnetuseks ise advokaat on?" küsis Bobby Jones trepimademel seisatades.

„Igaks juhuks katseta esialgu koloneliga," soovitas Frankie. „Marsi jüngritel on advokaatidest üsna kesised teadmised."

Kolonel Rivingtoni ennast polnud, küll aga oli kodus tema naine. Sikk toatüdruk võttis Bobby nimekaardi, mille paremas ülanurgas olid sõnad: VÄGA PAKILINE.

Nimekaart koos lord Marchingtoni ülikonnaga avaldas toatüdrukule mõju. Talle ei tulnud mõttessegi kahtlustada, kas Bobby pole ehk tulnud müüma miniatuure, et lõpuks mr. Rivingtonile elukindlustust kaela määrida. Bobby juhatati kaunisse, kallilt mõbleeritud elutuppa. Oige varsti Luli mrs. Rivington, samuti kaunis ja samuti kallid rõivad seljas.

„Palun alandlikult vabandust tülitamise pärast, missis Rivington," ütles pastori poeg. „Aga asi on kiire. Kiri oleks viivitunud, sellepärast tulin isiklikult."

„Kas ta haistab selle ettekäände väheusu-

33

tavust?" mõtles Bobby oma sissejuhatust ette kandes. Ent mrs. Rivingtonil näis olevat rohkem välist ilu kui mõistust ning ta võttis asju nii, nagu neid talle esitati.

„Istuge ometi," ütles ta vastuseks. „Mulle helistati äsja teie büroost ning teatati, et olete teel siia."

„Braavo, Frankie!" mõtles Bobby. „Geni-aalne idee!"

Ta istus pakutud tugitooli ja üritas käituda joviaalselt.

„Asi puudutab meie klienti mister Alan Carstairsi," alustas ta. Tema suureks rõõmuks reageeris mrs. Rivington küsivalt: „Jaa?"

..Arvatavasti on ta maininud, et me kaitseme tema huvisid."

„Ma täpselt ei mäleta," ütles mrs. Rivington kõhklevalt ja lõi oma pikad ripsmed koketselt üles. „Ent teie nimi on mulle täiesti tuttav. Te kaitsesite kohtus Dolly Maltraversit, kes tolle kohutava moerätsepa maha laskis, eks ole? Sellepärast oletan, et teate selle afääri pisimaidki üksikasju." Naine vaatas talle teesklematu huviga otsa.

„Me teame palju, väga palju sellist, millest kohtus ei räägitud," vastas Bobby.

„Seda ma usun." Mrs. Rivington kallutas end pisut ettepoole ja tasanda häält.

„öelge, kas ta tõesti oli... mõtlen, kas ta tegi ainult seda, mida too naine kohtus tunnistas?"

Bobby nägu võttis pühaliku ilme.

„Lugu lükati kohtus ümber."

„Kas tõesti?" hüüdis mrs. Rivington vaimustatult. Tundes, et sõbralikud suhted on jalule seatud, tuli Bobby tagasi oma külastuse eesmärgi juurde.

„Mis mister Alan Carstairsisse puutub, siis, nagu teate, lahkus ta Inglismaalt üsna ootamatult."

„Ei, seda ma ei teadnud. Me pole teda ammu näinud. Kuu aega on sellest küll möödas, kui viimati kohtusime."

„Te võtsite ta kunagi kaasa Staverleysse, missis Rivington?"

„Jah. Usun, et tookord nägime teda viimati. Ta elas Savoys ja helistas meile, et kohtumise suhtes kokku leppida. Meie aga olime lantšiks Staverleysse palutud ning õhtul pidime mingisse õudsesse seltskonda minema. Tegin Hubertile, kes Carstairsist väga lugu peab, lihtsa ettepaneku. „Mu armas," ütlesin, „võtame ta--ometi Bassington-ffrenchide poole kaasa, kindlasti pole neil midagi selle vastu..." Nii tegimegi, ja loomulikult polnud neil midagi selle vastu."

Bobby küsis kiiresti:

„Kas Carstairs rääkis põhjustest, mis teda Inglismaale tõid?"

„Ei. Kas tal oli erilisi põhjusi? Ohjaa, ma tean! Mõtlesime, et asi puudutab tema sõpra, miljonäri, kes oma elu nii traagiliselt lõpetas. Üks arst oli talle öelnud, et tal olevat vähk, ning hirmust selle kohutava haiguse ees tappis ta enda. Tõesti südametu arst, eks ole? Ja kui sageli on nende diagnoosid täiesti valed! Meie doktor ütles hiljuti, et meie väike tütar olevat leetrites, ja pärast selgus, et tegu oli kõigest süütute palavikuvistrikkudega. Selle peale loomulikult teatasin, et vahetan arsti."

Taas õnnestus Bobbyl küsimus vahele lükkida.

„Kas mister Carstairs tundis Bassington-ffrenche?"

„Ei. Aga nad meeldisid talle, kuigi ta koduteel oli üsna sõnanapp. Usun, et ta nägi midagi, mis teda erutas. Ta nimelt on kanadalane, ja minu arvates on kanadalased väga tundlikud."

„Ons teil aimu, mis seda erutust põhjustas?"

„Mitte vähimatki. Vahel piisab ju kõige tühisemast asjast."

„Võib-olla ta käis ümbruskonnas jalutamas?"

„Ei käinud. Mäherdune kummaline mõte!" Naine vaatas Bobbyle jahmunult otsa. „Teate, miks teie küsimus nii tavatu tundub? Sellepärast, et Carstairs, kes on kaasinimeste vastu tavaliselt üsna ükskõikne, esitas tohutul hulgal küsimusi teatud isikute kohta, kes elavad Merroway Courti lähedal. Ta lausa ründas Bassington-ffrenche küsimustega."

„Ja kuidas oli nonde isikute nimi? Kas mitte Nicholson?"

„Täiesti õige. Doktor Nicholson. Ent Carstairsi küsimused ei piirdunud üksnes doktoriga, ta päris ka doktori abikaasa kohta. Kui kaua nad seal juba elavad, kust nad tulid — lühidalt, kõiksuguseid asju."

Seni oli Bobby daami raskusteta usutlenud. Nüüd aga ilmutas too tülikat uudishimu.

„Mida te õieti Carstairsi kohta teada tahate?" uuris mrs. Rivington.

„Tema aadressi," vastas end kiiresti kogunud Bobby. „Nagu öeldud, oleme väljas tema huvide eest, ning äsja saime New Yorgist kablogrammi. Need dollarikõikumised... Te ju mõistate?"

Mrs. Rivington noogutas.

„Ja sellepärast," jätkas Bobby kiiresti, „ tahame temaga ühendust võtta. Ta unustas

34

meile oma aadressi jätta. Et ta aga mainis teie abikaasat kui oma sõpra, mõtlesime, et ehk on ta endast viimasel .ajal elumärki andnud."

„Ei ole. Carstairs pole neid inimesi, kes sageli kirjutavad."

„Sel juhul vabandage tülitamise pärast."

„Oh, te ei tülita üldse. Kui te vaid teaksite, kuidas mind huvitab see, mida te Dolly Maltraversi kohta ütlesite," naeratas mrs. Rivington hurmavalt.

„Ma ei öelnud tema kohta midagi," nentis Bobby tõetruult.

..Mõistagi mitte sõnades. Advokaadid on ju alati diskreetsed." Mrs. Rivingtoni kaunist suust tuli kurisevat naeru.

„Kas see ilus lollpea äkki siiski imestama ei hakka, miks ma Carstairsi aadressi lihtsalt telefoni teel ei küsinud," mõtles Bobby piki Tite Streeti minnes.

Lord Marchingtoni majas arutas ta kuuldu Frankiega põhjalikult läbi.

..Paistab, et Carstairs läks Merroway Courti täiesti juhuslikult," arvas Frankie mõtlikult.

„Seda küll. Kuid seal juhtis mingi asjaolu tema tähelepanu Nicholsonidele."

„ Millest järeldub, et saladuse tuum on Nicholson ja mitte Bassington-ffrench," täiendas Frankie.

„Püüad ikka veel teda puhtaks pesta?"

„Mu armas, pean lihtsalt silmas asjaolusid."

..Täpseid asjaolusid me ju veel ei tea," tuletas Bobby meelde. Siis läks ta lord Marchingtoni rõivistusse, võttis kuue seljast ja triibulised püksid jalast ning pani kõik oma kohale tagasi. Veerand tundi hiljem istus ta auto-juhivormis ..Bentley" rooli taga ja sõidutas leedi Francest tagasi Staverleysse.

„Nii vara nad mind ei oota," ütles Frankie. „Kui Roger minusse tõesti armunud on, siis tunneb ta end meelitatuna. Ta kujutleb, et ma ei talu pikka lahusolekut."

„Võib-olla sa ei talugi," urises Bobby.

„Ohtlikud kurjategijad on alati naiste päid segi ajanud."

Frankie ei vastanud. Ja kuna Bobby Jones ei tundnud vajadust juttu jätkata, sõitsid nad vaikides teineteise kõrval — pigem kaks vastast kui kaks liitlast.

Kell oli kolm, kui nad Merroway Courti jõudsid. Maja tundus ebaloomulikult vaikne.

Frankie avas raamatukogu ukse ning tardus lävele. Sohval istusid kõrvuti dr. Nicholson ja Sylvia Bassington-ffrench. Doktor hoidis naise käsi oma käte vahel. Nüüd laskis ta need lahti ja Sylvia hüppas püsti.

„Ta ütles mulle seda!" hüüdis ta Frankiele vastu tulles. „Oh, Frankie, see on kohutav!"

Nägu kätesse-peites hakkas ta meeleheitlikult nuuksuma.

17

Kui Bobby ..Kaluri Kappa" jõudis, ruttas peremees talle kohe vastu. „Teid ootab keegi daam, mister Hawkins. Juhatasin ta oma naise tuppa."

Keegi daam? Frankiel pidanuksid tiivad olema, et enne teda siia jõuda, teisi Staverley daame Bobby ei tundnud..

Segaduses avas ta mrs. Askew' isikliku pühamu ukse ning jäi üllatusest keeletuks. Vanamoelises tugitoolis istus habras, musta rõivastatud kogu. Naine fotolt.

Tema õblukesed käed värisesid, suured hirmunud silmad vaatasid sisenejale vastu.

„See olete teie?!" sai Bobby sõnad suust.

„Jah, mina," vastas naine kähedalt. „Võibolla poleks ma tohtinud siia tulla..."

Bobby haaras sõnast.

..Loomulikult tohtisite. See on ainuõige samm. Ja ma aitan teid, niipalju kui see minu võimuses on. Ärge ometi värisege, siin olete kindlas kohas."

Noore naise näkku ilmus õrn roosa. Ta küsis järsult:

„Kes te olete? Autojuht te ei ole. Ma mõtlen — te võite küll autojuht olla, aga mitte päriselt."

Bobby Jones taipas nende sõnade mõtet.

„Oh, tänapäeval haaratakse kinni igasugusest tööst, mida pakutakse," ütles ta. „Varem olin mereväes... See on siiski kõrvaline. Igatahes võite mind usaldada ja mulle kõik ära rääkida."

Roosa jume asendus tumepunasega.

„Te peaksite mind hullumeelseks."

„Ei. Miks?"

„Peaksite küll. Tormata siia võhivõõra inimese juurde... Aga... Mul on pöörane hirm... Surmahirm..."

Bobby võttis värisevad käed oma pihku.

„Rahunege ometi. Siin ei juhtu teiega midagi halba. Olete ohutus kohas. Olete... sõbra juures."

„Kui te eile öösel kuuvalges välja ilmusite, oli see otsekui unenägu," ütles naine kiiresti. „Unelm vabadusest..."

„Edasi, edasi," sundis Bobby, kui naine taas vaiki jäi. ..Rääkige."

35

„Kui ma teile seda ütlen, arvate kindlasti, et olen oma majakaaslaste nõdrameelsusest nakatunud."

„Ei arva," kinnitas noormees jälle. „Palun rääkige."

Naine tõmbas käed ära, seadis end tikksirgelt istuma ja põrnitses seina. „Ma kardan, et mind mõrvatakse," pihtis ta vaevaliselt.

„ Mõrvatakse?"

„No näete, kõlab ju hullumeelselt? Jälita-mismaania, eks ju?"

„Kes teid mõrvata tahab?"

Kramplikult käsi pigistades vaikis naine paar minutit.

„Minu mees," sosistas ta viimaks. „Teie mees?" Bobby peas möllasid mõtted. „Kes te olete?" küsis ta järsku. Naise silmad läksid imestusest pärani. „Kas te siis seda ei tea?" „Ei tea."

„Olen Moira Nicholson."

„Siis pole te ravilas patsiendina?"

„ Patsiendina? Oh ei!" Taas tõusis veri õrna näkku. „Te vist leiate, et käitun nagu mõni säärane?"

„Ärge mõistke mind valesti ega omistage mu sõnadele tähendust, mida neis pole. Niisiis on doktor Nicholson teie abikaasa. Ja miks te arvate, et ta teid tappa tahab?"

„Loen seda tema silmadest, kui ta mulle otsa vaatab.. Peale selle on olnud kummalisi juhtumeid, õnnetusjuhtumeid."

„õnnetusjuhtumeid?" kordas Bobby järsult.

„Jah. Ei, ei... ma pole hüsteeriline," kinnitas naine. „Kord tagurdas ta autot, justkui poleks märganud, et ma auto taga seisin. Jõudsin vaevu kõrvale hüpata. Ja siis oli ohtlik ravim eksikombel valesse pudelisse pandud... Puha säärased asjad. Ma tean, et need on ette kavatsetud, ja pean pidevalt valvel olema. Iga toitu, iga sööki ja jooki hirmuga süüa ja juua — see ruineerib tervise."

„Mis põhjusel teie abikaasa teist vabaneda tahab?"

Bobby imestuseks ei otsinud naine mingeid ettekäändeid, vaid ütles avameelselt:

„Sest ta tahab abielluda Sylvia Bassington-ffrenchiga."

„Kuidas?... Too naine on ju abielus..."

„On küll. Aga mu mees ajab selle asja joonde."

„Mil viisil?" —

„Täpselt ma ei tea. Aga tean, et ta üritab mister Bassington-ffrenchi patsiendina haiglasse võtta."

„Ja siis?"

„Ja siis juhtub temaga midagi." Naine vabises. „Mulle näib, et mister Bassington-ffrench on tal kuidagi pihus."

„Bassington-ffrench tarvitab morfiumi," ütles Bobby Jones.

„Jaa...? Arvatavasti saab ta seda Jasperilt — kuigi ehk mitte otseselt. Jasper on liiga kaval, et end kompromiteerida. Arvatavasti ei tea ka mister Bassington-ffrench,

et mürk tuleb Jasperilt. Mina olen selles veendunud. Ja kui haige kord juba ravilas on..."

Moira Nicholson vakatas, tema käed haakusid teineteisesse nii tugevalt, et sõrmenukid valgeks tõmbusid.

„Seal sünnib kohutavaid asju," jätkas ta. „ Inimesed usaldavad end Jasperi hoolde, et terveks saada. Aga selle asemel läheb nende tervis allamäge..."

Bobbyl oli tunne, nagu puhuks tema ümber kuri tuul, ning ta tajus seda hirmu, mis Moira Nicholsoni elu nii kaua oli varjutanud.

„Kas Sylvia Bassington-ffrench aimab, mida teie abikaasa plaanitseb?" küsis ta järsku.

Naine kehitas õlgu.

„Seda ma ei tea. Esmapilgul paistab ta oma mehe ja väikese poja küljes rippuvat ning rahul ja õnnelik olevat. Siiski mõtlen vahetevahel, kas ta seda osa mitte ei etenda, ja seda sealjuures oivaliselt. Aga võibolla on see rumalus — minupoolne ettekujutus. Minu olukorras muututakse vägagi umbusklikuks."

„Ja mehevend? Roger Bassington-ffrench?"

„Tunnen teda vaid pealiskaudselt. Ta on meeldiv, ent siiski neid inimesi, keda on kerge ninapidi vedada. Küllap käib Jasper talle nii kaua peale, kuni ta nõustub, et tema vend Henry end Jasperi hoolde annab." Äkki kummardus Moira ettepoole ja haaras Bobby varrukast. „Mu Jumal, takistage teda ravilasse tulemast! Ta seab end surmaohtu, ma tean seda."

Bdbby Jones juurdles kohutavate teadete üle. „Kui kaua olete Nicholsoniga abielus olnud?" küsis ta lõpuks. „Pisut üle aasta."

„Kas te pole kunagi mõelnud teda maha jätta?"

„Kuhu mul minna on? Raha mul pole. Ja kui ma kedagi asjasse pühendaksin, arvaks too, et olen fantaseerija ega usuks % mind."

„Mina ju usun," ütles Bobby. Viivu pärast ta

36

jätkas: ..Kuulake. Pean teile ühe otsekohese küsimuse esitama, missis Nicholson. Kas tunnete meest nimega Carstairs?"

Naise nägu tõmbus punaseks.

„Miks te seda küsite?"

,,Sest see on tähtis. Olen veendunud, et tundsite toda meest ja kinkisite talle oma pildi."

Naine vaikis, istus langetatud päi nagu raidkuju. Mõne hetke pärast tõstis ta pea ja vaatas Bobbyle siiralt silma.

„Jah, see on tõsi," ütles ta. ..Tundsin teda enne abiellumist."

„Kas ta käis teid siin otsimas?"

..Üksainus kord."

„See oli umbes kuu aega tagasi?"

„Pole aimu, kuidas ta teada sai, et ma siin elan. Sest pärast abiellumist ma talle enam ei kirjutanud."

„Kas teie abikaasa teab, et Carstairs teid külastas?"

„Ei usu. Igatahes pole ta sellele vihjanud." „Kas rääkisite Carstairsile oma õnnetust abielust?"

„Oh ei, tegin kõik, et ta seda ei aimaks." „Sellest hoolimata võis ta märgata." „Võimalik," ütles naine tasa.

Bobby Jones astus akna juurde ja vaatas aeda. Siis pöördus ja esitas uue küsimuse:

„ Missis Nicholson, kas teie mees on armukade?"

„Jah. Väga. Ta armukadetseks mindki, kuigi ta minust ei hooli. Olen tema omand, mõistate? Ta on väga, väga iseäralik inimene."

Äkki naine võpatas. „Te... Te pole ometi politseist?" „Mina...? Oh ei!" Bobby silmitses oma autojuhilivreed. „See on pikk lugu."

..Peremees ütles teid olevat leedi Frances Derwenti autojuhi. Tutvusin leedi Derwentiga dineel Merroway Courtis."

„Tean." Paus. „Me võtame teiega ühendust, missis Nicholson. Aga minul endal oleks seda raske teha. Kas tohin paluda, et helistaksite leedi Francesele leppimaks kohtuda kusagil väljas?"

„Kui te seda vajalikuks peate," ütles Moira vastumeelselt.

„See on vajalik. Hädavajalik." Mrs. Nicholson tõusis.

..Hästi, ma helistan." Ta läks ukse poole. Käsi lingil, jäi ta kõheldes seisma.

„Alan," ütles ta vaikselt. „Alan Carstairs. Kas olete teda näinud?"

„Jah. Aga see oli ammu."

Ta ei tea, et mees on surnud, mõtles Bobby. Kust ta peakski seda teadma... Ning lisas tõtlikult:

„ Helistage leedi Francesele. Siis saate kõik teada."

18

Mõne minuti pärast oli Moira tagasi.

..Sain leedi Francese kätte," teatas ta. „Leppi-sime kokku, et kohtume väikeses paviljonis jõe ääres. Ta oli imestunud, kuid lubas siiski kohe tuya."

..Hästi," vastas Bobby. ..Kirjeldage täpselt, kus too paviljon asub ja kuidas on sinna kõige hõlpsam minna. Teie lähete praegu üksi, mina järgnen pisut hiljem."

Moira allus pikemata sellelegi korraldusele. Kui ta oli läinud, lonkis Bobby kõrtsituppa peremehe juurde. Moira külaskäik võis kergesti klatšijutte põhjustada, sellepärast oli tark otsekohe vastuabinõud tarvitusele võtta.

..Koomiline lugu!" poetas Bobby. ..Olin kunagi missis Nicholsoni onu, ühe Kanada härra teenistuses."

„Ah nii," nentis mr. Askew. „Ma juba imestasingi."

„Ta tundis mu ära, kui mööda sõitsin, ja tahtis teada, kuidas mul läheb. Lahke ja meeldiv daam."

„Väga meeldiv," kinnitas peremees. „Ega ta elu seal ravilas kadestusväärne ole."

„Minu maitse see igatahes kah ei oleks."

Kui Bobby oli oma eesmärgi saavutanud, läks ta lonkides läbi küla Moira juhatatud suunas. Paviljoni leidis ta raskusteta üles. Kui nad Moiraga leedi Derwenti ootasid, märkas Bobby, et naine silmitseb teda selgitust ootavalt.

..Rääkida oleks palju," alustas noormees ja samas vaikis kohmetult.

„Jaa?"

„Esiteks, ma pole autojuht, kuigi töötan ühes Londoni garaažis. Ja mu nimi pole Hawkins, vaid Jones. Bobby Jones. Olen pärit Walesist, Marchboltist."

Mrs. Nicholson kuulas tähelepanelikult, ent Marchbolti mainimine ei paistnud talle midagi ütlevat. Bobby võttis kokku kogu oma julguse ja tuli põhilisega vapralt lagedale.

„Kardan, et teen teile haiget. Teie sõber, too Alan Carstairs... ta on... surnud."

Ta nägi naist võpatavat ning vaatas peenetundeliselt kõrvale. Oli ta liiga järsk olnud?

Kes neid naisi teab — äkki oli ta surnu peale lootusi pannud?
Moira vaikis kaua. Siis ütles vaikselt, otsekui iseendale:
..Sellepärast ta enam ei tulnudki..."
Bobby silmitses vargsi naist. Taevale tänu, tollel näis olevat oivaline enesevalitsus. Ta oli küll kurb ja mõtlik, aga see oli ka kõik.
„Kuidas ta suri?" küsis mrs. Nicholson.
„Ta kukkus kaljudelt alla Marchboltis, minu kodukohas. Juhuslikult leidsime mina ja kohalik arst ta all rannikul... Missis Nicholson," lisas Bobby kõheldes, „tal oli taskus teie pilt."
„Jaa?" Naine naeratas nukralt. ..Armas hea Alan! Ta oli väga truu... Millal õnnetus juhtus?"
„Kuu aega tagasi. Täpsemalt kolmandal oktoobril."
„Järelikult varsti pärast siin käimist."
„Jah. Kas ta mainis, et kavatseb Walesi minna?"
Naine raputas pead.
„Kas tunnete Evansi-nimelist inimest?" uuris Bobby.
„ Evans?" Moira kibrutas laupa, otsekui mõtleks järele. ..Evans? Ei, ei usu. Üldiselt on see päris igapäevane nimi. Kes too Evans on?"
„Seda me kahjuks ei tea. Oi, Frankie tulebki!"
Leedi Frances ruttas piki rada. Kui ta Bobbyt mrs. Nicholsoni kõrval lobisemas nägi, jäi ta nagu naelutatult seisma.
„Halloo, Frankie, kui tore, et sa tulid!" hüüdis Bobby. ..Oled imestunud, eks ju? Kohe imestad veel rohkem! Mrs. Nicholson ongi tolle teatud foto originaal."
..Kuidas...?" Frankie silmitses kaunist habrast naist ning puhkes äkki naerma. „Bobby, nüüd ma mõistan, miks sa missis Caymanit nähes nii jahmunud olid."
Bobby noogutas. Mäherdune narr ta oli olnud! Kuidas võis ta sekundikski uskuda, et aastad võinuksid Moira Nicholsoni taolisest naisest Amelia Caymani teha!
Mrs. Nicholsoni suured silmad liikusid hämmeldunult ühe näolt teise näole.
„Kas te ei selgitaks mulle..." alustas ta.
„Jah," ütles Bobby Jones. ..Rääkida on tõepoolest palju, ei teagi, millest alustada."
Ta kirjeldas Moirale Caymaneid ja nende osa surnu isiku kindlakstegemisel.
„Aga... ma ei saa ikka veel aru," kogeles Moira. „Kes surnu tegelikult oli — kas missis Caymani vend või Alan Carstairs?"
„ Jälgede segamises seisneski selle naise valgustkartev tegevus," seletas Bobby.
„Ja siis," jätkas Frankie, ..mürgitati Bobby."
„Kaheksa graani morfiumi," ütles Bobby Jones. Kuid Frankie ei lasknud tal edasi rääkida.
„Sinu haiguslugu meid ei huvita, mu armas. Sa oled võimeline sellest lobisema tundide viisi. Lase parem minul seletada." Ta tõmbas sügavalt hinge. „Nood Caymanid tulid pärast koolnuvaatlust Bobby käest uurima, kas niinimetatud vend enne surma midagi ei öelnud. Bobby eitas. Hiljem talle siiski meenus, et Pritchard — nii nimetasid teda Caymanid — oli midagi rääkinud kellestki Evansist, ning ta kirjutas neile seda. Paar päeva hiljem pakuti talle töökohta Peruus või oli see mingi muu Lõuna-Ameerika riik, ning kui Bobby selle pakkumise tagasi lükkas, sokutati talle portsjon morfiumi..."
„Kaheksa graani," parandas Bobby.
„ ... Õllepudelisse. Ja ta pääses eluga ainult seetõttu, et tal on uskumatult panetunud magu. Ja sellest taipasime kohe, et Pritchard — või Carstairs — pidi kaljult alla tõugatama."

„Aga kuidas?" küsis Moira.

„Kas te siis aru ei saa? Meile oli kohe selge. Aga võib-olla ma väljendusin hägusalt. Igatahes tulime järeldusele, et kurjategija on tõenäoliselt Roger Bassington-ffrench."

..Roger Bassington-ffrench?" Noira näis oma kõrvu mitte uskuvat.

..Nimelt oli ta tollel päeval Marchboltis, ning teie pilt kadus ja k^egi teine peale tema ei saanud seda võtta." Frankie tõmbas taas süvagalt hinge. „Siis oli mul juhuslikult Merroway Courti pargi juures autoavarii. Hämmastav kokkusattumus, eks ole? Juhus kätkeb endas sageli uskumatut!" Ta vaatas Bobbyle anuvalt otsa. „Sellepärast helistasin Bobbyle ja palusin teda oma autojuhi pähe siia tulla, et saaksime asjaolusid edasi uurida."

„Nüüd teate, kuidas lood on," haaras Bobby jutujärje enda kätte. „Ja et ma ka pidin eile öösel just teie, foto originaali peale sattuma —, noh, see paneb kõigele krooni!"

„Tundsite mind otsekohe ära," ütles Moira naeratades.

..Tunneksin fotol kujutatud naise ära kõikjal ja iga kell," kinnitas Bobby innukalt.

Moira Nicholson lõi õhetama. Siis silmitses Bobbyt ja Frankiet pika pilguga.

„Kas rääkisite mulle ikka tõtt?" küsis ta

38

umbusklikult. „Kas tulite tõesti juhuslikult siia, ma mõtlen autoõnnetust? Või tulite sellepärast, et... et..." Ta hääl värises. „Et kahtlustate minu meest?"

Bobby ja Frankie vahetasid hämmeldunud pilgu.

„ Missis Nicholson, annan teile ausõna, et enne siiatulekut polnud meil teie abikaasast õrna aimugi."

..Vabandage mu küsimust. Ent, leedi Frances, tuletage meelde toda õhtut, kui olime dineele palutud ja Jasper piinas teid küsimustega teie autoõnnetuse kohta. Tookord ma ei taibanud, miks ta seda tegi. Täna mõtlen, et ta kahtles avarii ehtsuses."

„Noh, kui te just teada tahate, siis polnudki see ehtne," tunnistas Frankie. „Uhh! Nüüd on mu süda kerge! See kõik oli välja nuputatud ja teoks tehtud bluff. Aga teie abikaasaga polnud sellel mingit pistmist. Tahtsime Roger Bassington-ffrenchi luubi alla võtta."

„Roger?" Moira naeratas. ..Kõlab absurdselt," ütles ta.

..Sellest hoolimata: faktid on faktid," arvas Bobby.

..Roger — oh ei! Ta võib nõrk olla... või metsik. Ta võib võlgadesse sattuda või ennast skandaali mässida. Aga et kedagi kaljult alla tõugata — ei, seda ma ei suuda lihtsalt ette kujutada."

„Mina ka mitte," tunnistas Frankie.

Kuid Bobby jäi kangekaelseks:

„ Mitte keegi peale tema ei saanud fotot võtta. Kannan teile veel kord faktid ette, missis Nicholson."

Ta tegi seda. Pikkamisi ja põhjalikult. Kui ta lõpetas, noogutas Moira mõistvalt pead.

„Jah, see on tõesti kummaline." Ta vaikis hetke, et siis ootamatult öelda: „Miks te seda temalt endalt ei küsi?"

19

Küsimuse julge lihtsus rabas. Lõpuks said Bobby ja Frankie sõnad suust.

„See on võimatu," ütles pastori poeg.

..Mitte mingil juhul," kinnitas lord Marching-toni tütar.

Selle peale jäid mõlemad vait. Nende asemel võttis sõna Moira.

„Saan teist väga hästi aru," alustas ta innukalt. ..Paistab, et pildi võttis tõesti Roger, kuid ma ei usu, et ta Alani kuristikku tõukas. Milleks? Ta ju vaevalt tundis teda.

Nad olid kohtunud vaid üks kord — lantšil Merroway Courtis. Puudub igasugune motiiv."

„Kes ta siis alla tõukas?" küsis Frankie abitult.

Moira kaunile.näole ilmus vari. „Ma ei tea," ütles ta kõlatult.

„Missis Nicholson, kas lubate, et räägin Frankiele seda, mida te mulle usaldasite?"

Moira langetas pea.

„Kuidas soovite, mister Jones. Kuid see kõlab nii hüsteeriliselt ja sensatsiooniliselt. Praegusel hetkel ei söanda ma koguni ise seda uskuda."

Lühidalt ja asjalikult ettekantud lugu tundus Inglise õdusa maastiku taustal ebatõene. Mrs. Nicholson tõusis jäigalt.

„Näen, et olen käitunud kohutavalt albilt," ütles ta värisevi huuli. „Palun unustage see, mis ma teile rääkisin, mister Jones. Närvid, ei midagi muud. Pean nüüd minema. Adjöö!"

Bobby hüppas püsti, et järgneda, kuid Frankie hoidis teda varrukast tagasi.

„Jää siia, idioot! Jäta see minu hoolde."

Ta jooksis Moirale järele ning pöördus mõne minuti pärast tagasi.

..Korras. Rahustasin ta maha. Ikkagi piinlik, kuidas tema salahädad ja hirmud kolmanda isiku juuresolekul välja ladratakse. Nüüd, kus me omavahel oleme, pean sulle veel midagi ütlema. Kui ma pärast Londonist naasmist raamatukogutuppa läksin, kohtasin seal doktor Nicholsoni, kes hoidis Sylvia käsi oma käte vahel. See sobib kokku Moira öelduga. Ja veel midagi. Mõne päeva eest kirjeldas Sylvia, kuidas Moira pilt, mis nende salongis klaveri peal seisab, ühele külalisele sügavat mõju oli avaldanud. Olen kindel, et see külaline oli Carstairs. Talle oli see foto tuttav. Sylvia Bassington-ffrench ütles talle, et pildil on missis Nicholson. Siin ongi seletus, kuidas ta Moira üles leidis. Mis aga surnu taskust leitud fotosse puutub... Kui Roger seda veenvalt põhjendab..."

„Sa ei hakka seda temalt ometi küsima, Frankie?!" hüüdis Bobby kohkunult. „See oleks kergemeelne!"

„ Bobby, kui ta seda põhjendada suudab — ma pean teda sealjuures teraselt silmas, nii et väikseimgi kõhklus või süütunde varjund märkamata ei jääks —, niisiis, kui ta seda põhjendada suudab, leiaksime temas ehk väga väärtusliku liitlase."

„Kuidas nii, Frankie?"

„Mu armas, sinu väike Nicholson võib olla sentimentaalne jänespüks, kes armastab liialdada; ent oletagem, et ta seda pole, et

kõik, mis ta räägib vastab tõele, et tema mees tõepoolest temast vabaneda ja Sylvia Bassington-ffrenchiga abielluda tahab. Säärasel juhul ähvardab oht ka Henryt. Maksku mis maksab, me peame takistama tema minekut ravilasse. Ja praegu on Roger Bassington-ffrench Nicholsoni poolt."

„Sinu kaalutlused on õiged, Frankie," nentis Bobby tunnustavalt. „Jätka."

Frankie näppis mõtlikult oma kindaid.

„ Mulle tundub, nagu elaksime raamatukaante vahel," ütles ta viimaks. ..oleme kellegi kolmanda loo keskmes. See on kohutav tunne."

„Nimetaksin seda pigem teatritükiks, Frankie. Mulle tundub, nagu astuksime lavale keset teist vaatust ja meil pole õrna aimu, mis toimus esimeses vaatuses."

Frankie noogutas innukalt.

„Teab, kas see on just teine vaatus. Leian, et ta sarnaneb rohkem kolmandaga. Kulla sõber, peame tüki maad tagasi minema, ja kähku, sest eesriie ähvardab lõplikult sulguda."

„Laibad paremal ja laibad vasakul," täiendas Bobby Jones süngelt. „Ning see, mis meid lavale tõi — kõigest viis sõna. Viis tobedat sõna, mis meile mitte kui midagi ei ütle. „Miks nad ei kutsunud Evansit?" Frankie, mul on tunne, et Evans — kuigi lähte-punkt — on täiesti ebaoluline. Tuletab meelde seda Wellsi jutustust, kus prints oma armastatu haua ümber imeilusa palee või templi ehitas; kui kõik valmis sai, jäi üks ebameeldiv miski häirima. Kõrvaldada! käskis prints. See väike miski oli haud ise..."

20

Frankiel vedas, ta kohtas Rogerit aias. „Juba tagasi?" imestas mees. ..London on väga tüütu."

„Kas kohtusite Sylviaga? Jah? Doktor Nicholson ütles talle kogu tõe Henry kohta. Vaeseke! Näib, et ta ei aimanud midagi."

„Ma tean. Mõlemad istusid raamatukogus, kui ma sinna läksin. Sylvia oli endast väljas."

..Henryt tuleb ravida. Ta pole ju veel kuigi kaua mürgi küüsis olnud. Temas tuleb äratada soov kohutavast pahest vabaneda, talle tuleb selgeks teha, et muidu kaotab ta kõik, mis talle on tähtis: Sylvj^, Tommy, kodu. Nicholson on mees, kes oskab õiget tooni leida. Rääkisime sellest eile. Ta on saavutanud oivalisi tulemusi, isegi selliste inimestega, kes on aastaid morfiumi orjad olnud. Kui Henry nõustub sinna minema..."

Frankie katkestas:

„Pean teilt midagi küsima."

„Palun."

„Kas võtsite Marchoboltis õnnetult hukkunud mehe taskust foto?"

Frankie ei lasknud Rogerit silmist. Nähtu rahuldas.

Kerge tusk, pisut hämmeldust, ei jälgegi süüst või kohkumisest.

..Kuidas, pagana pihta, te selle ära arvasite?" imestas mees.

„Järelikult võtsite?"

„Jah."

„Miks?"

Taas nägi Frankie mehe näol kerget kohmetust.

..Leedi Frances, palun asetage end korraks minu olukorda. Istun seal kivihunnikul ja valvan võõrast surnut. Tema taskust paistab midagi. Vaatan lähemalt. See on naise pilt, keda ma tunnen: abielunaine, kelle abielu ma õnnelikuks ei pea. Mis juhtub? Ametlik koolnuvaatlus laia üldsuse juuresolekul. Võibolla satub õnnetu nimi kõigisse ajalehtedesse! Juhindusin äkilisest mõttest, leedi Frances: võtsin pildi ja rebisin tükkideks. Võibolla tegin valesti, kuid Moira Nicholson on nii väike, habras ja õrn, ja ma ei tahtnud, et ta hätta jääb."

„Siis sellepärast," ütles Frankie kergendatult ohates. „Kui te vaid teaksite..." „Mida?"

„Oh, jätame selle pärastiseks. Kõik on üsna segane. Mõistan nüüd, miks te foto hävita-site, aga ei mõista, miks te politseile mehe nime ei öelnud."

„Mu Jumal, leedi Frances, ma ju ei tundnud seda meest."

„Te nägite teda nädal varem siin, Merroway Courtis."

„Olete hull!"

„Alan Carstairs... Kas te siis ei tutvunud Alan Carstairsiga?"

„Tutvusin küll. Ta tuli koos Rivingtoni-dega. Ent surnu polnud Alan Carstairs."

„Oli küll!"

Nad põrnitsesid teineteist. Siis küsis Frankie uuesti tärganud umbusuga: „Te pidite ta ometi ära tundma?"

„Ma ei näinud tema nägu."

..Kuidas...?"

„See oli kaetud taskurätikuga." Taskurätik? ...Frankie kaalutles. Järsku talle meenus: esimest korda katastroofist rääkides

oli Bobby maininud, et ta oli surnu näo taskurätikuga katnud.

„Kas te siis rätikut ei kergitanudki?" jätkas ta ülekuulamist.

„EL. Miks ma pidin seda tegema?"

„Oh neid mehi," mõtles Ffankie. „Kui uudis-himutud nad on! Kui mina oleksin mõne surnu taskust tuttava inimese foto leidnud, oleksin igal juhul surnu näole pilgu heitnud."

„Vaene väike Moira," ütles ta valjusti. „Kuidas ta hirmust väriseb!"

..Hirmust? Mida ta kardab?"

„Oma meest, kes teda tappa kavatseb."

„Mis te nüüd, leedi Frances!" Roger vaatas talle uskumatult otsa.

„ Võtkem istet," tegi Frankie ettepaneku. „Mul on teile palju öelda. Tõestan teile, et doktor Nicholson on ohtlik kurjategija. Pärast võite ise otsustada."

Frankie andis põhjaliku ülevaate kõigest, mis oli juhtunud alates päevast, mil Bobby ja doktor Thomas olid leidnud kaljult allakukku-nud mehe. Ta jättis rääkimata ainult selle, et tema enda autoõnnetus oli lavastatud; ent ta laskis läbi paista, et tema pikem viibimine Merroway Courtis tulenes palavast soovist lahendada mõistatus.

Kuulajal näis huvi jätkuvat. ..Kas see kõik on tõsi?" küsis ta. „Ka noore Jonesi mürgitamine?" ..Puhas tõde."

„Ärge olge mulle uskumatuse pärast pahane, leedi Frances. Kokkuvõttes kõlab kõik nagu röövlimuinasjutus. Aga teie esimesed järeldused on minu arvates siiski õiged. Too Alex Pritchard või Alan Carstairs pidi mõrvatama, ja kuna mõrvarid oletasid, et noor Jones midagi teab, mis neile ohtlikuks võiks osutuda, katsusid nad teda alatiseks vaikima panna ning katsuvad seda arvatavasti teinegi kord, niipea kui nad tema asukoha jälile saavad. Aga teie kahtlus Nicholsoni suhtes seisab küll savist jalgadel."

„Ta on nii sapine ja sünge mees," vastas Frankie. ..Peale selle on tal sinine „Talbot" ja ta polnud mürgitamise päeval kodus. Peale selle veel tema naise paljastused."

Roger Bassington-ffrench kehitas õlgu.

„Väike Moira oletab, et tema abikaasa varustab Henryt morfiumiga, aga tal pole mingeid tõendeid," ütles ta. ..Moira arvab, et Nicholson soovib Henryt patsiendina ravilasse — ühe doktori poolt väga loomulik soov. Iga arst tahab endale võimalikult palju patsiente, leedi Frances. Veel usub Moira, et Nicholson armastab minu vennanaist. Kui see peakski nii olema, ei tähenda see ometi, et Jasper Nicholson on ohtlik kurjategija. Mitmed vägagi auväärsed kodanikud on armunud oma kaasinimeste naistesse."

„Ja Moira o+etus, et mees teda tappa tahab?" tuletas Frankie meelde.

„Pole teada, kuivõrd sellel alust on?" ütles Roger sigaretti süüdates. ..Viibimine ravilas, suure hulga vähem või rohkem isoleeritud inimeste keskel võib naise hingelist tasakaalu mõjustada, eriti Moira-sugust närvilist tüüpi. Jah, kui suudate mulle tõestada, et Nicholson viibis tragöödia päeval March-boltis, või kui me leiame ajendi, mis teda Carstairsiga ühendab, siis oleks pilt teine. Aga mulle näib, et vaatate tõelistest kahtlusalustest mööda. Nimelt Caymanitest. Esiteks, laiba vale identifitseerimine. Teiseks, uurimine, kas vaene mees enne surma midagi ei öelnud."

„Oh!" hüüdis Frankie. „Teate, mis mulle praegu pähe tuli? Kuni tänaseni oletasin, et Amelia Caymani foto pandi surnu taskusse Moira pildi asemele. Aga teie jutust järeldub, et Carstairsil pidi taskus olema kaks fotot. Võib-olla tahtis ta Caymani pilti kellelegi näidata. Teil on õigus: peame hakkama kiiremas korras Caymani jälgi ajama. Ei tea, miks ma selle kahe silma vahele olen jätnud." See polnud päris õige, kuna Frankie seda väga hästi teadis — ta polnud Cay-manitele tähelepanu pööranud sellepärast, et Roger Bassingot-ffrench tundus talle tähtsam. Kuid oli kohatu seda praegu tunnistada.

„Mis me missis Nicholsoniga ette võtame?" küsis ta.

„Ette võtame? Mida teie arvate, leedi Frances?"

„Kas peaksime tema surmahirmust lihtsalt mööda vaatama? Leian, et teil on väga kalk süda, mister Bassington-ffrench!"

„Ma pole kalk," kaitses end Roger. „Aga mind ärritavad inimesed, kes ise ennast aidata ei suuda."

..Olge ometi õiglane! Mida ta teha saab? Tal pole raha ega pelgupaika."

„Kui teie Moira asemel oleksite, leiaksite kindlasti pääsetee. Te ei jääks taltsalt ootama, kuni teid mõrvatakse. Te kas põgeneksite või tapaksite esimesena. Midagi te igal juhul teeksite," lõpetas Roger.

„Võimalik," soostus Frankie.

„Ei, kindlasti! Teil on kadestusväärselt palju energiat. Kui vaid tahaksite, võiksite ühe mehega teha, mis teile iganes meeldib..."

Meeldivat võdinat ja samal ajal teatud

kohmetust tundes ruttas Frankie teemat vahetama.

„Kas arvate ikka veel, et teie vend peaks Nicholsoni ravilasse minema?"

21

„Ei, ei arva," vastas Roger. „Lõpuks on ju piisavalt teisi sanatooriume, kus ta end ravida saaks. Tähtis pole — kus, vaid see, et Henry nõustuks."

„Kas arvate, et nõusolekut on raske saada?"

..Kardan, et jah. Te ju kuulsite tema arvamust."

Sel hetkel väljus majast mrs. Bassington-ffrench. Ta vaatas otsivalt ringi. Rogerit ja Frankiet silmates tuli ta üle muru nende juurde. Tema nägu oli murelik-

..Roger," alustas ta, ..otsisin sind igalt poolt."

Frankie tahtis eemalduda, kuid Sylvia lisas:

„Mu armas, ärge minge. Milleks saladused? Usun, et teate niigi kõike. Aimasite seda juba varem, eks?"

Frankie noogutas.

„Ja mina olin pime, pime..." ütles Sylvia kindlalt. „Muidugi imestasin Henry meeleolumuutuste üle, kuid põhjust ei aimanud." Ta vaikis, et jätkata pisut teisel

toonil: „Kohe pärast seda, kui doktor Nicholson mulle tõe avaldas, läksin Henry juurde." Taas paus ja nuuksatus, mis vapralt alla suruti. „Roger, kõik saab jälle heaks. Ta on nõus. Juba homme läheb ta doktor Nicholsoni ravilasse."

„Oo ei!" hüüdsid Roger ja Frankie otsekui ühest suust.

Sylvia jäi neid hämmastunult põrnitsema.

„Ma mõtlesin asja üle järele," alustas Roger abitult, „ega pea õigeks, et Henry ravilasse läheb."

„Arvad, et ta saaks ise pahest lahti?"

„Seda mitte. Kuid on ju teisi, Merroway Courtist kaugemal asuvaid ravilaid. Mulle näib, et Henry ravimine siinses ümbruskonnas oleks viga."

„Seda arvan minagi," toetas Frankie.

„Ma ei suudaks teda kaugele lasta," ütles Sylvia Bassington-ffrench. „Ja doktor Nicholson on nii lahke ja mõistev. Oleksin õnnelik, kui Henry oleks tema hoole all."

..Arvasin, et doktor Nicholson ei meeldi sulle, Sylvia," märkis Roger.

„ Mitte keegi poleks suutnud kenam ja sõbralikum olla kui tema täna pärastlõunal oli. Minu lapsik eelarvamus tema suhtes on peaaegu kadunud."

Tekkis vaikus, sest ei Roger ega Frankie teadnud, mida selles delikaatses olukorras öelda. See oli Sylvia, kes esimesena taas rääkima hakkas.

„Vaene Henry! Ta varises kokku, kui taipas, et ma tõde tean, ning oli minuga nõus, et minu ja Tommy pärast peab ta sellest hirmsast pahest jagu saama. Aga ta ütles, et mul pole aimugi, mida see tähendab. Arvatavasti on tal õigus, kuigi doktor Nicholson mulle asja raskuse selgeks tegi. See on hullus, inimene pole enam võimeline oma käitumise eest vastutama, ütles ta. Oh, Roger, see on õudne. Kuid Nicholson oli tõesti liigutav. Ma usaldan teda."

„Kõigest hoolimata pean paremaks..."

Sylvia ei lasknud Rogeril lõpuni rääkida:

„Ma ei mõista sind, Roger. Miks säärane meelemuutus? Pool tundi tagasi olid sa vaimustatud mõttest, et doktor Nicholson hakkab Henryt ravima."

„Noh, ma kaalusin veel kord kõike põhjalikult..."

„Minu otsus on igatahes kindel," katkestas Sylvia jälle. „Henry läheb sinna ja ei kusagile mujale."

„Kuidas arvad," andis Roger järele. „He-listan Nicholsonile — ta peaks praegu kodus olema —, et asi läbi arutada."

Vastust ootamata pöördus ta ümber ja siirdus majja. Naised jäid talle järele vaatama.

„Ma tõesti ei mõista teda," ütles Sylvia. „Veel natuke aega tagasi leidis ta, et doktor Nicholsoni ravila on ainuke õige koht. Ja nüüd see tõrksus."

„Sellegipoolest olen temaga nõus," vastas Frankie. ..Olen kusagilt lugenud, et haiged ei tohi eales oma kodukoha läheduses ravikuuri ette võtta."

„Ja mina leian, et see on lollus."

Frankie oli kimbatuses. Sylvia ootamatu kangekaelsus raskendas olukorda; Sylvia näis äkki niisama innukalt Nicholsoni poolt olevat, kui ta teda varem oli tõrjunud. Milliste argumentidega temast jagu saada? ... Frankie kõhkles: kas rääkida mrs. Bassington-ffrenchile kõik ära? Aga kas ta teda usuks? Isegi Rogerile polnud dr. Nicholsoni süü teooria kuigivõrd mõju avaldanud, veel vähem avaldaks see mõju Sylviale, doktori uuele poolehoidjale. Ta ehk oleks koguni võimeline

doktorit üles otsima ning kõigest ette kandma.

Päris madalalt üle nende peade lendas monoplaan. Ümbrus täitus valjust mootorimürinast.

Sylvia ja Frankie vaatasid lennukile järele, rõõmsad, et see tähelepanu mujale juhtis. Frankiel oli aega mõtteid koguda, Sylvial oma pahameelest võitu saada.

Kui lennuk oli puude taha kadunud, pöördus mrs. Bassington-ffrench järsult kaaslanna poole.

„Miks tahate Henryt kaugemale saata?"

Frankie reageeris välkkiirelt.

„Ma ei taha muud, kui et ta saaks parimat ravi. Doktor Nicholsoni pean parajaks posijaks."

„Mina mitte, Frankie. Minu arvates on ta väga osav, väga tubli, just säärane, keda Henry vajab."

Sylvia vaatas oma noorele külalisele peaaegu väljakutsuvalt otsa. „Kui lühikese ajaga on doktor ta kuulekaks muutnud," mõtles Frankie. „Varasem umbusk on täiesti kadunud."

õnneks tuli Roger ja tegi piinlikule kahekõnele lõpu. Ta näis hingeldavat.

„Nicholson pole veel kodus," seletas ta. „Palusin talle teate jätta."

„Ma ei mõista, miks sa nii tungivalt pead doktoriga rääkima," ütles Sylvia. „Sina ju olid asja algataja. Nüüd on kõik korraldatud ja Henry on nõus."

„Kas mina siis ei tohigi sõna kaasa rääkida, Sylvia?" küsis Roger leebelt. „Lõpuks on Henry ikkagi minu vend."

„Aga algatus tuli sinult," väitis Sylvia kangekaelselt.

„Seda küll. Aga nüüd olen Nicholsoni kohta üht-teist kuulnud."

„Mida?... Ah, jätame, ma ei usu sind."

Sylvia hammustas huulde, keeras kannalt ringi ja läks tõtakalt majja.

..Kummaline," pomises Roger.

„Väga kummaline!"

„Kui Sylvia midagi pähe võtab, siis on ta kõigutamatu."

„Mida teha?" oli Frankie nõutu.

Nad istusid taas aiapingile. Roger oli Frankiega päri: poleks õige Sylviale kõike ära rääkida.

..Pigem võtan doktori käsile," otsustas ta. „Mida te talle ütlete?"

„Seda ma veel ei tea. Küllap teen mõningaid vihjeid. Mu vend ei tohi sinna minna! Mitte mingil juhul! Neetud, et Sylvia just nüüd hakkas vastu punnima!"

„See tõestab mehe hüpnootilist jõudu."

„Jah. Hakkan juba uskuma, et teil on Nicholsoni suhtes õigus... Kuulge! Mis see oli?..."

Mõlemad olid püsti hüpanud.

„Kas see ei kõlanud nagu lask?" küsis Frankie rusutult.

Nad tormasid üle muru, jooksid läbi veranda elutuppa ja edasi halli.

Seal kohtasid^nad näost lubivalget Sylviat kõrge tugitooli seljatoe külge klammerdumas.

„Kas kuulsite?" sosistas ta. „Lask... Henry toas."

Roger toetas vankuvat naist. Frankie läks ukse juurde ja vajutas lingile. „ Lukus."

„Aken!" ütles Roger lühidalt.

Ta asetas pooleldi meelemärkuseta Sylvia tugitooli ja jooksis läbi elutoa taas välja, Frankie tema kannul.

Henry toa aken oli kinni. Nad surusid näod vastu ruutu ja piilusid sisse. Loojumas päike ei valgustanud tuba enam kuigivõrd, ent siiski niipalju, et näha...

Henry Bassington-ffrench lamas rinnuli kirjutuslaual. Tema oimukohas oli selgesti näha kuulihaav. Revolver lebas põrandavaibal.

„Ta on enda maha lasknud. Kohutav!" sosistas Frankie.

„Astuge pisut tagasi, löön akna katki."

Roger mässis oma kuue käe ümber ja andis vägeva hoobi. Klaas klirises. Ta korjas raami külge jäänud tükid välja ning nad ronisid tuppa. Sel hetkel ilmusid terrassile Sylvia ja dr. Nicholson.

..Doktor tuli just praegu!" hüüdis Sylvia. „Mis Henryga on..."

Ta nägi liikumatut kogu ja karjatas.

Dr. Nicholson tõukas Sylvia Rogeri käte vahele, kes oli taas aknast välja roninud.

..Viige ta ära," käskis ta. „Ja hoolitsege tema eest. Andke talle klaas konjakit, kui ta tahab."

Nende sõnadega sisenes dr. Nicholson töötuppa, kus Frankie kohkumisest halvatuna ühte ja sama punkti vahtis.

„Traagiline lõpplahendus," arvas doktor pead raputades. ..Vaene mees, niisiis ei uskunud ta, et suudab oma koormast vabaneda." Ta kummardus lähemale, siis tõmbus taas sirgu. „Siin ei aita enam ükski arst. Surm oli silmapilkne. Ent vaadakem, kas ta enne surma midagi ei kirjutanud. Enesetapjad tavatsevad seda teha."

Frankie võttis julguse kokku ja astus arsti kõrvale. Henry Bassington-ffrenchi laual oli paberileht, sellele kiiruga kirjutatud sõnad ütlesid kõik.

„Tunnen, et see on parim lahendus. Hukatuslik harjumus on liiga tugev, et sellest

43

eales vabaneda suudaksin. See sünnib Sylvia ja Tommy hüvanguks. Jumal õnnistagu teid, mu armsad. Ja andke mulle andeks..."

Frankie tundis kurgus pitsitust.

„Me ei tohi midagi puudutada," kuulis ta dr. Nicholsoni ütlevat. ..Peame kohe politseisse teatama."

Frankie läks ukse juurde. Järsku ta peatus.

„Võtit pole ees," ütles ta.

„Ei ole? Arvatavasti on see tema taskus."

Doktor kükitas, hakkas otsima ning leidis surnu kuuetaskust võtme.

Kui dr. Nicholson tikksirgelt telefoni juurde sammus, tundis Frankie, et ta põlved värisevad...

22

Tund hiljem helistas ta Bobby Jonesile.

„Kas Hawkins on seal...? Halloo, Bobby, kas oled juba juhtunust kuulnud? Jah? Me peame kiiresti kusagil kokku saama. Kõige paremini sobiks hästi vara hommikul. Ütleme, kell kaheksa. Samas kohas, kus täna pärastlõunal."

Frankie pani toru hargile ega kuulnud enam, kuidas Bobby võimalikke uudishimulikke kõrvu arvestades kolmandat korda aupaklikult „Just nii, leedi!" ütles.

Järgmisel hommikul oli Bobby väikeses paviljonis esimesena kohal, aga ka Frankie ei lasknud ennast kaua oodata. Ta oli kahvatu ja roidunud.

„Kas pole kohutav? Ma pole öö otsa maganud."

„Räägi lähemalt," palus Bobby. „Tean üksnes, et mister Henry Bassington-ffrench pani toime enesetapu. On see õige?"

„Jah. Sylvia veenis teda ravikuuri ette võtma. Aga näib, et mees lõi siiski araks. Lukustas end oma töötuppa, kirjutas paar hüvasti j ätusõna ja laskis end maha. Bobby, see on kohutav!"

„Saan sulle vaid kaasa tunda," lausus Bobby tasa. Mõlemad vaikisid.

..Loomulikult pean täna Merroway Courtist lahkuma," ütles Frankie lõpuks.

..Teisiti ei sobi. Kuidas ta seda talub? Mõtlen missis Bassington-ffrenchi."

„Ta kaotas teadvuse. Sealt peale pole ma teda näinud. Mul on temast kirjeldamatult kahju... Arvan, sa võiksid üheteistkümne paiku autoga ette sõita."

Bobby ei vastanud, ei andnud ka märku, et oli öeldust aru saanud. Frankie muutus kannatamatuks.

„Mis sul ometi on? Sa näid mitme miili kaugusel viibivat."

„Andesta. Aga kui tõtt tunnistada..." „Siis...?"

„Mõtlen, kas see ikka oli enesetapp."

„Oh!" Frankie kibrutas laupa. „Ei," ütles ta viimaks, „see oli vaieldamatult enesetapp."

..Oled sa ikka kindel. Tuleta meelde Moira eilset juttu: Nicholsoni meelest eksisteerib siin ilmas kaks liigset inimest. Noh, ja üks neist on nüüd võitlusväljalt koristatud!"

Frankie vajus taas mõttesse, ent raputas siis jälle pead.

„See pidi olema enesetapp, Bobby. Kui lask kõlas, istusin Rogeriga aias. Jooksime kohe majja. Henry tõa uks oli seestpoolt lukku keeratud, sellepärast katsusime õnne akna juures. Doktor Nicholson ilmus vaateväljale alles siis, kui Roger oli akna katki löönud."

„Hmm... Kas sa ei leia, et Nicholson siiski liiga äkki sinna ilmus?"

„Ta oli oma kepi maha unustanud ja tuli sellele järele."

„Frankie!" Bobby kõndis väikeses paviljonis edasi-tagasi. „Mis siis, kui doktor tõepoolest Bassington-ffrenchi maha laskis?"

„Ja palus tal enne lahkumiskirja kirjutada?" pilkas Frankie.

„Usun, et seda on lihtne võltsida, kuna iga kõrvalekallet võib põhjendada kirjutaja erutusega."

„Seda küll. Jätka, Bobby."

„ Nicholson laseb Bassington-ffrenchi maha, asetab lahkumiskirja lauale, ja lipsab välja, kusjuures ta ukse enda järel lukustab. Hiljem ilmub ta välja ja teeb, nagu oleks just äsja saabunud."

„Pole paha. Aga..." Frankie raputas kahetsevalt pead. „See lonkab. Esiteks oli võti Henry taskus."

„Kes selle leidis?"

..Nicholson."

„Seal see konks ongi!" võidutses Bobby. „Ta võis ju luisata, et leidis võtme Henry taskust."

„Sa unustad, et ma teda jälgisin. Olen kindel, et võti oli taskus."

„Nii öeldakse alati, kui mõnd must-kunstnikku jälgitakse. Kas sa näed, kuidas küülik kübarasse pannakse? Kui Nicholson on esmaklassiline kurjategija, puistab ta märkamatu käeliigutusega su silmad liiva täis."

„Võib-olla. Kuid asi on võimatu muudelgi põhjustel. Hetkel, kui kõlas lask, viibis Sylvia majas ja jooksis kohe halli. Kui Nicholson oleks kabinetiuksest välja lipsanud

nagu sa väidad, oleks Sylvia teda ilmtingimata näinud. Ei, Bobby, mul pole kerge seda öelda, aga mehel on alibi."

„ Inimesi, kellel on alibi, kahtlustan seda rhkem," vastas Bobby, justkui oleksid tal vähemalt Scotland Yardi inspektori kogemused.

„Mina ka. Aga antud juhul ei saa me seda arvestamata jätta."

„Seda küll. Sylvia Bassington-ffrenchi sõnast peaks piisama," kinnitas Bobby Jones ohates. „Niisiis igati korralik enesetapp. Vaene mees... Mis otsast me nüüd oma probleemi harutama hakkame, Frankie?"

..Caymanid," vastas leedi Frances lakooniliselt. „On sul alles aadress, kust see mees sulle tookord kirjutas?"

„See on mul meeles. St. Leonhard Gar-den 17, Paddington. Seda aadressi nimetas abielupaar ka koolnuvaatlusel. Aga ei maksa petlikke lootusi hellitada. Kindlasti on linnud pesast juba välja lennanud. Leo ja Amelia Cay-man pole eile sündinud!"

„Kui pesa ongi tühi — siiski võimalik, et see reedab midagi endiste elanike kohta." „ Sulle?"

„Jah, mu hea Bobby. Pean otstarbekaks, et sa taas malbelt tagaplaanile tõmbuksid. Sind too paarike ju tunneb, mind mitte."

„Ja kuidas sa kavatsed tutvust sobitada?"

„Võtan endale poliitilise missiooni," teatas lord Marchingtoni tütar. „Häälte värbamine konservatiivide parteile. Alustan lendlehtedega."

„Väärt mõte. Aga sa leiad eest tühja pe-
sa... Kuid nüüd midagi muud: mis saab Moi-
rast?" y'

„Püha taevas!" Olin ta täiesti unustanud."

„Seda ma märkasin jah," ütles Bobby, ning tähelepanelik kõrv oleks jahedat hukkamõistu tajunud. Ta nägi vaimusilmas Moira omapäraselt ilusat köitvat nägu, mida varjutas traagika. Seda traagikat oli ta hoomanud juba tookord, kui ta Alan Carstairsi taskust pildi oli leidnud. „Mul on tunne, et Moira elu ripub juuksekarva otas," jätkas ta süngelt. „ Igasugune viivitus võib saatuslikuks saada. Peame teda veenma ravilast lahkuma — juba täna."

„Jah, ta peab minema meie Walesi lossi. Seal on ta kõigi ohtude eest kaitstud," nõustus Frankie.

„Kuidas sa sellega toime tuled?"

„Mis tähendab: toime tulen? Asi on lihtsaimast lihtsam. Isa minu sõpradest eriti ei hooli. Pealegi hakkab Moira talle kindlasti meeldima, nagu ta peaaegu igale mehele meeldib — ta on nii naiselik. Mind paneb ikka ja jälle imestama, miks meestele meeldi-vaad just abitud naised."

„Ma ei leia, et Moira eriti abitu oleks."

„Ei leia? Bobby, sa oled rumal. Ta sarnaneb väikese linnuga, kes oksal kössi tõmbub ja ootab, et madu ta alla kugis-taks."

„Mis tema seal parata saab?"

„Miks ei saa!"

„Ilma rahata, ilma sõpradeta, ilma..." „Jäta loba. See kõlab, nagu tahaksid teda neitsite ühingusse soovitada!" „Vabanda," pomises Bobby.

„Arvan, et asjaga tuleb kohe pihta hakata," alustas oma pahameelt häbenev Frankie pärast lühikest pausi.

„Jah, mida varem, seda parem. Tõesti, Frankie, see on sinust kohutavalt kena..."

„Ära jampsi. Mul pole midagi selle vastu, et väiksekest aidata, kui sa jätad oma loba, nagu poleks tal ei käsi ega jalgu, ei keelt ega mõistust... Parem, kui sa juba pool üksteist kohal oled. Sõidan ravilasse ja küsin Moirat. Kui ta Nicholsoni seltsis on, tuletan talle meelde lubadust mulle külla tulla ja võtan ta kaasa."

..Suurepärane, Frankie. Olen ülirõõmus, et me aega ei raiska. Mul on kohutav tunne, et meid ootab uus õnnetusjuhtum."

„Niisiis oleme kokku leppinud: pool üksteist," ütles Frankie.

Kui ta tagasi Merroway Courti jõudis, söödi seal parajasti hommikust. Roger kallas endale kohvi.

„Tere hommikust," tervitas Frankie. „Ma-gasin öösel väga halvasti ja sellepärast tõusisn juba pool seitse, et end jalutuskäiguga värskendada. Kuidas Sylvial läheb?"

„Ta sai õhtul unerohtu ning pole arvatavasti veel ärganud. Talle on see kohutav hoop, sest ta jumaldas Henryt."

„Ma tean. Muide, sõidan täna ennelõunal ära," ütles Frankie ning selgitas lühidalt oma plaane.

..Kahju, et meid maha jätate. Väga kahju," kinnitas Roger. ..Teile jääb Merroway Cour-tist kurb mälestus... Ametlik koolnuvaatlus on määratud teisipäevale. Teatan, kui teie kohalolek vajalikuks peaks osutuma. See sõltub koronerist."

Ta jõi kohvitassi tühjaks, sõi ära röstitud saiaviilu ning lahkus, et toime tulla rohkete kohustustega, mis teda neil päevil ootasid. Frankie tundis talle kaasa: arvatagi,

45

mäherdused kuuldused enesetapp endaga kaasa toob...

Täpselt pool üksteist sõitis Bobby „Bent-leyga" ukse ette. Frankie pakid kanti au-tosse. Neiu jättis Tommyga hüvasti, kirjutas paar rida Sylviale ning istus Bobby kõrvale.

Üsna varsti peatus võimas auto närviravila ees.

„Mõni ime, et Moira on siin hakanud hirmu tundma," märkis Frankie kõrget müüri ja raudväravat silmitsedes.

Ta helistas. Tüki aja pärast ilmus põetaja-kitliga naine.

..Sooviksin missis Nicholsoni," sõnas Frankie.

Naine kõhkles, tegi siis värava poikvele ja laskis Frankie sisse. Selja taga taas kinni kolksatav värav tekitas kõheda tunde. Frankie märkas, et väraval oli ka vägev riiv.

„Nüüd olen vang," mõtles ta äkilisest hirmust haaratuna. Kohe võttis ta mõistuse appi. ..Rumalus! Bobby istub ju väljas autos. On südapäev. Minuga ei saa midagi juhtuda."

Vapralt järgnes ta põetajale. Väike elutuba, kuhu ta juhatati, oli maitsekalt sisustatud ja tulvil lilli. See hajutas viimasegi hirmu.

Viie minuti pärast avanes uks ja dr. Nichol-son astus üle läve.

Frankiel ei õnnestunud närvilist võpatust päriselt maha suruda. Ent ta varjas seda tervitusnaeratusega ja ulatas doktorile käe.

„Tere hommikust, leedi Frances. Loodetavasti ei too te mulle halbu uudiseid missis Bassington-ffrenchi kohta?"

„Ta magas veel, kui ma Merroway Cour-tist lahkusin. Ma ei tahaks teie kallist aega raisata, doktor. Tulin teie abikaasat külastama."

„Moirat? See on teist väga kena."

Kas kujutas Frankie endale ette, või ilmus hallidesse silmadesse paksude prilliklaaside taga tõepoolest halastamatu pilk?

„Kui ta veel tõusnud pole, siis ootan," naeratas Frankie.

„Oh, ta on ammu üleval."

„ Jaa? Tahtsin teda paluda, et ta mind saadaks. Ta' lubas mind külastada."

„Ta oleks oma lubaduse meelsasti täitnud."

..Oleks?" kordas Frankie teravalt.

Dr. Nicholson naeratas.

„Kahjuks sõitis mu naine täna hommikul ära." „Kuhu?"

„Arvatavasti Londonisse.-Te ju teate naisi, leedi Frances, nad vajavad vaheldust. Kauplused, teater, kontserdid. Moira-taolisele noorele naisele on see maja pisut sünge ning aeg-ajalt igatseb ta vaheldust."

Enda meelest polnud Frankie eales nii ebameeldivat naeratust näinud.

„Ka mina sõidan Londonisse," ütles ta kergelt. „Ehk annaksite mulle Moira aadressi?"

„Tavaliselt peatub ta Savoys. Aga arvatavasti kuulen temast täpsemalt alles paari päeva pärast, kirjutamine pole tema tugevaid külgi. Olen abielupoolte absoluutse vabaduse toetajaid, leedi Frances... Aga tõenäoliselt kohtate teda Savoys."

Ta avas ukse ja saatis Frankie välja. Majaukse kõrval seisis varmas põetaja, et külalist saata. Viimane, mida Frankie kuulis, oli dr. Nicholsoni hääl — mahe, lahke ja ehk pisut irooniline.

„Väga armastusväärne teist mu naist endale külla kutsuda, leedi Frances."

23

Bobbyl oli tegemist, et jääda korrektseks kiretuks autojuhiks, kui ta Frankiet üksi väljumas nägi.

..Tagasi Staverleysse, Hawkins," käsutas Frankie piisavalt valjusti, et põetaja kuuleks.

Auto sööstis paigast. Ent niipea, kui nad tühjale maanteele jõudsid, võttis Bobby kiiruse maha.

„Noh?" uuris ta.

Üsna kahvatu Frankie vastas:

„Bobby, see asi ei meeldi mulle. Ta olevat ära sõitnud. Londonisse, nagu Nicholson väidab."

..Meile sõna jätmata? Frankie, see mees valetab! Oh meid lollpäid, me poleks tohtinud teda eile tagasi ravilasse lasta!"

„Ega sa ometi arva, et ta surnud on?" küsis Frankie aralt.

„Ei arva. Ta peab veel elus olema — laipa on raske kõrvale toimetada. Ta sureb hiljem, näiliselt loomulikku surma."

„Ja kuidas me ta päästame?"

Bobby silmitses sügisest põldu.

„Arvan, et sina ei saa siin midagi ära teha," ütles ta lõpuks; „Pigem sõida Londonisse ja katsu Caymanite jälile saada, nagu sa kavatsesid."

„Oh Bobby!"

„Pole parata, mu armas. Merroway Courti sa jääda ei saa. Kolimine ..Kaluri Kappa" langeb ära, sest see tooks kaasa keelepeksu nii Staverleys kui ka ümbruskonnas. Ei, sa pead tagasi linna sõitma, mina jään siia."

46

„Kas „Kaluri Kappa"?"

„Ei, Frankie. Sinu autojuht kaob nüüd silmapiirilt. Minu peakorteriks saab siit kümne kilomeetri kaugusel asub Ambledever. Kui Moira peaks veel tolles jubedas majas viibima, siis leian ta üles."

Frankie nõustus raske südamega. Bobbyl oli õigus: tema enda edasine siinolek tooks pigem kahju kui kasu.

Viimast korda täitis Bobby oma kohuseid Edward Hawkinsina. Ta sõidutas Frankie linna. Kui Frankie üksi Blook Streetil asuvasse majja sisenes, tundis ta end kadunud lambu-kesena.

Ent ta polnud neid, kes käed rüpes istuma jäävad. Kell kolm pärastlõunal võis näha moodsalt, kuid rangelt rõivastatud noort daami, näpitsprillid ninal ja tõsine ilme näol, lendlehed kaenla all, St. Leonhard Gardeni kanti kõndimas.

Sealsed majad olid eranditult lagunenud, nende paremad päevad olid möödas.

Numbreid silmitsedes sammus Frankie piki majade rivi. Järsku ta seisatas. Number 17-1 oli kuulutus: maja on müüa või möbleeri-mata välja üürida.

Otsekohe oli leedi Frances Derwenti näolt range ilme kadunud. Parteipoliitiline tegevus oli liigseks osutunud.

Ta kirjutas kuulutusele kahe maakleri aadressid. Koostanud uue sõjaplaani, asus ta viivitamata tegutsema.

Gordon & Porter, Praed Street — firma, mida ta oma külaskäiguga esimesena austas.

„Tere päevast," ütles Frankie. „Arvatavasti on teil võimalik anda mulle mister Caymani aadress. Ta elas hiljuti St. Leonhard Garden seitseteist."

„Täiesti õige," vastas noor ametnik. „Igatahes ei elanud ta seal kuigi kaua. Mister Cay-man üüris maja veerandiks aastaks, kuna ta pidas läbirääkimisi koha suhtes välismaal. Usun, et asi läks korda."

„Kas te tema aadressi teate?"

„Kahjuks ei."

„Aga enne siia majja kolimist pidi ta ju kusagil elama."

„Ta elas mingis hotellis. Kui ma õigesti mäletan, siis Paddingtoni jaama lähedal."

„Soovitused?"

„Polnud. Ta maksis veerandaasta üüri ette ning jättis elektri- ja gaasiraha." „Oh!" ahastas Frankie.

Noormees silmitses teda uudishimuliku imestusega. Majamaaklereil on kogemusi oma kundede sotsiaalse päritolu hindamiseks ning ilmselt leidis ta noore daami huvi Caymani vastu vägagi kummalise olevat.

„Cayman võlgneb mulle suurema summa raha," valetas Frankie.

Otsekohe võttis noormehe nägu kohkunud ilme. Abitu ilu äratas temas kaastunnet. Ta tuhnis vaeva säästmata kirjahunnikutes, kuid ei leidnud ühtki viidet mr. Caymani praegusele või endisele asukohale.

Frankie kinkis talle oma palavaima tänu ning lahkus. Ta võttis takso ja sõitis järgmisse maaklerifirmasse, kus kasutas teist meetodit. Ta ütles end soovivat maja lähemalt silmitseda, ta vajavat odavat krunti heatege-vusasutuse tarvis. Üllatus ärijuhi näol andis maad mõistvusele, ning Frankie sai St. Leonhard Garden nr. 17 võtme ja peale selle veel kahe teise odava maja võtmed, mida ta ei mõtelnudki vaadata.

„Milline õnn, et mulle saatjat kaasa ei määritud!" ohkas Frankie. „Vist tehakse seda ainult möbleeritud majade puhul."

Kui ta maja 17 välisukse avas, lõi talle vastu tuulutamata ruumide lehk.

Viletsad tapeedid ja tuhmunud, määrdunud õlivärv. Frankie uuris maja läbi pööningust keldrini. Caymanid polnud seda enne ärasõitu koristanud. Kõikjal vedeles vanu ajalehti ja naelu. Ent ei midagi isiklikku.

Tegelikult võis seda oodata, tröostis ta ennast. Kui mr. ja mrs. Cayman olid seadusega vastuolus, hoidusid nad maha jätmast midagi, mis nende jälgedele võinuks juhtida.

Ometi oli Frankie rängalt pettunud. Ta kõndis piki tänavaid ja mõtles, mida nüüd peale hakata. Viljatu juurdluse katkestas paduvihm. Lähedal polnud ühtki taksot. Oma

lemmik-kübarat säästa püüdes ruttas Frankie metroosse, võttis pileti Piccadilly Circus'eni ning ostis kioskist paar ajalehte.

Ta heitis peast Alan Carstairsiga seotud paineprobleemid ning lõi ajalehe lahti.

Ilmaennustus. Autoõnnetused. Ühe koolitüdruku salapärane kadumine. Leedi Petterham-toni aiapidu. Sir John Milkingtoni tervenemine pärast jahiõnnetust. ..Astradora", kuulus jahtlaev, mis oli varem kuulunud miljonär John Savage'ile. Oli too laev õnnetust toov? Tema ehitaja oli hukkunud, esimene omanik mr. Savage vabasurma läinud, sir Milkington oli ainult imekombel surmasuust pääsenud... Frankie laskis lehe langeda.

Viimasel ajal oli ta kuulnud kahel korral mainitavat John Savage'i nime. Esimene kord, kui Sylvia Bassington-ffrench Alan Carstairsist

47

rääkis, ja teine kord, kui Bobby edastas oma vestluse mrs. Rivingtoniga.

Alan Carstairs oli olnud John Savage'i sõber. Mrs. Rivingtoni ilusas nukupeas oli kinnistunud hämune mõte, et Carstairsi viibimine Inglismaal oli seotud miljonäri surmaga. Ja miks John Savage enda tappis? Sest ta uskus end vähktõbe põdevat.

Kas ehk Alan Carstairsi ei rahuldanud seletus sõbra surma põhjustest? Kas ehk selles draamas, mille esimene vaatus oli Savage'i surm, tegid kaasa ka tema ja Bobby?

Võimalik, mõtles Frankie, vägagi võimalik.

Kuidas seda uut situatsiooni hinnata? Kes olid John Savage'i sõbrad või usaldusalused?

Äkki välgatas mõte — testament! Kui miljonäri surmas midagi kahtlast oli, võis ehk testament näpunäite anda.

Kusagil Londonis — Frankie teadis seda — oli paik, kus šillingilise tasu eest võis tutvuda viimsete korraldustega. Ent ta ei mäletanud, kus see paik oli. Rong peatus. Frankie märkas, et ta oli juba Briti Muuseumi juures. Ruttu välja!

Taas tänaval olles meenus talle, et Jen-kinsoh & Spragge kontorini oli kõigest viie minuti tee. Sinna ta sammud seadiski. Frankie võeti vastu lorditütrele vääriliste austusavaldustega ning juhatati kohemaid vanemšefi tuppa, mille uks sugugi kõigile surelikele valla ei seisnud.

Mr. Spragge oli erakordselt lahke. Tal oli mahe veenev hääl, mis tema aristok-raatlikele klientidele rahustavalt mõjus, kui nood tema juurde tulid, et ta neid kimba-tusest päästaks. Mr. Spragge kohta liikusid kuuldused, et ta teadvat aadliperekondade mainet kahjustavaid saladusi rohkem kui ükski teine Londonis.

„Ei teadnud oodatagi, et tänane päev mulle sellist au kingib, leedi Frances," ütles mr. Spragge. „Palun võtke istet. Kas tugitool on piisavalt mugav? Ilus ilm täna, eks ole? Ehtne St.-Martini suvi! Ja kuidas lord Mar-chington ennast tunneb? Loodetavasti on ta reibas ja hea tervise juures?"

Frankie vastas kõigile küsimustele. Siis võttis mr. Spragge näpitsprillid ninalt ning muutus juriidiliseks nõuandjaks.

„Mis teid minu büroosse toob, leedi Frances?"

Väljapressimine? küsisid tema silmad. Ebadiskreetsed kirjad? Armulugu seisuselt ebavõrdse noormehega?

„Tahaksin üht testamenti lugeda," seletas leedi Frances, „aga ma ei tea, kuhu ma pöörduma peaksin."

„Somerset House. Millise testamendiga tegemist on? Loodetavasti suudan teile öelda kõik, mida te oma perekonna testamentidest teada tahate. Meie firmal on olnud au juba aastaid viimseid korraldusi vormistada."

„See pole perekonnatestament."

„Jaa?" Mr. Spragge oli meister oma klientidelt teavet välja meelitama. Frankie rääkis kõigest lähemalt.

„Tahaksin kontrollida mister Savage'i testamenti — mister John Savage'i oma."

„Kas tõesti?" Mr. Spraage'i üllatus oli ehtne. „Kas tõesti?" küsis ta veel kord. „Austatud leedi Frances, kas võite mulle avaldada, mis põhjusel?"

„Ei," vastas Frankie pikkamisi. „Seda ma kahjuks ei või."

„Andestage, leedi Frances, aga ma pean teid hoiatama."

„Hoiatama?"

„ Jah. Esialgu on mulle teatavaks saanud asjaolud veel hägused, väga hägused, ent osutavad siiski sellele, et tegu on millegi kahtlasega. Ja ma ei tahaks miski hinna eest näha teid segatuna kahtlastesse asjadesse."

Noh, mis sellesse puutus, siis võinuks Frankie talle teatada, et ta on juba ammu kõrvuni loos, mida mr. Spragge kindlasti tauniks. Siiski piirdus ta sellega, et vaatas advokaadile küsivalt otsa.

„Pean teie tänast külaskäiku võtma kui kummalist kokkusattumust," jätkas advokaat, kes oli oma hariliku tasakaalukuse minetanud. „Nagu öeldud, pole mulle veel kõik selge. Aga" — tema rind paisus pahameelest —■ ..keegi suli on end mister Spragge'ina esitledes ühe külaskäigu teinud. VõibTolla koguni mitu. Mida te selle kohta ütlete, leedi Frances?"

Paanilisest hirmust haaratud leedi Frances ei suuutnud midagi öelda.

24

„Kust te seda teate?" kogeles ta viimaks.

See polnud hoopiski see, mida ta oli kavatsenud öelda. Hetk hiljem oleks ta tahtnud oma rumaluse tõttu keelde hammustada. Aga sõnad olid välja öeldud, ning mr. Spragge poleks pruukinud just advokaat olla, et märgata neis sisalduvat ülestunnistust.

„Ahaa... Järelikult olete asjast teadlik, leedi Frances?"

48

„Jah." Frankie tõmbas sügavalt hinge ning tunnistas siis ausalt: „Ma ise koguni nuputasin selle välja, mister Spragge."

„Leedi Frances, see pole ometi võimalik!" Mr. Spragge hääl oli laitev.

„See oli nali," seletas Frankie. „Me... me tahtsime midagi välja haududa."

„Ja kes oli mees, kes mind kehastama nõustus?"

Frankie vaatas küsijale otsa. Tema pea töötas taas.

„Noor hertsog..." alustas ta. „Ei, ma ei tohi nimesid nimetada. See poleks aus."

Aga ta märkas, et tuul oli tema kasuks pööranud. Kahtlane, kas mr. Spragge oleks pastori pojale sellise häbematuse andeks andnud, aga nõrkusest vana aadlisoo vastu oli ta valmis noore hertsogi jultumust leebemalt võtma. „Oh neid ülemeelikuid noori!" lausus ta nimetissõrmega ähvardades. ..Kergemeelne noorus! Millisesse ohtu te ennast seate... Näiliselt süütust naljast võivad tekkida säärased juriidilised komplikatsioonid, et te lausa imestaksite, leedi Frances. Ainult nali — jah! Aga kohtu ees on seda mõnikord väga raske tõestada."

..Mister Spragge, te olete oivaline inimene!" hüüdis Frankie meelitavalt. ..Mitte keegi teine poleks seda niiviisi tõlgendanud. Olen täitsa häbistatud."

„Mis te nüüd," tõrjus mr. Spragge isalikult.

..Siiski, siiski... Arvatavasti tuli meie temp ilmsiks missis Rivingtoni kaudu. Mida ta teile õieti rääkis?"

„Siin on kiri. Sain selle alles pool tundi tagasi."

Frankie sirutas käe. Mr. Spragge ulatas talle kirja inimese ilmega, kes ütleb etteheitvalt: „Siin see on, vaata ise, mäherduse sõgedusega sa hakkama oled saanud!"

Väga austatud mr. Spragge!

See on minust tõesti rumal, aga alles nüüd meenus mulle asjaolu, mis Teid päeval, kui mind külastasite, võib-olla aidanud oleks. Alan Cars-tairs mainis, et kavatseb minna Cbipping So-mertoni mingisse mõisasse või maamajja. Olen rõõmus, kui Teid selle teatega tagantjärele aidata saan.

Kasutan juhust, et veel kord öelda, kui väga mind huvitab see, mida Te Maltraversi juhtumi kohta rääkisite.

Sõbraliku tervitusega

EDITH RIVINGTON

„Kas nüüd mõistate, et haistsin äärmiselt küsitavat lugu?" ütles mr. Spragge rangelt, kuid heatahtlikult. „Kas see kõik puudutab Maltraversi juhtumit või minu klienti mister Carstair-si..."

..Kuidas? Kas mister Carstairs oli teie klient?" hüüdis Frankie vahele.

..Muidugi. Ta käis minu juures konsulteerimas, kui ta kuu aega tagasi Inglismaal viibis. Kas tunnete teda, leedi Frances?"

„Arvan, et võin seda väita puhta südametunnistusega."

„Köitev isiksus."

„Kas ta küsis nõu mister Savage'i testamendi asjus?"

„Oo, järelikult olite see teie, kes ta minu juurde saatis, leedi Frances?" ütles advokaat rõõmsalt. „Kahju, et ma tema heaks enamat teha ei saanud."

„Mida te talle soovitasite? Või olete kohustatud vaikima?"

„Selle juhtumi puhul mitte, " naeratas mr. Spragge. „Minu arvamus oli, et ei saa midagi teha. Mitte kui midagi. Nii kaua kuni mister Savage'i sugulased pole valmis välja panema kaunis suurt summat, et viia protsess võiduka lõpuni. Aga seda nad arvatavasti ei saa või ei taha. Soovitasin protsessi algatada ainult juhul, kui edu on kindel. Seadus, leedi Frances, on salakaval."

..Tookord oli kõik ülimalt imelik," arvas Frankie mõtlikult.

Tal oli tunne, nagu kõnniks ta paljajalu põrandal, kuhu on nõelu puistatud. Iga hetk võis mõne otsa astuda — ja siis oli mäng läbi.

„Sääraseid juhtumeid esineb sagedamini kui arvatakse," vastas advokaat.

„Enesetapujuhtumeid?"

„Ei, ei. Mõtlen siivutut mõjustamist. Mister Savage oli tark ärimees, kuid tolle naise kätes oli ta kui vaha."

„Olge nii kena ja rääkige mulle see lugu otsast lõpuni ära," nurus Frankie. „Mister Carstairs läks seda meenutades alati nii ägedaks, et ma polegi õiget pilti saanud."

„Asjaolud olid väga lihtsad, ja kuna nad on üldteada, siis võin neid teile korrata. Mister Savage naasis möödunud aasta novembris Ühendriikidest Inglismaale. Nagu te kindlasti kuulnud olete, oli ta lähedaste sugulasteta, sealjuures väga jõukas mees. Laeval tutvus ta teatud daami... eh... keelegi missis Templetoniga, kellest pole rohkem teada, kui et ta on väga ilus naine ja et tal on kusagil abikaasa, kes iial nähtavale ei ilmu."

„Caymanid!" mõtles Frankie.

„Merereisid on ohtlikud," jätkas mr. Spragge pead vangutades. ..Mister Savage oli missis

49

Templetonist vaimustatud. Ta võttis vastu daami kutse külastada teda tema väikeses maamajas Chipping Somertonis. Kui sageli ta seal käis, ei suutnud ma kindlaks teha. Sõnaga, ta langes üha rohkem missis Templetoni mõju alla. Siis tuli tragöödia. Mister Savage tundis end viimasel ajal halvasti ja kartis, et põeb üht teatavat haigust..."

„Kas vähktõbe?" küsis Fankie.

„Jah, see muutus talle kinnisideeks. Temple-tonid veensid teda Londonisse sõitma, et spetsialistidega konsulteerida. Ta tegi seda. Ja too spetsialist — mees, kes oli aastaid kuulus kui oma ala parimaid asjatundjaid — kinnitas hiljem vande all, et mister Savage ei põdenud vähktõbe ja et ta seda talle ka ütles. Kuid mister Savage polevat seda uskunud... Olgu öeldud, et asi võis ju pisut teisiti olla. Kui sümptomid, mille üle mister Savage kurtis, doktori mõtlema panid, võis ta nina viltu tõmmata ja kulukast ravist rääkida ja — hoolimata rahustavast kinnitusest, et see pole vähktõbi — niiviisi mõista anda, et tegemist on ränga haigusega. Mister Savage võis seda omal viisil tõlgendada, nimelt nii, et arsti rahustussõnad on vale ja pettus ning et tegelikult põeb ta ikkagi vähktõbe.

Igatahes sõitis mister Savage raske südamega tagasi Chipping Somertoni. Ta kujutles pikka piinarikast põdemist. Tema perekonnas oli esinenud vähktõbe ja ta teadis, mida see haigus endast kujutab. Sellega seletub, miks ta otsustas oma elule lõpu teha. Ta laskis kutsuda notari, kes koostas testamendi, millele mister Savage alla kirjutas ja mille ta notari kätte hoiule andis. Samal õhtul võttis ta suure annuse kloraali.

Tänu testamendile sai missis Templeton seitsesada tuhat naele; ülejäänu läks mitmesugustele heategevusasutustele."

Mr. Spragge nõjatus tugitooli seljatoele.

„Vannutatud mehed langetasid otsuse: meeltesegaduses toimepandud enesetapp. Ent minu arvates ei tohi siit järeldada, et ka testament koostati meeltesegaduses. Seda tehti väga lugupeetud notari juuresolekul, kelle arvates mister Savage oli täie mõistuse juures. Samuti ei saa me tõestada, et teda mõjustati. Mister Savage ei jätnud päranduseta ligimesi — tema ainukesed kauged sugulased elavad kusagil Austraalias.

Mister Carstairs aga kinnitas, et säärane testament polevat mister Savage'ile omane. John Savage polevat eales hoolinud organiseeritud heategevusest ning avaldanud sageli mõtet, et varandus peab esmajoones veresugulastele jääma. Sealjuures polnud mister Carstairsil sellekohaseid dokumentaalseid tõendeid. Omalt poolt arvasin, et inimesed võivad ju tõekspidamisi muuta. Et viimset tahet mitte tunnustada, tulnuks minna nii missis Templetoni kui ka heategevusorganisatsioonide vastu. Ka oli testament vahepeal kinnitatud."

„Ja see läks ladusalt?" uuris Frankie.

„Nagu öeldud, ei ela mister Savage'i sugulased Inglismaal, nad ei teadnud asjast midagi. Alles mister Carstairs võttis nad käsile. Ta naasis Sise-Aafrika reisilt, kuulis üksikasjust ja tuli Inglismaale vaatamaks, mida saab teha. Pidasin vajalikuks talle selgitada, et minu arvates ei saa midagi ette võtta. Kellel vara, sellel õigus. Ja missis Templetonil oli vara. Pealegi oli ta Inglismaalt lahkunud ja elas kusagil Lõuna-Prantsusmaal. Soovitasin mister Carstairsil nõutada ka teiste advokaatide arvamust, kuid talle piisavat minu omast, vastas ta; ta mõistvat, et protestima pidanuks kohe, ja nüüd on hilja. Mister Savage'i taoline mees, kes ometi maailma tundis, poleks tohtinud selle naise võrku langeda, aga..."

Mr. Spragge vangutas pead ja nägi vaimusilmas arvukaid kliente, kes olid samuti elukogenud, ent sellest hoolimata tulid tema juurde, et ta neid lolluste tagajärgedest päästaks.

Frankie tõusis.

„Mehed on kummalised olevused," ütles ta advokaadile kätt ulatades. ..Adjöö, mister Spragge. Ma ei unusta eales, kui suurejooneliselt te meiesuguste päevavarastega käitusite. Tõepoolest, te olete ingel!"

Mr. Spragge istus oma kirjutuslaua äärde. Ta kaalutles: noor hertsog... Vaid kaks hertsogit võis arvesse tulla. Kumb? — Mr. Spragge avas aadliregistri.

25

Samal õhtul saabus Ambledeveri väikelinna noor vurrudega odavat ülikonda kandev mees. Ta läks jaamahotelli, kus esitles end George Parkerina. Käsikohver ära pandud, lonkis ta välja ning asus uurima, kust saaks mootorratast üürida.

Kell kümme törtsutas keegi mootorrattur, nahkmüts peas ja prillid ees, läbi Staverley ning peatus üksildases paigas närvihaigla lähedal. Kiiresti lükkas ta ratta põõsastesse. Veendunud, et keegi polnud teda jälginud, läks ta piki müüri väravani. See oli taas lahti. Heitnud pilgu paremale ja vasakule, lipsas Bobby Jones väravast sisse. Ta pistis käe paremasse kuuetaskusse ja kompas revolvrit.

50

Raviasutuse territooriumil valitses sügav rahu.

Dr. Nicholson paistis piirduvat riivide ja kangidega ning isegi nende puhul ilmnes lohakust. Sest väike jalgvärav pidanuks ilmtingimata kinni olema. Ei mingeid taltsutatud püütoneid ega elektriga laetud traate.

Bobby mõlgutas neid mõtteid pigem enda julgustamiseks. Iga kord, kui ta Moirale mõtles, tõmbus süda krampi.

Silme ees püsis naise nägu: võbelevad huuled, suured ekslevad silmad... Just siin oli ta teda näinud, ning meeldiva võdinaga mõtles ta sellele, kuidas ta oli pannud käe ümber naise piha, et teda toetada.

Moira... Kus ta küll praegu oli? Mida too koletis temaga teinud oli? Armuline Jumal, kui ta vaid elus oleks! Bobby hiilis ümber maja. Ta nägi ülemise korruse valgustatud aknaid ning ühtainukest valgustatut alumisel korrusel. Kardinad olid ette tõmmatud, kuid keskel oli siiski kitsas pilu. Bobby pani jala simsile, haaras aknalauast ja vinnas end üles.

Ta nägi meesterahva õlga ning käsivart, mis liikus kirjutamise rütmis. Nüüd muutis mees asendit... See oli dr. Nicholson.

Doktor kirjutas edasi, aimamata, et teda jälgitakse. Bobby uuris iga tema näojoont: jõuline profiil, suur nina, pisut kandiline lõug. Kõrvad olid väikesed, ligi pead hoiduvad, nibu kõvasti põse külge kinnistunud. Säärastel kõrvadel oli mingi eriline tähendus, meenus Bobbyle. Doktor aina kirjutas. Aeg-ajalt kõhkles, otsekui otsiks õiget sõna. Siis libises sulg taas üle paberi. Korraks võttis ta prillid eest, puhastas neid ja pani jälle ette.

Lõpuks laskus Bobby käratult alla. Kui tal õnnestuks sisse hiilida, kuni doktor kirjutab, siis võiks öösel rahulikult maja läbi uurida.

Taas hakkas ta ringi luusima ja avastas teisel korrusel pimeda akna, mis oli lahti. Tema rõõmuks kasvas otse akna all puu.

Bobby ronis mööda tüve üles, vinnas end oksalt oksale. Kõik läks korda. Ent hetkel, kui ta oli kätt sirutamas, et simsist haarata, murdus kohutava praginaga oks, millel ta turnis, ning prantsatas ühes Bobbyga hortensiapuhmasse.

Nocholsoni kabineti aken oli tükk maad kaugemal. Bobby kuulis hüüatust ning avatava akna kriginat. Valutavatest liikmetest hoolimata hüppas ta püsti ning jooksis väravani viiva jalgraja suurias. Ta jooksis paar meetrit edasi ja põikas siis kõrvale põõsastikku.

Hääled valjenesid, ümber hortensiapuhma vilkus tulukesi. Bobby pidas hinge kinni. Arvatavasti siirduvad otsijad ka jalgteele, ja kui nad avatud värava leiavad, jäävad nad ehk uskuma, et sissetungija on sealtkaudu putket teinud.

Kuid kedagi ei tulnud. Nüüd esitas kõlav mehehääl küsimuse, millest Bobby aru ei saanud. Küll aga sai ta aru kareda, põriseva häälega antud vastusest: „Kõik on korras, söör. Tegin ringi ümber maja." Hääled kadusid, vaibusid, tuled kustusid. Näis, et kõik olid majja tagasi läinud.

Bobby söandas oma peidupaigast välja hiilida. Kuulatades seisis ta rajal. Ta astus paar sammu maja suunas.

Sel hetkel tabas teda selja tagant hoop pähe. Ta vajus ettepoole... Mustavasse pimedusse.

26

Reede hommikul sõitis roheline „Bentley" Ambledeveri jaamahotelli ette.

Frankie oli Bobbyle kokkulepitud nime George Parker all telegrammi saatnud, teatades, et ta peab Henry Bassington-ffrenchi asjas tunnistajana koolnuvaatlusele tulema ning läbisõidul külastab Bobbyt. Frankie oli küll vastuste-legrammi oodanud, kuid see jäi tulemata.

..Mister Parker?" kordas portjee. „Ei usu, et härra meil peatub. Aga uurin kohe järele."

Mõne minuti pärast oli ta tagasi.

„Ta saabus teisipäeva õhtul. Andis oma kohvri ära ja mainis, et arvatavasti naaseb hilja õhtul. Tema kohver on veel siin, kuid teda ennast pole rohkem nähtud."

Frankie tundis, et silme ees läheb mustaks. Mees küsis kaastundlikult:

„Kas teil on halb, miss?"

„Ei,ei," vastas Frankie vaevaliselt. „Ehk on ta mõne sõnumi jätnud?"

Mees läks taas majja.

„Tema nimele on tulnud telegramm," teatas ta uuesti auto juurde astudes. „See on kõik... Kas saan teie heaks midagi teha, miss?"

Frankie raputas pead. Nüüd kähku minema! Uksi jääda, järele mõelda!

„Tänan," vastas ta ja käivitas mootori.

Pead vangutades vaatas portjee autole järele. „Vana laul!" pomises ta. ..Kõigepealt lubati tähed taevast alla tuua ja siis jäeti sinna paika... Üldiselt vahva plika! Ei tea, kuidas too noorhärra ka välja nägi?" Ta küsis seda vastuvõtu-büroo daamilt, ent noor daam ei suutnud meenutada.

Piinavas hirmus sõitis Frankie edasi Staverley suunas.

Miks polnud Bobby tagasi hotelli pöördunud...?

Oli vaid kaks seletust: ta kas ajab jälgi ja see jaht on teda kusagile kaugemale viinud, või... või oli midagi viltu. „Bentley" tegi ohtliku pöörde, viimasel silmapilgul suutis Frankie teda taas valitseda.

Milline lollus — kõike läbi mustade prillide vaadata! Loomulikult polnud Bobbyl häda midagi. Ta oli jälil — see oli kõik. Jälil...

Aga miks ta ei jätnud ühtki rahustavat sõnumit?

Seletust polnud lihtne leida. Neid siiski oli: raskendavad asjaolud... aja või võimaluse puudumine... Bobby oli kindel, et Frankie tema pärast ei muretse. Kõik oli parimas korras. Kindlasti!

Ametliku koolnuvaatluse formaalsused möödusid kui unes. Frankie nägi Rogerit ja Sylviat, kes oli oma leselooriga liigutavalt ilus. Asja arutati peenetundeliselt. Bassington-ffrenchid olid ümbruskonnas lugupeetud, ning tehti kõik, et lese ja venna tundeid säästa.

Frankie ja Roger olid oma tunnistuse andnud, samuti dr. Nicholson. Seejärel loeti ette surnu lahkumiskiri. Kõhkluseta langetasid vannutatud mehed otsuse: meeltesegaduses toimepandud enesetapp.

Kaasatundev otsus, nagu mr. Spragge oli öelnud.

Frankie peas liitusid kaks juhtumit. Kaks meeltesegaduses toimepandud enesetappu. Olid nad omavahel seotud?

Et see tõesti enesetapp oli, selles Frankie ei kahelnud. Bobby kuriteoteooria jäi kõrvale. Kas mitte lesk ise ei kinnitanud dr. Nicholsoni alibit?

„Frankie, teile on tulnud paar kirja," ütles Sylvia Bassington-ffrench pärast istungit. „Ega te pahaks pane, kui lähen nüüd oma tuppa ja puhkan pisut? Tunnen end nii kurnatuna."

Nicholson läks teda saatma, rääkides midagi rahustitest. Vaevalt oli uks sulgunud, kui Frankie Rogerile sosistas:

„Bobby on kadunud."

..Kadunud?"

„Jah."

„Kus ja kuidas?"

Frankie seletas tõtakalt.

„Mida teie sellest arvate?" küsis ta aralt.

„Head see ei tähenda," vastas mees pikkamisi.

Frankie süda jäi seisma.

„Kas arvate..." sosistas ta värisevi huuli. „Leian, et ta... Pst! Doktor "Nicholson tuleb."

Arst sisenes peaaegu käratult.

„Hea, et see möödas on," arvas ta. „õnn, et koronerina tegutses doktor Miller."

„Vist küll," vastas Frankie mehaaniliselt.

„Koroneri isikust sõltub tohutult palju, leedi Frances. Tal on laialdased volitused ja tema võimuses on olukorda raskendada või kergendada. Täna läks kõik libedalt."

„Niisiis hästi juhitud teatrietendus," tuli Frankie suust.

Nicholson silmitses teda üllatunult.

„Tean, mida leedi Frances tunneb," sekkus Roger. „Mina tundsin sedasama. Mu vend mõrvati, doktor Nicholson."

Ta seisis Nicholsoni selja taga ega näinud doktori silmis jahmatust, mida nägi Frankie.

„Jah, arvan seda tõsiselt," jätkas Roger Bassington-ffrench, jätmata Nicholsonile vastamis-aega. „Seadus ei pruugi seda mõrvana võtta, kuid tegelikult on see mõrv.

Nood kurjategijaist lurjused, kes ahvatlesid mu venda morfiumi orjaks hakkama, mõrvasid ta — täpselt samamoodi, nagu näiteks mina ta oleks tapnud."

Dr. Nicholson noogutas.

„Tean meelemürgineedusest rohkem kui teie, mister Bassington-ffrench. Inimest ahvatleda on alatu kuritegu."

Nüüd pöördus ta Frankie poole.

„Kas tulite taas autoga, leedi Frances? Seekord jõudsite õnnelikult pärale?"

Frankie tundis meeletut soovi teda kägistada.

„Jah," vastas ta jäiselt. „Liiga palju õnnetusjuhtumeid läheks ohtlikuks."

.Arvatavasti usaldasite rooli oma autojuhile?"

„Mu autojuht on kadunud, doktor Nicholson. Viimati nähti teda teie ravilas." Doktor kergitas kulme.

„Kas tõesti? Kas mu köögipersonali hulgas on mini ligitõmbav neiu?" Ta näis Frankie üle naervat. „Ei oska arvatagi, kes see iludus võiks olla."

„Igatahes nähti teda viimati seal."

„Mäherduse dramaatilisusega te seda ütlete, leedi Frances! Arvatavasti pöörate külaklatšile rohkem tähelepanu, kui see väärt on. Ka minu kõrvu on kohutavaid kuuldusi ulatunud. Näiteks et minu naine ja teie autojuht olevat all jõe ääres pikalt vestelnud." Ta vaikis viivu. „Teie autojuht, leedi Frances, on arvatavasti väga võluv noormees."

Kuidas...? Kas ta tahab mind uskuma panna, et tema naine on minu autojuhiga jalga lasknud? Sihib ta sinnakanti...? mõtles Frankie. Valjusti ütles ta:

„Hawkins pole hariliku autojuhiga võrreldavgi."

„Tundub küll!" vastas Nicholson. Seejärel

52

pöördus ta Rogeri poole: „Pean minema. Uskuge, tunnen südamest kaasa teile ja missis Bas-sington-ff renchile."

Roger läks teda saatma. Frankie lonkis nende kannul. Hallis laual lebas paar Frankiele adresseeritud kirja. Üks oli mingi arve, teine...

Hädavaevu suutis ta rõõmukarjatust maha suruda.

Teine kiri oli kirjutatud Bobby käega. Nicholson ja Roger olid juba väljas. Frankie rebis kirja lahti.

Armas Frankie.

Lõpuks olen õigetel jälgedel. Järgne mulle nii kiiresti kui võimalik Chipping Somertoni. Sõida rongiga, mitte autoga, „Bentley" on liialt silmatorkav. Chipping Somertonis pead minema majja nimega „Tudor Cottage". Seletan sulle täpselt, kuidas sinna minna. Ära kelleltki teed küsi. (Siinkohal järgnes piinlikult täpne juhatus.) Said aru? Ära sellest kellelegi räägi. Mitte kellelegi. Arusaadav?

Sinu Bobby

Sõnad mitte kellelegi olid kolm korda alla kriipsutatud.

Erutatult näperdas Frankie kirja. Jumal tänatud, Bobby on elus!

Ta oli jälile jõudnud ning juhtumisi nendele samadele, kellele Frankiegi. Pärast külaskäiku mr. Spragge'i juurde oli Frankie käinud Somer-set House'is, et John Savage'i testamenti uurida. Selles oli Rose Emily Templetoni, Edgar Temp-letoni abikaasa nimi, elukoht Tudor Cottage, Chipping Somerton.

Roger Bassington-ffrench tuli doktorit saatmast.

„Kas kiri on huvitav?" küsis ta möödaminnes.

Frankie kõhkles. Kindlasti polnud Bobby mõelnud Rogerit, kui ta Frankiet vaikima van-nutas.

Siis meenus kolm korda allakriipsutatu...

„Ei," valetas ta. „Ei midagi erilist." Kakskümmend neli tundi hiljem kahetses ta seda valet kibedasti.

Linnulennult vaadates polnud Chipping Somerton Staverleyst kuigi kaugel, siiski tuli Frankiel kolm korda ümber istuda. Ootamine väikestes kõledates jaamahoonetes oli neiu kannatamatule temperamendile lausa vastunäidustatud. Kuid luksuslik „Bentley" äratanuks tõepoolest kõikjal tähelepanu.

Tõmbus juba hämaraks, kui Frankie rong Chipping Somertoni jaama puhkis.

Frankie nööpis mantli kurguni kinni, tõmbas krae üles, luges Bobby kirja jaamahoonelambi valgel veel kord läbi, et juhtnöörid täpselt meelde jätta, ning asus teele.

Kõigepealt keeras ta maanteelt vasakule ja ronis järsust mäenõlvast üles. Üleval hargnes rada kaheks. Bobby näpunäidet järgides seadis ta sammud paremale ja läks, kuni silmas all orus väikest küla ja otse enda ees kuusetukka. Kümne minuti pärast jõudis ta puuvärava ette, mille põikliistul olid sõnad TUDOR COTTAGE.

Frankie surus lingi alla ja sisenes. Kuuseheki tagant paistsid maja kontuurid. Vapralt sammus Frankie edasi, ja kui hoone täiesti nähtavale ilmus, peatus ning surus end vastu puutüve. Süda põksumas, matkis ta öökulli huiget. Möödus paar minutit, kuid midagi ei juhtunud. Ta kordas huiget.

Nüüd avanes uks ja Frankie nägi autojuhi-ülikonnaga kogu välja piilumas. Bobby! Kogu viipas ja tõmbus taas pimedasse majja tagasi, jättes ukse poikvele.

Frankie eemaldus puutüvest. Ükski aken polnud valgustatud. Ümberringi valitses pimedus ja vaikus. Käsikaudu teed otsides koperdas ta üle läve pigimusta esikusse.

„Bobby," sosistas ta.

Nina haistis ohtu. Kust ta seda lõhna tundis — seda rasket imalavõitu lõhna?

Just hetkel, kui mõistus vastust ..kloroform!" taipas, haarasid Frankiet selja tagant kellegi tugevad käed. Ta avas suu karjatuseks, ja suhu suruti märg vatitropp. Vastik lehk tungis ninna.

Ta katsus end kaitsta. Miski ei aidanud, ta tundis end alla jäävat. Kõrvus trummeldas, kõri ahmis õhku.

Siis kaotas ta teadvuse.

27

Kui Frankie teadvusele tuli, lamas ta kõval puupõrandal käsist-jalust seotuna. Tal läks korda end kõhuli veeretada, misjuures pea tegi ebameeldivat tutvust lömmis söekasti servaga. Mõne minuti pärast suutis ta pisut ringi vaadata. Ilmselt viibis ta mingis pööninguruumis. Ainuke valgus, õieti nõrk kuma tuli suurest katuseaknast. Seina najal külitas kaks katkist pildiraami. Teises seinas oli raudvoodi. Kaugemal paistsid mõned vanad toolid.

Nurgast kostis nõrk ohe.

Frankie köidikud võimaldasid vaevalist liikumist. Ussi kombel roomas ta mööda tolmust põrandat hääle suunas.

„ Bobby!"

Jah, see oli Bobby, samuti käsist ja jalust

seotud. Vähe sellest, tal oli ka suu kinni seotud. Noormees oli sidet juba pisut lõdvendada suutnud. Frankie sõrmed ja hambad viisid töö lõpule.

„Frankie!" ähkis Bobby.

„01en rõõmus, et me jälle koos oleme, vanapoiss. Kuidas sind kätte saadi? Kas kohe pärast seda, kui olid mulle kirjutanud?"

..Kirjutanud? Ma pole sulle mingit kirja kirjutanud,"

Bobby kirjeldas oma seiklust närvihaiglas ja selle õnnetut lõppu.

„Kui toibusin, leidsin end siin selles räpases urkas," ütles ta. „Siin oli kandik söögi ja joogiga. Ja et magu nurru lõi, asusin aplalt kallale. Arvatavasti sisaldas toit mingit uimastit, sest jäin kohe magama. Mis päev täna on?"

„ Reede."

„Ja mind löödi nokauti teisipäeval. Neetud, nad on mind mitu päeva teadvuseta hoidnud... Räägi, kuidas nad sind siia meelitasid."

Frankie alustas sellest, mida ta mr. Spragge'ilt kuulnud oli, ning kirjeldas kõike järgnevat: oma sõitu, saabumist, autojuhiülikonnas kogu. „Ja siis uimastasid nad mind kloroformiga," lõpetas ta. „Oo Bobby, mul oli ennist nii õudselt halb! Hea, et söekast lähedal oli... Oleksin ma ometi Rogerile sinu — või õigemini oletatavalt sinu— kirjast rääkinud," kurtis ta.

..Hädaldamine ei aita, lapsuke. Peame ennast omal jõul päästma. Sinu käed on ilmselt lõdvemalt seotud kui minu omad. Las ma proovin, kas saan nad oma hammaste abil päris vabaks."

Järgmise viie minuti jooksul nägid Bobby hambad tublisti vaeva.

„Kui lihtsana seda raamatutes kirjeldatakse," ähkis ta. „Arvan, et sellest pole tolku."

..Siiski, siiski," julgustas Frankie. ..Tunnen, et nöörid on hoopis lõdvemad... Pst! Keegi tuleb!"

Frankie veeretas end Bobbyst eemale. Trepp nagises raskete sammude all. Ukse alla ilmus valgusriba. Siis krigises võti lukuaugus ja uks kriuksus hingedel.

„Noh, kuidas mu linnukeste käsi käib?" küsis dr. Nicholsoni hääl.

Tal oli küünal käes ning kuigi ta oli mütsi sügavalt silmile tõmmanud ning alumist näoosa varjas ülestõstetud mantlikrae — ikkagi oleks hääl ta reetnud. Silmad paksude prilliklaaside taga piidlesid vange vaenulikult.

„Noor daam, kui vääritu on niiviisi õnge minna!" laitis ta.

Ei Bobby ega Frankie pidanud teda vastuse vääriliseks. Mida neil säärases ebavõrdses olukorras vastata olnukski?

Dr. Nicholson pani küünla toolile.

„Loodetavasti lubate mul ringi vaadata veendumaks, kas teil on ka piisavalt mugav?" pilkas ta. Ta katsus Bobby ahelaid, noogutas rahulolevalt. Siis astus Frankie juurde.

„Ahaa, teie noore sõbra hambad on siin tegevuses olnud... Nonoo, küll me hoolitseme, et seda enam ei juhtuks."

Nende sõnadega tõstis ta Frankie üles ja asetas vanasse massiivsesse tugitooli.

„Kas on väga ebamugav?" uuris ta neiut tugitooli külge nöörides. „Pole viga, see ei välta kaua."

„Mida te meiega teha kavatsete?" turtsus Frankie.

Nicholson haaras küünla ja läks ukse poole.

..Leedi Frances, te tögasite mind, et mul on kirg õnnetusjuhtumite vastu. Võib-olla on see tõsi. Igatahes saab teoks järjekordne õnnetusjuhtum."

„Mida te silmas peate?" sekkus Bobby.

„Kas pean seda teile seletama...? Noh olgu, minugipoolest. Leedi Frances Derwent — ja ühes temaga tema autojuht — eksib käänakul ja pöörab oma auto teele, mis pole enam sõidetav ja viib kivimurdu. Auto paiskub sügavikku. Leedi Frances ja tema autojuht saavad surma."

„Alati plaanid ei teostu," ütles Bobby Jones lühikese pausi järel. ..Näiteks nurjus üks teie omadest Walesis."

..Kahju muidugi, et vastupanuvõime morfiumile nii vägev oli — seda muidugi meie vaatepunktist. Aga seekord ei maksa teil muretseda. Teie ja leedi Frances, te olete juba surnud, kui teid leitakse."

Üle Bobby selja roomas külm judin. Nicholsoni häälel oli olnud kummaline kõla. See oli oma tööd tundva meistri hääl.

„Selle rõõmu rikume tal ära," mõtles Bobby. Ning jätkas ükskõikselt:

..Doktor Nicholson, olete teinud vea — eriti mis leedi Francest puudutab..."

„Jah," jätkas mainitud leedi. „Tolles võltsitud kirjas panite mulle südamele, et ma kedagi asjasse ei pühendaks. Tegelikult rääkisin sellest Roger Bassington-ffrenchile. Ta teab teist kõik. Kui meiega midagi juhtub, teab ta, kust süüdlast otsida. Sellepärast on mõistlikum meid vabaks lasta, et võiksite ise võimalikult kiiresti Inglismaalt lahkuda."

Nicholson vaikis hetke. Siis põristas: „Kena bluff — mind see küll ei peata." „Ja teie naine, te siga!" karjus Bobby vihast vahutades. „Kas olete ka tema mõrvanud?"

„Moira on elus. Kui kauaks, see sõltub asjaoludest." Ta kummardas pilkamisi. „Nägemise-ni, mu kullakesed. Vajan paar tundi viimasteks

54

ettevalmistusteks. Senikaua võite teineteist lõbustada. Suud ma teil kinni toppima ei hakka, see pole vajalik. Aga vähimagi appikarjumise peale tulen tagasi ja teen teid vagaseks. Arusaadav?"

Ta lahkus pööningukambrist ja keeras ukse jälle lukku.

„See pole tõsi," ütles Bobby Jones. „See ei saa tõsi olla. Inglismaal ei saa midagi säärast juhtuda!"

Ent need kinnitused ei peletanud hirmu.

..Raamatutes ilmub päästja alati üheteistkümnendal tunnil," kuulutas Frankie. „Oh, oleksin rria ometi Rogeri asjasse pühendanud," kukkus ta jälle halisema.

„Võib-olla jäi Nicholson sinu valet uskuma."

„Ei, Bobby, ei. Kas sa ei märganud, et see oli talle nagu hane selga vesi? See kaabakas on pagana tark."

„Kas arvad, et peaksime appi karjuma?"

„Vara veel. Muide, ma ei usu, et keegi meid kuuleks, pealegi ei tahaks ma siin pimedas surma oodata. Näed sa," — tema hääl värises — „on nii lohutav, et võin sinuga rääkida."

„Parem sõima mind, et ma su nii kohutavasse olukorda olen tirinud."

„Sina? Bobby, see pole ju sinu süü... Mis sa arvad, kas ta tõesti meid ära koristab?"

„Jah, Frankie. Ta on nii kohutavalt põhjalik."

„Kas tema koristas teelt ka Henry Bassington-ffrenchi? See oleks vägagi-võimalik eeldusel, et ta on Sylviaga ühe mütsi all."

„Frankie..."

„Jah, see mõte on õudne. Ent miks oli Sylvia oma abikaasa morfiumikire suhtes nii pime? Miks ta nii kangekaelseks jäi, kui katsusime teda veenda Henryt mõnda teise raviasutusse paigutama? Ja lõpuks: kui lask kõlas, viibis ta majas."

„Siis võinuks ta seda ise teha," arvas Bobby. „Oi ei. Seda mitte."

„ Ja siis andis ta kabineti võtme doktorile, kes selle hiljem niiöelda leidis Henry taskust."

„Ah, kõik on nii puntras," ohkas Frankie. „Nagu peitepilt. Kõik inimesed, kes nii õiglased ja otsekohesed paistavad, on võltsid,"ja vastupidi. Küll oleks hea, kui oleks mingi tunnus, mille järgi kurjategijad ära tuntaks — kas kulmud, kõrvad või midagi muud."

„Helde Jumal!" hüüdis Bobby.

„Mis on?"

„Frankie, see polnud Nicholson, kes siin ennist küünlaga käis."

„Oled sa hulluks läinud? Kes ta siis oli?"

„Seda ma ei tea. Aga igal juhul mitte Nicholson. Mul oli kogu aeg tunne, et miski ei klapi.

Aga mis just, seda ei suutnud ma välja mõelda. Kui sa kõrvadest, rääkisid, sain otsekui puuga pähe. Kui ma tol õhtul kardinaprao vahelt Nicholsoni jälgisin, torkasid mulle eriti silma tema kõrvad: nende nibud olid põskedega kokku kasvanud. Meie vangivalvuri kõrvad on hoopis teistsugused. See tähendab seda, et doktor Nicholsonina esineb keegi väga andekas näitleja."

„Aga miks... Ja kes see võiks olla,"

„ Bassington-ffrench," ütles Bobby. ..Roger Bassington-ffrench! Alguses leidsime õige mehe, et seejärel täielike idiootidena valesid jälgi ajada."

„Bassington-ffrench," sosistas Frankie. „Sul an õigus, Bobby. See peab tema olema. Ta viibis ainukesena juures, kui ma Nicholsoni pilkasin tema huvi pärast õnnetusjuhtumite vastu."

„Nüüd võime eluga hüvasti jätta, mu lapsuke," märkis Bobby süngelt. „Veel oli õrn lootus, et Roger imekombel meie jälile saab. Lõpp! Moira on vangis, meie sinuga käsist-jalust seotud. Keegi ei tea, kus me oleme. Mäng on läbi!"

Viimaste sõnade aegu kuuldus katuselt mingi heli. Järgmisel hetkel prantsatas keegi läbi lae-akna põrandale.

..Pagan võtaks, mis..." alustas Bobby Jones.

Keset klaasihunnikut kokutas keegi:

„B-b-bobby..."

„Olgu ma neetud, kui see mitte Badger pole!" imestas Bobby.

28

Ei tohtinud hetkegi kaotada, sest juba kuuldus alt samme.

..Ruttu, Badger, sa kohmard!" hüüdis Bobby. ..Tõmba mul king jalast. Kähku! Viska ta keset klaasihunnikut ja roni ise voodi alla. Kiiremini, kiiremini!"

Sammud tulid trepist üles. Võti krigises.

Vale-Nicholson seisis lävel, küünal käes.

Ta nägi Bobbyt ja Frankiet, nagu ta nad jätnud oli, kuid keset pööningupõrandat helkisid klaasikillud ja killuhunnikut troonis king!

Nicholsoni pilk rändas kingalt Bobbyle ja tema kingata jalale.

„Pagan võtaks, hiilgav akrobaaditrikk, noor sõber." Ta astus vangi juurde ja katsus köidikuid. ..Peaaegu uskumatu, et te oma kingaga katuseakna purustasite." õlgu kehitades lahkus ta ruumist.

„Ruttu, Badger!"

Badger ronis oma peiduurkast välja ja vabastas taskunoa abil mõlemad vangid.

„Uhh, olen päris kange," ütles Bobby end

sirutades. „Noh, Frankie, kuidas on lood sinu sõbra Nicholsoniga?"

„Jah, see on Roger Bassington-ffrench! Nüüd, kus ma tean, et ta Nicholsoni mängib, saan sellest aru. Kõigest hoolimata oivaliselt matkitud."

„Käisin O-o-oxfordis ühe Bassington-ff renchi-ga k-k-koos koolis," seletas Badger. „S-s-suure-pärane näitleja. A-a-aga muidu logard. Kord v-v-võltsis tšekil oma isa nime. V-v-vana muidugi s-s-summutas asja ära."

Bobby ja Frankie mõtlesid ühte ja sedasama: Badger, keda nad ettevaatlikkuse mõttes polnud asjasse pühendanud, oleks võinud neile ammuilma väärtuslikku teavet anda!

„Võltsing," ütles Frankie. „Ka sinu kiri oli meisterlikult võltsitud. Aga kust ta sinu käekirja tundis?"

„Kui ta Caymanitega mestis on, siis ta ilmselt nägi kirja, mille ma neile saatsin Marchbolti hukkunu viimsete sõnade kohta."

„Mis me nüüd peale hakkame?" uuris Badger.

„ Võtame ukse taga kohad sisse. Ja kui meie sõber tagasi tuleb, hüppame talle selga ja valmistame talle tema elu suurima üllatuse. Sina, Frankie, istud samme kuuldes taas oma tugitooli, nagu oleksid sa ikka veel kinni seotud. Kui ta ukse avab ja sind vangina näeb, astub ta kahtlustamata sisse."

„All right," ütles leedi Frances Derwent. „Aga kui olete ta põrandale paisanud, tahan ka mina vestlusest osa võtta."

..Amatsoonivaim!" kiitis Bobby. „Nii, ja nüüd istume siis põrandale, mis küll kahjuks puhtusega ei hiilga, ja vahetame-muljeid. Olen kohutavalt uudishimulik, mis ime läbi Badger katuseaknast sisse sadas."

„L-l-lugu oli n-n-nii, et pärast sinu äraminekut jäin ma v-v-veidike hätta..."

Ta jäi vait. Ent tasapisi meelitasid teised välja —, muide, Badgerile täiesti tüüpilise — loo. Et Bobby polnud aadressi jätnud, vaid üksnes põgusalt maininud, et sõdab ..Bentleyga" Staverleysse, siis seadis abi vajav garaažioma-nik endagi sammud Staverleysse. „Mõtlesin, et ehk saad mulle v-v-väheke laenata," seletas ta.

Bobby südametunnistus tõstis häält. Ta oli Londonisse siirdunud, et Badgerit tema ettevõtmises toetada, ja viivitamata deserteerinud, et koos Frankiega ^detektiivi mängida. Ja isegi praegu ei teinud truu Badger ühtki etteheidet.

Bodger polnud tahtnud Bobby salapärast tegutsemist ohtu seada. Ta vaid mõtles, et niisugust autot nagu roheline,,, Bentley" ei tohiks Staverely-suuruses paigas kuigi raske leida olla.

Ja ennäe! Ta silmas autot juba enne Sta-verleyd. See seisis ühe kõrtsi ees — tühjalt.

„S-s-s-iis tuli mulle mõte sind üllatada," jätkas Badger. „T-t-tagaistmel olid mõned tekid ja mantlid ja ümber-r-r-ringi ei ühtki hingelist. N-n-niisiis lipsasin autosse, kerisin ennast krõnksu ja tõmbasin teki üle pea."

Ja siis oli kõrtsist väljunud rohelist livreed kandev autojuht. Võõras, mitte Bobby. Badger, kes oma peidukohast piilus, oli kui puuga pähe saanud. Mehe nägu tuli tuttav ette, kuid ta ei suutnud seda kellegagi seostada. Juba käivitas võõras auto.

Badger oli kimpus. Mida teha? Endast märku anda? Seletada ja vabandada osutunuks raskeks, pealegi pole lihtne esitleda end mehele, kes kihutab sajakilomeetrise tunnikiirusega. Badger otsustas lamama jääda ning teha putket siis, kui auto peatub.

Lõpuks oldi päral: Tudor Cottage. Autojuht tüüris auto garaaži ja lukustas ukse. Badger oli vang. Tillukesest aknast oli ta pool tundi hiljem jälginud Frankie tulekut, kuulnud teda hüüdmas ja näinud pimedasse majja sisenemas.

Lugu pani Badgeri mõtlema. Temas tärkas kahtlus, et siin on toimumas midagi päevavalgust kartvat. Igatahes otsustas ta asjas selgusele jõuda.

Garaažis leiduvate tööriistade abil muukis ta garaažiukse lahti ja hiilis välja. Alumise korruse aknad olid luugistatud, niisiis lootis ta katuselt mõnesse ülemise korruse aknasse piiluda. Piki räästast ronis ta garaažikatusele ja sealt erilise vaevata majakatusele. Lõpuks oli ta sattunud laeaknale, keharaskus tegi ülejäänu.

Bobby ohkas sügavalt.

„Badger, sa oled lihtsalt imeline," ütles ta aupaklikult. ..Ainukordne, oivaline! Ilma sinuta olnuksime mina ja Frankie üsna varsti kaks jäist laipa..."

Ta vakatas.

„Tuleb! Oma kohale, Frankie. Hahaa! Küll nüüd Bassington-ffrench imestab!"

Sammud peatusid, taas paistis ukse alt kitsas valgusriba. Võti ragises. Uks avanes.

Irvitades astus vangivalvur sisse.

Äkkrünnakust kohkunud mehel polnud mahti end kaitsta. Minut hiljem oli ta kinni seotud.

„Head õhtut, mister Bassington-ffrend," ütles Bobby ja tema hääl kõlas võidurõõmsalt. „Kas pole kaunis öö, otsekui loodud matuseks?"

29

Mees tolmusel põrandal jõllitas neile otsa. Mütsi ja prillid oli ta kaotanud. Võis näha minki, muudetud kulmukaari, kogu maskikuns

56

ti. Neile vaatas vastu Roger Bassington-ffrenchi meeldiv, ent ilmetu nägu.

„Niisiis olete võitnud," ütles ta oma tenorihäälega. „Ülimalt ootamatu. Arvasin, et olete mul põhjalikult liimile läinud."

„Seda me olimegi — kahjuks," nõustus Fran-kie. „Teie ju võltsisite Bobby kirja?"

„Jah. Mul on selleks eriline anne."

„Ja Bobby?"

„Olin kindel, et ta ravilasse läheb, ja passisin peale. Pärast korralikku hoopi polnud kuigi raske teda autosse tassida ja siia sõidutada. Pisut enne koitu olin taas Merroway Courtis."

„Ja Moira?" uuris Bobby. „Kas meelitasite temagi lõksu?"

See küsimus näis vangile nalja tegevat.

„Võltsimine on väga kasulik kunst," naeris ta.

„Igavene lurjus!" vahutas Bobby. „Te..."

Siinkohal sekkus taas Frankie. Tema uudishimu polnud veel rahuldatud ning vang näis rää-kimistujus olevat.

„Miks te end doktor Nicholsoniks maskeerisite?"

„Jah, tõepoolest — miks?" Roger kaalutles. „Osalt sellepärast, et teid mõlemaid tüssata. Te olite ju nii kindlad, et vana ausameelne Nicholson kõveraid teid tallab." Ta puhkes naerma ning Frankie punastas tahtmatult. „Ainult sellepärast, et ta temale omasel ületähtsustatud kombel teie autoõnnetuse üksikasju välja pressis, leedi Frances. Täpsus üksikasjades on tema hobi."

„Ja ta on tõepoolest täiesti süütu?"

„Süütu nagu vastsündinud laps," kinnitas vang. „Ent teadmatusest osutas ta mulle suure teene. Nimelt tõmbas ta minu tähelepanu teie niinimetatud autoõnnetusele ja avastas teatud veidrused. See jahmatas mind ja ma küsisin endalt, kas te tõepoolest

olete nii süütu noor olevus, nagu seda teesklete. Ühel hommikul, kui te oma autojuhiga telefonitsi rääkisite, seisin teie selja taga ja kuulsin, et ta kõnetas teid Frankiena. Autojuhi kohta kummaline usaldusavaldus, eks ole? Seejärel tegin juttu, et teiega koos Londonisse sõita. Olite küll nõus, kuid märkasin teid kergendatult hingavat, kui siiski loobusin. Seejärel..." Ta vaikis ja kehitas õlgu, nii palju kui köidikud lubasid. ..Tõepoolest naljakas, kuidas teie kahtlus kogu aeg Nichol-soni ümber keerles! Tema on süütu sell, kuigi väljanägemiselt paistab olevat teadlasest ülem-kurjategija mõnes kriminaalromaanis. Mõtlesin, et poleks paha pettust säilitada. Ei tea ju kunagi, kuidas asi lõpeb. Ka kõige paremini koostatud plaanid võivad nurjuda, nagu mu praegune olukord näitab."

„Ühte peate mulle veel ütlema," nõudis Frankie, „sest see küsimus painab mind nii ööd kui päevad. Kes on Evans?"

Roger Bassington-ffrench puhkes naerma. Ta naeris ohjeldamatult.

..Oivaline! Hahahaa! Kui narr võib üks inimene olla!"

„Kas see käib meie kohta?"

„Ei, minu kohta. Kui te ei tea, kes on Evans, siis ei hakka minagi teile seda ütlema. Jäägu see väikeseks saladuseks!"

Fankie näksis tusaselt huuli. Kummaline — asi oli võtnud teise pöörde. Nad olid vabad, kuid teatud määral röövis Bassington-ffrench nende võidurõõmu. Seal ta lamas kinniseotult põrandal ja söandas neid ometi pilgata!

„ Badger," ütles Bobby Jones. „Jää siia. Lähen alla ja helistan politseisse."

„Ei," vaidles Frankie vastu, „ära üksi mine. Võibolla on majas veel keegi."

„Ei ole," kostis vangi suust. ..Tegin kõike üksi."

„Teie kinnituste peale ma vilistan," vastas Bobby. Ta kummardus ja katsus köidikuid. ..Raudtugevad. Lähme kõik koos. Ukse võime ju lukku panna."

„Kas tohin teile pakkuda revolvrit, mis mul taskus on?" küsis Roger Bassington-ffrench viisakalt. „Mina teda ei vaja, teie aga tunneksite end vast kindlamalt."

Bobby ei lasknud ennast teise pilkavast toonist eksitada ja võttis vangi taskust relva.

Mademele viis järsk logisev trepp. Revolver käes piilus Bobby üle käsipuu. All, väikesel esikulaual silmas ta telefoni.

„Kõigepealt vaatame toad üle," arvas ta. „Mine tea, äkki rünnatakse meid selja tagant."

Badger avas ühe ukse teise järel. Neljast magamistoast kolm olid tühjad. Neljandas lamas voodil õbluke naine.

„Moira!" hüüdis Frankie.

Dr. Nicholsoni naine ei vastanud. Ta lamas kui surnu, ainult rinna kerge tõus ja langus hingamisel näitas, et ta veel elab.

„Kas ta magab?" sosistas Bobby.

„Ta on uimastatud," vastas Frankie tuba silmitsedes. Väikesel emailkandikul oli süstal ja selle kõrval piirituslamp.

Nad läksid telefoni juurde. Frankie kartus, et liin võib olla läbi lõigatud, oli asjatu. Nad said politseiga kergesti ühenduse; keerulisem oli olukorda selgitada. Kohalik politsei kaldus kõnet rumalaks naljaks pidama.

Viimaks suutsid nad politseid veenda ning Bobby pani ohates toru hargile. Kümme minutit

hiljem oli auto inspektori, konstaabli ja arstiga kohal,

Bobby juhatas nad üles. Ta keeras pööningu-kambri ukse lukust lahti ja tardus soolasambaks. Keset põrandat vedeles katkilõigatud nöö-ripundar. Voodi — selle peal tool — oli veetud katuseakna alla. Roger Bassington-ffren-chist polnud jälgegi!

„Neetud!" vandus Bobby. ..Näitleja on tema, mitte mina. Kuidas ta sai nöörid läbi lõigata, kui ma tal mõlemad käed selja taha kinni sidusin?"

Politseiinspektor köhatas. Kõik kahtlused olid taas platsis ja asi paistis talle ikkagi vingerpussina. Bobby ja Frankie pidid ära rääkima kogu loo, mis nüüd inspektorit üha vähem veenis.

Nende päästjaks sai arst.

Niipea kui ta Moira voodi juurde juhatati, teatas ta kohemaid, et tegemist on morfiumi või mõne muu uimastiga. Siiski polevat haige seisund murettekitav, nelja-viie tunni pärast olevat ta ärkvel. Ta soovitas haiglat.

Bobby ja Frankie nõustusid. Mida võinuksidki nad teisiti teha? Pärast seda, kui nad olid öelnud oma nimed ja aadressid — Frankie andmed kirjutas inspektor üles nähtava usaldamatusega —, lubati neil Tudor Cottage'ist lahkuda ja küla võõrastemajja siirduda.

Roidunult, tundega, et neid ikka veel kurja-tegijaiks peetakse, läksid nad oma tubadesse — Bobby ja Badger suuremasse, leedi Frances väiksemasse.

Üsna varsti koputati noormeeste toa uksele.

„Halloo?" hõikas Bobby.

„Kuule, Bobby," kuulis ta Frankiet ütlevat. „Kui see toslemist politseiinspektor ikkagi arvab, et me teda haneks tõmbasime, võin talle öelda, et mind uimastati kloroformiga."

„Kas sul on tõendeid?"

„Jah. Vana söekast," vastas Frankie. „Oksendasin sinna."

30

Järgmisel hommikul pool üksteist jõudis Frankie einelasse, kus Bobby teda juba ootas.

..Lõpuks ometi," arvas Bobby. „Mida sa sööd? Pakutakse pitsat ja härjasilmi peki või singiga."

„Ei midagi sellist," tõrjus Frankie. ..Röstitud saiaviil ja lahja tee — rohkemat mu magu veel ei talu. Kuidas sinul läheb?"

„Oivaliselt. Juba pool^undi olen inspektori peale vihastada saanud. Muide, ma ei kavatse loobuda. Roger Bassington-ffrench tuleb vastutusele võtta."

„Kuidas Moiraga on?"

„Kaunis kehvasti. Tema närvid on kohutavalt läbi ning ta sõitis Londonisse ühte sanatooriumi. Siin surevat ta hirmu kätte."

„Tema närvid on alati viletsakesed olnud," arvas Frankie põlglikult.

„Pole ju kuigi meeldiv teada, et kusagil läheduses loivab ringi Bassington-ffrenchi taoline külmavereline mõrvar."

„Ta ei tahtnud ju mõrvata Moirat, vaid meid," pidas Frankie vajalikuks meelde tuletada.

„ Jätkem Moira tükkis tema närvidega," ütles Bobby lepitavalt. „Meie enda asjad on praegu tähtsamad. John Savage'i surm ja testament, sellega algas kogu möll. Testament võltsiti, või siis Savage mõrvati."

„Kui Bassington-ffrench oli asjaosaline, siis testament ilmselt võltsiti. Võltsimine paistab tema eriala olevat."

„Võltsimine ja mõrvad. Mõlemad. Küll me sellegi kohta tõendid hangime."

Frankie noogutas.

„Testamendi koostamisel olid tunnistajateks köögitüdruk Rose Chudleigh ja aednik Albert Mere, nagu ma Somerest House'is kindlaks tegin. Notar Elfordit kirjeldas mister Spragge kui ausameelset meest."

„Ilus. Minu meelest oleks arukas, kui advokaati külastaksid sina — pressid kindlasti rohkem välja kui mina. See-eest otsin mina üles Rose Chudleighi ja Albert Mere'i."

„Kus Badger on?"

..Magab. Kui tööd pole, siis ei tõuse ta iial enne lantši."

„Peame tingimata tema äriraskused kõrvaldama. Ta ju päästis meie elu," arvas Frankie.

„See vaev on küll asjatu. Varsti on ta jälle pigis... Muide, mis sa selle kohta ütled?" Bobby ulatas Frankiele määrdunud foto.

„Cayman! Kust sa selle said?"

„Leidsin eile õhtul, kui helistasime. See oli aparaadi taha libisenud."

„Järelikult teame, kes olid Templetonid... Oota pisut."

Ettekandja tõi Frankiele teed.

„Kas tunnete seda härrat?"

Pea viltu, silmitses ettekandja fotot.

„Olen teda kusagil näinud," vastas ta kõhklevalt. „Aga kus ja millal? Oi, meelde tuli! See on härra, kellele kuulub Tudor Cottage. Mister Templeton."

„Mis inimene ta on?"

„Seda ma ei tea. Teda nähti harva. Missis Templeton oli väga kena daam. Nad polnud kui^ gi kaua Tudor Cottage'is elanud, kui keegi pururikas härra surres oma raha missis Templetonile

58

pärandas. Pärast seda siirdusid nad välismaale, kuid Tudor Cottage'it ära ei müünud, ilmselt jätsid sõpradele nädalalõppudeks. Vaevalt nad ise siia enam elama asuvad."

..Kas neil oli köögitüdruk nimega Rose Chud-leigh?"

Köögitüdrukute vastu näis neiul huvi puuduvat. Tä kehitas õlgu.

Pärast hommikueinet istus Frankie ..Bentley" rooli, et oma külaskäiguga mr. Elforti austada. Bobby siirdus aedniku jälgi ajama.

Nad said kokku lantši ajal.

..Kuidas on?" uudistas Bobby.

.Võltsing ei tule kõne alla," vastas Frankie kurvalt. ..Pühendasin mister Elfortile, kes on väga võluv vanahärra, nii palju aega, kuni tundsin, et võin ta ümber väikese sõrma keerata. Siis viisin jutu John Savage'ile, kinnitasin, et tunnen tema sugulasi, kes kahtlustavad testamendi võltsimist. Uh, kuidas vanahärra ägestus! Võltsing! Välistatud! Ta olevat mister Savage'it oma silmaga näinud ja testamendi kohapeal koostanud. Pärast seda, kui mister Savage ja mõlemad tunnistajad — köögitüdruk ja aednik — oma allkirja olid andnud, oli ta testamendi kaasa võtnud."

„Siis langeb võltsing tõepoolest ära."

„Ja mõrv? Sedagi on raske tõestada. Arst, kes kohale kutsuti, on vahepeal surnud."

„Surnutega on meid õnnistatud," ütles Bobby.

..Kuidas nii? Kas keegi on veel surnud?"

„Jah. Albert Mere. Aga tema suri usutavasti loomulikku surma — ta oli seitsmekümne viiene."

„Ja Rose Chudleigh?"

„Pärast Templetonide juurest lahkumist abiellus ta kellegi Prattiga, kes oli juba seitseteist aastat tema kallim olnud. Kahjuks on Rose pisut nürimeelne. Ta paistab mitte kui midagi mäletavat. Võibolla on sinul temaga rohkem õnne kui minul."

„Eks ma proovi. Nürimeelsetega saan üldiselt hästi hakkama. Kus Badger on?"

„ Magab ikka veel. Toatüdruk on teda mitu puhku äratada katsunud, kuid ta ei lase ennast häirida."

„Magagu edasi," oli Frankie suuremeelne. „Meie aga lähme nürimeelse Rose jutule."

Mrs. Pratt, sündinud Chudleigh, elas väikeses mööblit ja portselankoeri tuubil majas. Ta oli nürivõitu, kalasilmadega naine, kes ilmselt põdes näärmehaigust.

„Näete, olen jälle siin," alustas Bobby soravalt.

„Mulle pakub suurt huvi, et te missis Temple-toni juures elasite," seletas Frankie.

„Jah, madaam."

„Nüüd elab missis Templeton ju kusagil välismaal," jätkas Frankie, püüdes jätta muljet, nagu oleks ta perekonnatuttav.

„Olen kuulnud jah."

„Kas olite missis Templetoni juures pikemat aega?"

„Mis ma olin?"

„Pikemat aega missis Templetoni juures?" kordas Frankie aeglaselt.

„Mitte eriti. Ainult kaks kuud."

„Arvasin, et olite seal kauem."

„Te segate mind ära Gladysega. Toatüdrukuga. Tema oli kuus kuud."

„Teil oli siis kolleeg?"

„Jah. Mina olin köögitüdruk, Gladys oli toatüdruk."

„Kas viibisite Tudor Cottage'is ka siis, kui mister Savage suri?"

„ Mister Templeton pole surnud, igatahes pole ma sellest kuulnud. Ka tema läks välismaale."

„Mitte mister Templeton," parandas Bobby. „Mister Savage."

Mrs. Pratt jõllitas talle otsa.

„See härra, kes missis Templetoni oma pärijaks määras," aitas Frankie.

Mrs. Pratti näole ilmus arusaamisvirve.

..Ohjaa, madaam. Härra, kelle tõttu toimus koolnuvaatlus?"

„ Just, just" oli Frankie edust tiivustatud. „Kas ta tavatses sageli seal käia?"

„Seda ma ei tea. Olin just äsja selle koha vastu võtnud. Gladys teaks neid asju paremini."

„Aga teie ju pidite tema testamenti kinnitama?"

Mrs. Pratti nägu väljendas täielikku mõistmatust.

„Te nägite, kuidas mister Savage ühele paberile alla kirjutas ja pidite siis sedasama tegema?" üritas Frankie uuesti.

„Täiesti õige," ruttas mrs. Pratt kinnitama. „Mina ja Albert. See oli mul esimene kord elus.JJtlesin Gladysele, et teen seda väga vastumeelselt, aga Gladys arvas, et kõik on korras, kuna mister Elford viibis seal juures."

„Kuidas see kõik toimus?" uuris Bobby.

„Kuidas palun?"

Jälle pidi Frankie tõlki mängima: „Kes teid kutsumas käis?"

„Missis Templeton. Ta tuli kööki ja käskis mul Albert üles otsida ja koos temaga üles magamistuppa tulla, mille ta oli andnud võõra härra käsutusse. Härra istus voodil.

Ta oli äsja Londonist tulnud ja kohe voodisse heitnud. Ta nägi kohutavalt armetu välja. Olin päris ehmunud, sest nägin teda esimest korda. Mister

59

Elford oli minu vastu väga kena ja ütles, et ma ei pruugi karta: pean ainult oma nime kirjutama, pärast seda, kui härra on enda nime juba kirjutanud. Seda ma tegingi, lisasin veel köögitüdruk. Siis oli Alberti kord. Kui ma tagasi alla läksin, värisesin kui haavaleht, olin ehmunud, sest härra nägi välja nagu surmavari. Gladys ütles selle peale, et alles eelmisel päeval olevat ta üsna hea välja näinud. Midagi pidi temaga Londonis juhtuma. Muide, ta oli sinna sõitnud väga vara, kui me kõik alles magasime."

„Ja millal mister Savage, ma mõtlen — haige härra suri?"

„ Järgmisel hommikul oli ta surnud. Ta oli end õhtul tuppa sulgenud ega tahtnud kedagi näha. Kui Gladys talle hommikutee viis, lamas ta surnult patjade vahel ja tema kõrval öölaual lebas kiri. Selles seisis: koronerile. Siis tulid ametnikud ja koolnuvaatlus. Ja kaks kuud hiljem teatas missis Templeton, et siirdub välismaale elama. Enne muretses ta mulle hea töökoha ja tegi kõiksugu kingitusi. Oi, ta oli nii armas daam."

Frankie tõusis.

„Kas lubate, et minagi teen teile pisikese kingituse?" küsis ta kotist rahatähte võttes. „Raiskasime teie aega."

„Suur tänu, madaam. Kõike head teile ja teie kenale abikaasale."

Leedi Frances punastas ja kiirustas väljuma. Bobby järgnes minut hiljem mõõdukal sammul.

„Nii. Nüüd oleme temalt välja pinninud kõik, mida ta teab," ütles ta.

„Ja see sobib kokku teistelt kuulduga. Paistab, et Savage koostas testamendi ise, ja ka tema hirm vähktõve ees oli ehtne. Arvatavasti toimetasid nad mehe teise ilma enne kui too jõudis meelt muuta. Aga kuidas seda tõestada? Ja kuidas tõestada seda, et Bassington-ff rench võis koronerile määratud kirja võltsida? Kiri oli arvatavasti ammuilma hävitatud. Oh Bobby, seega oleme taas vana probleemi ees: millist meiepoolset avastust Bassington-ffrenchi kardab?"

„Kas sulle ei tundu miski kummaline?"

„Ei... Aga siiski. Miks saatis missis Templeton aednikku otsima, kui toatüdruk majas viibis? Miks nad ei kutsunud toatüdrukut?"

„Kentsakas, et sina seda ütled, Frankie!" „Miks?" küsis Frankie imestunult.

„Ma viivitasin lahkumisega, et küsida missis Prattilt Gladyse perekonnanime ja aadressi."

„Jaa?"

„Toatüdruku perekonnanimi on Evans."

31

Frankie ahmis õhku. Bobby jätkas.

„Nagu näed, esitasid täpselt sellesama küsimuse mis Carstairs. Miks nad ei kutsunud toatüdrukut? Miks nad ei kutsunud Evansit? — Carstairsi kummitas seesama küsimus. Nagu meie, nii aimas ka tema, et midagi on viltu. Arvan, et sellepärast ta Walesi tuligi. Gladys Evans on Walesi nimi, arvatavasti oli tüdruk sealt pärit. Ta jälitas teda Marchboltini. Ja keegi teine jälitas teda, ega lasknud tal Gladys Evansi juurde jõuda."

„Jah," nõustus Frankie hinge tõmmates. „Nii see on! Pisiasi, aga ometi nii tähtis. Milleks kutsuda aednik, kui majas on ometi kaks tüdrukut?"

„Võib-olla sellepärast, et nii Rose Chudleigh kui ka Albert Mere olid juhmivõitu. Aga Evans oli terase mõistusega?"

„Ei, see polnud peamine. Seal viibis ju ka mister Elford, ja tema on tõepoolest kogenud mees. Bobby, miks Chudleigh ja Mere, aga mitte Evans?"

Frankie haaras kätega peast kinni. „Rahu!" ütles ta.

Paar minutit vaikust. Kui Frankie lõpuks käed näo eest võttis, oli tema silmis kummaline helk.

„Bobby, kui sa viibid külalisena majapidamises, kus on kaks teenijat, keda sa siis helistades kutsud?"

„Loomulikult toatüdrukut. Köögitüdrukule ei helistata kunagi, teda pole nähagi."

„Õigus. Ja ka tema ei näe sind kunagi. Toatüdruk aga serveerib, teenindab, ulatab kohvi."

„Mida see kõik tähendab, Frankie?"

„Bobby, nad ei saanud Evansit kutsuda sellepärast, et Evans oleks ära tundnud: see, kes laskis testamendi koostada, polnud mister Savage."

„Püha taevas, kes see siis oli?"

„Roger Bassington-ffrench. Nii nagu ta eile Nicholsoni etendas, nii mängis ta tookord haige miljonäri osa. Vean kihla, et Roger Bassington-ffrench käis ka arsti juures ja mängis haiget... Siis kutsuti advokaat, kes mister Savage'it isiklikult ei tunne, aga võib siiski vanduda, et nägi teda testamendile alla kirjutamas. Edasi kinnitasid Savage'i allakirja kaks tunnistajat, kellest üks polnud teda varem üldse näinud, ja teine, vana ning ilmselt juba poolpime mees, kes võibolla oligi näinud, kuid ei tundnud teda ära. Mõistad?"

„Aga kus Savage ise sel ajal viibis?"

„Arvatavasti Tudor Cottage'is, kus ta uimas-tati ja seejärel pööningukambrisse viidi, sel ajal kui Roger Savage'ina esines. Siis viidi ta voodisse, anti korralik portsjon kloraadi. Järgmisel hommikul leidis Evans ta surnult."

„ Jah, Frankie, nii see võis küll olla. Kuid meil pole tõendeid. Peame Evansi üles leidma."

„Evans ja Evans! Evansi otsimine Sööb mu närvid!"

„Kui prooviks postkontoris?" pani Bobby ette. Nad olid parajasti postimajast möödumas.

Frankie lonkis Bobby kannul sisse. Ruumis polnud peale postipreili hingelistki. Franike ostis marke ja rääkis ilmast.

..Arvasin, et teil siin on parem ilm kui minu kodukohas. Elan Walesis, Marchboltis. Te ei kujuta ette, kui sageli seal vihma.kallab!"

Preili kinnitas, et ka Chippirig Somertonis sajab kohutavalt palju, mispeale Frankie kostis:

„Muide, keegi siinsetest asus hiljuti Marchbolti elama. Gladys Evans. Kas tunnete teda?"

..Muidugi. Ta oli ametis Tudor Cottage'is. Aga ta pole siit pärit. Vastupidi, ta tuli Walesist ja pöördus sinna tagasi, et abielluda. Tema nimi on nüüd Roberis."

„Äkki teate ka tema aadressi? Kunagi ammu laenasin temalt vihmamantli ja unustasin tagasi anda. Kui mul aadress oleks, saadaksin talle postiga ära."

„Usun, et saan teid aidata. Vahetevahel saadab ta mõne postkaardi. Üks hetk."

Postipreili läks nurgalaua juurde. Tagasi tulles ulatas ta Frankiele paberilehe:

„Siin on aadress."

Bobby ja Frankie lugesid. Kõike võinuksid nad oodata, ainult mitte seda. Aadress oli: „Mrs. Roberts, kirikla, Marchbolt Walesis."

32

Kuidas nad postimajast väljusid, seda nad ei tnäletanud. Nad vaatasid naerust vappudes teineteise otsa:

„Kiriklas!" puristas Bobby. „Meie hea Evans elab kiriklas!"

„Ja mina ajasin aadressraamatu järgi Evanseid taga!"

„Nüüd mõistan, miks see Bassington-ffrenchi-le nii väga nalja tegi, et me ei teadnud, kes on Evans. Evans ja mina, me elame sama katuse all...! Noh, tema vaatevinklist oli see tõesti ohtlik."

„Tule, poisu, läki koju. Marchboltis saame kõik teada."

..Neetud, peame midagi Badgeri heaks tegema. On sul raha, Frankie?"

Leedi Frances Derwent avas oma koti ja võttis välja peotäie rahatähti.

„Anna need talle ja ütle, et ta sellega esialgu oma võlausaldajate meelt lepitaks. Isa ostab garaaži ära ja paneb ta juhatajaks."

„A11 right," vastas Bobby Jones. „Peaasi, et võimalikult rut£u teele saame. Kuni ma Badgeri-ga räägin, säti auto sõiduvalmis."

Viis minutit hiljem jättis ..Bentley" Chipping Somertoni selja taha. Auto tormas kaelamurdva kiirusega. Aga Frankie leidis ikkagi:

„Bobby, me sõidame liiga aeglaselt."

Bobby heitis pilgu spidomeetrile, mille osuti vibreeris teisel pool sada, ning vastas kuivalt:

„Ma ei tea, mis teha."

„Võiksime lennuki üürida. Medeshoti lennuväljani on kõigest seitse kilomeetrit."

..Kullake!" hüüdis Bobby vaimustatult. „Kind-lasti võidame sellega aega."

Millest säärane rutt? Bobby ei teadnud. Ega Frankiegi teadnud. Üksnes tunne kiirustas tagant.

Medeshotis küsis Frankie mr. Donald Kingi. Peagi tuli noormees, kes Frankiet jahmunult tervitas:

„Halloo, Frankie! Pole teid terve igaviku näinud. Millega saan kasulik olla?"

„Lennukiga. Te ju üürite sääraseid sõidukeid, või kuidas?"

„Seda küll. Kuhu sõit läheb?"

„Koju. Ja võimalikult ruttu."

Mr. Donald King kergitas kulme:

„Ja see on kõik?"

„Mitte päris. Annan teile tšeki, mu armas."

„Olgu."

Aeg oli üpris hiline, kui nad pärale jõudsid. Lennuk maandus lossipargis. Otsekohe kihutasid Bobby ja Frankie lord Marchingtoni ..Chrys-leriga" Marchbolti. Kirikla väravas hüppasid nad autost välja ja jooksid majja. Millest see hullumeelne rutt, mõtles Bobby sajandat korda. Missis Roberts ei ratsuta ometi luuavarre seljas minema!

Uksel seisi õbluke kogu, kelle mõlemad kohe ära tundsid.

„Moira!" hüüdis Frankie.

Mrs. Nicholson pöördus. Ta vankus pisut.

„Oo, rõõm teid näha!"

„Mida te ometi siin teete?"
„Arvatavasti sedasama mis teiegi."
„Kas uurisite välja, kes on Evans, missis Nicholson?"
Moira noogutas.
„Jah, aga see on pikk jutt."
„Astuge sisse," tegi Bobby ettepaneku.
Moira põrkas tagasi.
„Ei, ei. Lähme kusagile mujale. Pean teile midagi teatama, enne kui me üheskoos teie isamajja
61
läheme, mister Jones. Kas siin linnas on mõni kohvik?"
„Kui see just nii peab olema," torises Bobby uksest eemaldudes. „Aga miks...?"
Moira lõi jalaga vastu maad.
„Küll te teada saate. Tulge juba. Ma ei tohi minutitki kaotada."
Peatänaval asus kohvik „Orient" — grandioosne nimi, mis sisedekoratsiooniga kokku ei läinud. Kohvik oli tühi. Milline Marchbolti kodanik istuks pool seitse õhtul kohvipoes?!
Bobby valis nurgalaua ja tellis kolm kohvi.
„Noh," julgustas ta Moirat.
Ettekandja asetas pool jahtunud kohvi nende ette auale.
„Ei teagi, millest alustada," ütles Moira Nicholson. „Rong, millega ma Londonisse sõitsin... Tõepoolest uskumatu kokkusattumus. Läksin piki koridori ja..."
Ta vaikis ja jäi pärani silmi ukse poole vahtima.
„Ta on mulle järgnenud," sosistas ta.
„Kes?" küsisid Bobby ja Frankie ühest suust.
„ Bassington-ffrench." „Kus te teda nägite?"
„Ta on väljas tänaval. Koos punakasblondi naisega."
„Bobby, see on missis Cayman..."
Juba tormas Frankie ukse poole, Bobby tema kannul. Moira suust kostis vastuväide, mida kumbki tähele ei pannud. Nad piilusid siia ja sinna, kuid Roger Bassington-ffrenchist polnud jälgegi!
Ka Moira oli uksele tulnud.
„Põgenes?" küsis ta värisevi hääli. ..Olge ettevaatlikud. Ta on ohtlik, kohutavalt ohtlik."
„Ärge olge nii pelglik," pahandas Frankie.
Bobby vaatas veel kord paremale ja vasakule. ..Läinud!" ütles ta süngelt ja viis daamid lauda tagasi. „ Jätkake, missis Nicholson. Mida te meile öelda tahtsite?"
Sel hetkel kaotas Frankie tasakaalu ning otsis Bobbylt tuge. Kohv loksus lauale.
„Vabanda," ütles leedi Frances Derwent. Ta läks naaberlaua juurde, võttis äädikapudeli, kallas selle sisu supitaldrikule ning täitis pudeli kohviga oma tassit.
„Frankie, kas oled peast põrunud?" küsis Bobby. „Mida sa teed?"
..Võtan kohviproovi, et George Arbuthnot seda analüüsiks."
Ta pöördus Moira poole.
„Mäng on läbi. Ennist, kui-me uksel seisime, sain järsku selgeltnägijaks. Jälgisin teie nägu, kui ma Bobbyt küünarnukist tõukasin. Te lasksite meid nimme uksele joosta, et teil oleks aega midagi meie tassidesse puistata. Mäng on läbi, missis Nicholson või Templeton või kuidas te ennast veel nimetate."
„Templeton!" hüüatas Bobby.
„Vaata talle ometi otsa! Ja kui ta ikka veel salgab, käsin teda koos meiega kiriklasse tulla. Küll missis Roberts ta identifitseerib!"

Bobby nägi, kuidas deemonlik viha õrna ma-donnanägu moonutas. Kaunis suu avanes, et sülitada raevukaid vandesõnu.

Nüüd kobas Moira oma käekotti.

Bobby, kuigi veel pooleldi uimane, tegutses välkkiirelt. Kuul lendas üle Frankie pea ja tungis kohviku seina.

Vist esimest korda elus näitas ettekandja, et ta teab, mis on kiirus. Metsiku kisaga tormas ta tänavale ja kriiskas:

„Appi! Mõrvarid! Politsei!"

33

Mõni nädal hiljem.

Frankie oli saanud ühe Lõuna-Ameerika riigi templiga kirja ning ulatas selle Bobbyle:

„Loe!"

Austatud leedi Frances!

õnnitlen Teid! Teie ja Teie noor sõber, endine mereväeohvitser, tõmbasite kriipsu peale plaanidele, mis olid välja töötatud kogu eluks. Olin need nii kenasti üles ehitanud!

Kas soovite kõike täpselt teada? Mu sõbratar paljastas mind kohtu ees põhjalikult, nii et ulatuslikumgi pihtimus ei saa mind enam kahjustada. Pealegi alustan uut elu. Roger Bassington-ffrench on surnud.

Usun, et olen alati olnud neid inimesi, keda nimetatakse pahelisteks. Isegi Oxfordis libastusin. Rumal minust, sest see pidi ju varem või hiljem välja tulema. Mu isa ei jätnud mind saatuse hooleks, aga ta saatis mind asumaadesse.

Seal juhtis saatus mind üsna pea kokku Moira ja tema bandega. Moira oli juba viieteistkümneselt täiuslik kurjategija. Kui me kohtusime, olid tema asjad täbarad — Ameerika politsei oli tal kannul.

Armusime esimesest pilgust ja otustasime ka abielluda, aga enne oli vaja paar plaani teoks teha.

Sellepärast abiellus Moira esialgu Nicholsoniga. Nii sattus ta hoopis teise maailma ja politsei kaotas ta silmist. Nicholson oli Inglismaale tulnud, et avada närvihaigete sanatoorium, ning otsis sobivat maja. Moira meelitas ta Staver-leysse. Moira ajas ikka veel meelemürgiäri, ning enese teadmata osutas Nicholson talle abi.

62

Minul on alati olnud kaks soovi — saada Merroway Courti omanikuks, ja saada hiigelvaranduse omanikuks. Kunagi mängisid Bas-sington-tfrenchid tähtsat osa. Kuid hiljem langes nende perekond keskpäraste hulka. Tundsin, et suudaksin taas olulist osa mängida. Selleks vajasin raha.

Moira käis paar korda Kanadas, et „oma sugulasi külastada". Nicholson, kes teda jumal-das, uskus kõike. Moirat jumaldasid peaaegu kõik mehed. Ta reisis mitmete nimede all. Mrs. Templetonina tutvus ta miljonär Sava-geiga. Moira teadis, et mehel on tohutu varandus, ning püüdis teda iga hinna eest võrgutada. See läkski korda, aga mitte niivõrd, et mees oleks mõistuse kaotanud.

Siis sepitsesime plaani, mis peaks Teile tuttav olema. Mees, keda Te tunnete Caymani nime all, võttis enda peale tundetu abikaasa osa. Mrs. Templeton veenis Savageit külastama Tudor Cottageit ning too käiski paar korda. Kui ta kolmas kord tuli, võtsime asja käsile. Kõik klappis oivaliselt. Moira pistis raha oma taskusse ja

sõitis — avalikkuse arvates — Lõuna-Prant-susmaale, tegelikult aga tagasi Staverleysse...

Vahepeal kavandasin omaenda plaani. Mu teele jäid Henry ja väike Tommy, nad tuli kõrvaldada. Tommyga ma' ei tabanud märki, paar väga head õnnetusjuhtumit jooksid liiva. Seepärast loobusin Henry puhul õnnetusjuhtumist. Teda vaevas reuma ja et valusid leevendada, hankisin morfiumi. Ta võttis seda heas usus, sest ta oli lihtsameelne hing. Peagi oli ta mürgi ori. Meie plaani kohaselt pidi ta sanatooriumi minema, et ennast ravida, ülejäänu eest pidi Moira hoolitsema, mina ise ei pruukinud väikest sõrmegi liigutada.

Ja siis hakkas too narr Carstairs pahandusi tegema. Paistab, et Savage oli talle auriku pardalt kirjutanud mrs. Templetoni kohta ja isegi loto lisanud. Siis siirdus Carstairs Aafrika-reisile. Kui ta naastes Savagei surmast ja testamendist kuulis, ei uskunud ta oma kõrvu. Ta teadis, et Savage polnud tervise üle kunagi kurtnud.

Peale muu h&ris teda testamendi sõnastus. Nutika ärimehena võis Savage küll ehk mõne nägusa naisega mehkeldada, kuid mitte iial talle varandust pärandada, ja ülejäänut heategevus-asutustele. Viimane mõte pärines minult. Leidsin, et nii kõlab auväärsemalt.

Carstairs tuli Inglismaale, et asja põhjalikult uurida. Ta hakkas ringi nuuskima. Ja nüüd tabas meid ebaõnn. Perekonnasõbrad tõid ta Merroway Courti lantšile, kur ta nägi klaveril Moira pilti; ta tundis otsekohe ära., et see on sama naine, kelle pildi Savage oli talle saatnud. Ta peatus Chipping Somertonis ja hakkas pinda sondeerima.

Moira ja mina saime sellest haisu ninna. Sõitsin Carstairsile Järele. Tal ei läinud korda leida Rose Chudleighi, sest too oli Põhja siirdunud, kuid ta nuuskis välja Gladys Evansi ja sai teada tema praeguse nime Roberts, ja elukoha.

Nüüd läks asi tõsiseks. Kui Evans, see tähendab mrs. Roberts, Moira Nicholsonis ja Mrs. Templetonis üht ja sama isikut näinuks, olnuksime omadega läbi.

Otsustasime Carstairsi kõrvaldada. Mulle tuli

appi juhus. Olin tihedalt tema kannul, kui udu tõusis. Kiire tõuge — ja oligi kõik...

Ja ikkagi olin veel pigis. Ma ei teadnud, kas tal äkki süüdistusmaterjali kaasas pole. Teie noor sõber jättis mind laibaga omapäi. Kui ta vaid aimanuks, millise teene ta mulle osutas!

Carstairsil oli tõesti taskus Moira foto. Võtsin selle ja muud dokumendid ning panin asemel Moira bandesse kuuluva naise foto.

Kõik sujus. Pseudoõde ühes mehega saabus Marchbolti ja identifitseeris surnu. Ning siis rikkus Teie sõber Bobby kõik ära! Carstairs oli enne surma Evansi t maininud — ning Evans oli kiriklas majapidajanna!

Tunnistan, et kaotasime pea. Moira nõudis Bobby Jonesi kahjutuks tegemist. Katse ebaõnnestus. Ametikoht üle mere noorhärrat ei ahvatlenud. Siis istus Moira sinise „Talboti" rooli ja sõitis Marchbolti. Kui teie noor sõber õiglase und magas, segas Moira tema õllesse morfiumi. Uskumatult tugev tervis sai mürgist võitu.

Nagu juba ütlesin, hakkasin Teid kahtlustama pärast Nicholsoni ristküsitlust. Aga kujutage endale ette Moira ehmatust, kui ta ühel õhtul minuga salaja kohtama tulles sattus hoopis Marchbolti pastori poja Bobby Jonesi peale! Tookord Moira veendus, et teda ei kahtlustatud, ning mängis maha oivalise komöödia.

Mõni päev hiljem külastas Moira noormeest ..Kaluri Kapas"' ja serveeris kohutavaid lugusid, mida too nagu lambuke uskuma jäi. Kuidas väike Moira värises ja kartis — tema, kes ei teagi, mis on närvid ja kes igaühe, kes tema teed tõkestaks, silma pilgutamata maha laseks...

Arvatavasti pakub Teile huvi seegi, et Henry ei pannud toime enesetappu. Mina tapsin ta! Kui ma Teiega aias vestlesin, taipasin, et ei tohi sekunditki kaotada. Siirdusin majja...

Mind aitas lennuk, mis mürinal üle maja lendas. Läksin kabinetti ja tulistasin Henryt; mootorimüra summutas paugu. Kirjutasin lahkumiskirja, torkasin võtme Henry taskusse ja

63

lukustasin ukse väljastpoolt söögitoavõtmega, mis sobib mõlemale uksele.

Neli minutit hiljem leidis kaminas aset plahvatus. Säästan Teid plahvatuse korraldamise kirjeldusest...

Istusime kõrvuti aiapingil, kui kõlas „lask". Enesetapp! Ainuke, kes kahtluse enda peale tõmbas, oli Nicholson. Too eesel tuli tagasi oma naeruväärse jalutuskepi pärast!

Loomulikult muutus Bobby rüütellik abivalmidus Moirale koormavaks. Sellepärast sõitis ta Tudor Cottage'i. Nägime ette, et Nicholsoni seletused oma naise eemalviibimise kohta äratavad tema vastu uusi kahtlusi.

Kus aga Moira end täiesti tasemel näitas — see oli tol õhtul Tudor Cottage'is, kus Teie, leedi Frances, ja Teie sõber olite minu vangid. Olevalt kostva lärmi järgi taipas ta, et minust on jagu saadud, tegi endale kiiresti morfiumisüsti ja heitis voodile. Kui olite telefoniga rääkimas, jooksis ta üles pööningule ning vabastas mind köidikuist. Siis hakkas morfium mõjuma, ja doktori saabudes oli ta ehtsalt meelemärkuseta.

Kuid tal oli hirm, et te siiski kord avastate, kes on Evans. Sellepärast ruttas ta Marchbolti. Seal üllatasite Teie koos oma noore sõbraga teda otse lävel!

Moira meetodid olid äärmiselt toored. Et mrs. Roberts teie sekkumise tõttu ellu jäi, pidi ta oma julgeoleku huvides teid mõlemaid ohverdama. Teie, leedi Frances, ajasite selle plaani nurja...

Pärast seda kaotas Moira pea. Protsessil vedas ta sisse ka mind. Olin temast pisut tüdinud. Aga ma ei aimanud, et ta seda teadis...

Ta sai raha — minu raha! Pärast pulmi oleks ta mulle arvatavasti igavaks muutunud. Mulle meeldib vaheldus. Alustan siin uut elu. Tänu ainuüksi Teile ja Teie ebameeldivalt tõrksale sõbrale Bobby Jonesile.

Pole kahtlust, et ma siin läbi löön. Ennast muutnud ma ei ole. Kui esimene kord ei õnnestu, tuleb katsetada teine kord. Ikka ja jälle.

Elage hästi, mu armas leedi Frances. Võib-olla ka — nägemiseni. Ei või iial teada, eks ole?

Teie ustav vaenlane, hulljulge ja kuri lurjus ROGER BASSINGTON-FFRENCH

34

Bobby andis kirja Frankiele tagasi. „Ta pole tõepoolest tavaline mees," ütles neiu. „Sa olid ju alati narruseni temasse kiindunud," arvas Bobby külmalt.

„Oo, ta on väga sarmikas. Ja Moira samuti."

Bobby näis pisut kohmetuvat.

„Paar korda ta igatahes kompromiteeris end," jätkas Frankie. „Aga mina rumal ei märganud. ! Näiteks kui Sylvia ütles, et pilt ajalehes sarnaneb väga Carstairsiga, pillas ta, et tegelikult pole sarnasus kuigi suur. Järelikult pidi ta surnu nägu nägema. Aga hiljem ütles mulle, et ta ei vaadanud."

„Aga kuidas, pagana pihta, sa Moira läbi nägid?"

„ Arvatavasti andis selleks tõuke missis Temp- i letoni kirjeldus," vastas Frankie mõtlikult. „Kõik kinnitasid, et ta oli väga kaunis daam. Missis Caymani kohta see käia ei saanu*, ükski (teenija poleks teda kauni daamina kirjeldanud. \ Ja kui me siis pastoraadis ootamatult Moira Nicholsoniga kohtusime, tuli mul äkki mõte: kas mitte Moira pole missis Templeton...?"

„Kiiduväärt taibukus, mu armas."

„Sylviast on tohutult kahju," ütles Frankie pärast pausi. „Nüüd, kus Moira oma kunagise sõbra Rogeri reetis, on Bassington-ffrenchi nimi kõigil suus. Õnneks hoiab doktor Nicholson truult tema poole ning ma ei imestaks, kui nad lõpuks abielluvad."

„Lõpp hea, kõik hea," arvas Bobby Jones. ..Badger töötab usinalt garaažis ning näitab, et ta on sinu isa lahkust väärt. Tänu sinu isale on minulgi oivaline töökoht."

„Kas leiad selle oivalise olevat?"

„ Juhtida kohviistandust Keenias ja sealjuures põrutavat palka saada?! Tead, Frankie, tohutult palju inimesi käib Keenias lõbusõidul..."

..Tohutult on ka neid, kes seal elavad."

„Oo Frankie, kas sa sooviksid seda?"

..Sooviksin," naeratas Frankie. „See tähendab: ma tahan."

„Palun, ehk astuksite siia," ütles pastor Jones ust avades, et kristliku naisteühingu juhatuse liikmeid ära kuulata. Ent ruttu tõmbas ta ukse uuesti kinni ja vabandas:

„Mu... hm... mu poeg on vist kihlunud."

Üks daamidest sosistas, et nii se paistab olevat jah.

„Ta on tore poiss," kiitis isa. ..Üksvahe paistis, et ta ei võta elu kuigi tõsiselt, aga nüüd on ta ennast põhjalikult muutnud. Ta on määratud ühe kohviistanduse juhatajaks."

„See oli ju leedi Frances Derwent, keda ta suudles," sosistas daam teisele kõrva.

Pool tundi hiljem teadis seda kogu Marchbolt.